

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Número 18

I Legislatura

Any 1980

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 9

Quarta i darrera reunió
tinguda el dia 2 d'octubre de 1980

SUMARI

Es reprèn la sessió, suspesa el proppassat dia 30, a dos quarts i mig d'onze del matí, sota la Presidència del M.H. Sr. Heribert Barrera, acompanyat de la totalitat dels membres de la Mesa.

Es reprèn el debat sobre l'orientació general política del Consell Executiu de la Generalitat amb la intervenció del Diputat Sr. Joan Reventós, del Grup Socialista (p. 445).

L'H. Sr. Conseller de Governació pren la paraula per respondre al Sr. Joan Reventós (p. 452).

El Sr. Joan Prats, del Grup Socialista, fa ús del torn de rèplica (p. 453). Tot seguit, l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 455) i el Sr. Joan Prats fan ús, successivament, del torn de contrarèplica.

El Sr. Macià Alavedra, del G. p. de Convergència i Unió, pren la paraula (p. 455).

Els senyors Antoni Gutiérrez i Díaz, del G. p. del PSUC (p. 459), i Joan Codina, del Grup Socialista (p. 459), inter-venen per al·lusions.

El Sr. Martín i Toval, del Grup Socialista, demana la paraula per fer una observació sobre el Reglament (p. 460).

El M. H. Sr. President de la Generalitat intervé per al·lusions (p. 460).

El M. H. Sr. President diu que la Mesa determinarà la interpretació a donar als articles esmentats pel Sr. Martín i Toval, que diu que si es dona la paraula per al·lusions, també s'ha de donar per a replicar o contradir (p. 460).

El M. H. Sr. President diu que, si el Sr. Martín i Toval ho vol, la Mesa ho decidirà (p. 460). El Sr. Martín i Toval demana que així es faci (p. 460).

Tot seguit intervé l'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances per respondre al Sr. Antoni Gutiérrez i Díaz (p. 460).

Finalment, intervé el Sr. Macià Alavedra, del G. p. de Convergència i Unió, per al·lusions (p. 460).

La sessió se suspèn a dos quarts i catorze minuts d'una del migdia i es reprèn a un quart i set minuts de dues.

El Sr. President diu que la Mesa, tocant a la interpretació dels articles 119 i 66, considera que l'article 66 no era aplicable i que si el Sr. Joan Reventós es considera al·ludit pel Sr. Macià Alavedra, la Presidència li concedirà la paraula per tres minuts (p. 461).

El Sr. Martín i Toval diu que contestaran a un discurs polític i no a una al·lusió (p. 461).

- La sessió se suspèn a dos quarts menys cinc minuts de dues del migdia i es reprèn a un quart de cinc de la tarda.*
- El M. H. Sr. President de la Generalitat pren la paraula (p. 461).*
- El Sr. Josep Benet, Diputat no adscrit, pren la paraula per fer ús del torn de rèplica (p. 474).*
- El Sr. Felip Lorda, Secretari segon, demana la paraula per al·lusions (p. 475).*
- Tot seguit intervenen els Diputats senyors Pere Portabella, no adscrit (p. 476), José Acosta, del G. p. Andalusista (p. 477), i Francesc Vicens, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 479), per fer ús del torn de rèplica.*
- L'H. Sr. Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació pren la paraula (p. 481).*
- El Sr. José Acosta, del G. p. Andalusista, demana la paraula per replicar (p. 483).*
- Els senyors Vicenç Capdevila, del G. p. de Centristes (p. 483), Antoni Gutiérrez i Díaz, del G. p. del PSUC (p. 485), Joan Reventós, del Grup Socialista (p. 487), i Macià Alavedra, del G. p. de Convergència i Unió (p. 488), intervenen en el torn de rèplica.*
- El M. H. Sr. President de la Generalitat pren novament la paraula (p. 489).*
- El M. H. Sr. President diu que, d'acord amb el Reglament i un cop finit el debat, s'obrirà un temps de trenta minuts durant el qual els Grups parlamentaris podran presentar propostes de resolució davant de la Mesa i dóna compte de les normes acordades (p. 492).*
- La sessió s'interromp a un quart menys cinc minuts de nou del vespre i es reprèn a les deu menys dos minuts.*
- El M. H. Sr. President recorda que l'explicació de vot, després de les votacions, serà única per Grup i per al conjunt de totes les votacions de les diverses mocions (p. 492). Diu també que s'han presentat cinc propostes de resolució i que el G. p. Andalusista no n'ha presentada cap. Tot seguit anuncia l'ordre de defensa i votació de les propostes d'acord amb el sorteig fet.*
- Tot seguit els senyors Jaume Camps i Rovira, del G. p. de Convergència i Unió (p. 492), Rafael Ribó, del G. p. del PSUC (p. 493), Eduard Martín Toval, del Grup Socialista (p. 494); Francesc Vicens, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 496), i Alexandre Pedrós i Abelló, del G. p. de Centristes (p. 497), intervenen per defensar les propostes de resolució presentades.*
- En acabat es procedeix a la votació de les propostes de resolució, començant per la del G. p. de Convergència i Unió, de la qual han estat retirats els punts primer, segon i vuitè. El Sr. Secretari segon llegeix els punts de la proposta, que es voten separatament. Els punts tercer, quart, cinquè, sisè i setè s'aproven per unanimitat dels presents (p. 498).*
- Tot seguit es passa a la votació dels dotze punts i d'un preàmbul de la proposta de resolució del G. p. del PSUC. El Sr. Rafael Ribó diu que per començar mantenen el paràgraf segon del preàmbul (p. 499).*
- El Sr. Secretari segon en llegeix el text, que es rebutja per 59 vots a favor i 68 vots en contra (p. 499). El Sr. Rafael Ribó retira el primer punt; tot seguit llegeix el text del segon punt, que mantenen, el qual s'aprova per unanimitat dels presents (p. 499). Per al tercer punt, el Sr. Rafael Ribó demana dues votacions. El Sr. Secretari segon llegeix el text que s'ha de votar primer, el qual s'aprova per 74 vots a favor i 57 vots en contra (p. 499); després llegeix l'últim incís del punt tercer, que s'aprova per unanimitat dels presents (p. 499).*
- El Sr. Secretari segon llegeix el text del punt quart del G. p. del PSUC. Intervé el Sr. Jaume Camps i Rovira, del G. p. de Convergència i Unió, per una qüestió d'ordre, demanant de votar el punt quart separatament. El Sr. Ribó hi està d'acord. L'H. Sr. Conseller d'Obres Públiques diu al Sr. Ribó que aquest text no es pot votar. Intervé el Sr. Ribó per respondre a l'H. Sr. Conseller (p. 500). El Sr. Jaume Camps diu que retiren la seva proposta de votar-lo separatament. Tot seguit es posa a votació la totalitat del text, que s'aprova per 70 vots a favor i 57 vots en contra (p. 500).*
- El Sr. Secretari segon llegeix el text del punt cinquè, que s'aprova per unanimitat dels presents (p. 500).*
- El Sr. Rafael Ribó, des de l'escó, retira el punt sisè (p. 500).*
- El Sr. Rafael Ribó diu que del punt setè només es manté l'incís primer. El Sr. Secretari segon en llegeix el text, que s'aprova per unanimitat dels presents (p. 500).*
- El Sr. Rafael Ribó diu que del punt vuitè mantenen a partir de la tercera ratlla. El Sr. Secretari segon en llegeix el text, que s'aprova per unanimitat dels presents (p. 500).*
- El Sr. Secretari llegeix el punt novè. Intervé el Sr. Jaume Camps i Rovira per una qüestió d'ordre, demanant que es voti separatament l'incís que es troba entre guionets. El text del punt novè s'aprova per unanimitat dels presents (p. 500). L'incís del punt novè s'aprova per 70 vots a favor i 57 vots en contra (p. 501).*
- El Sr. Rafael Ribó retira els punts desè, onzè i dotzè (p. 501).*
- Tot seguit es posa a votació la proposta de resolució del Grup Socialista. El Sr. Secretari segon en llegeix el preàmbul, que s'aprova per 112 vots a favor, cap vot en contra i 15 abstencions (p. 501). El punt primer es rebutja per 59 vots a favor i 68 vots en contra (p. 501). El punt segon s'aprova per unanimitat dels presents (p. 502). El Sr. Eduard Martín Toval retira el punt tercer (p. 502). El punt quart s'aprova per 112 vots a favor, 15 vots en contra i cap abstenció (p. 502).*
- El Sr. Eduard Martín i Toval retira l'incís final del punt cinquè.*
- El Sr. Secretari primer llegeix el text restant, que s'aprova per unanimitat dels presents (p. 502).*
- El punt sisè s'aprova per 85 vots a favor, cap en contra i 42 abstencions (p. 502).*
- El Sr. Secretari primer llegeix el punt setè. El Sr. Jaume Camps i Rovira, del G. p. de Convergència i Unió, demana*

que es votin separatament els tres paràgrafs del punt setè (p. 502). El primer paràgraf s'aprova per 112 vots a favor, cap en contra i 15 abstencions (p. 503). El segon paràgraf s'aprova per 84 vots a favor, cap en contra i 42 abstencions (p. 503). El tercer paràgraf s'aprova per unanimitat dels presents (p. 503).

El Sr. *Eduard Martín i Toval*, demana la votació separada del primer i segon paràgrafs del punt vuitè (p. 503). El Sr. *Secretari* primer llegeix el primer paràgraf, que s'aprova per unanimitat dels presents (p. 503). L'H. Sr. *Conseller de Governació* intervé per fer una pregunta al Sr. *Eduard Martín i Toval* (p. 503). El segon paràgraf s'aprova per unanimitat dels presents (p. 503).

Tot seguit es passa a la votació de la proposta de resolució del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 503). El Sr. *Francesc Vicens* en retira el preàmbul (p. 503) i en manté el primer punt. El Sr. *Secretari* segon en llegeix el text, que s'aprova per unanimitat dels presents (p. 504). El Sr. *Francesc Vicens* manté íntegre el segon punt (p. 504). El M. H. Sr. *President* diu que s'ha aprovat un text en la Resolució del G. p. del PSUC que inclou ja un debat sobre el problema de l'aigua a Catalunya, que l'única novetat que introdueix el text del G. p. d'Esquerra Republicana és debatre les prioritats a considerar, i que seria això el que s'hauria de votar (p. 504).

Intervé el Sr. *Rafael Ribó* per dir que si se suprimeix l'últim incís la resta és complementària del que ja hi ja aprovat (p. 504).

El Sr. *Secretari* segon llegeix el text, llevat de l'últim paràgraf. El Sr. *Francesc Vicens* diu que està en contradicció amb el text que ja ha estat aprovat (p. 504). El text s'aprova per 112 vots a favor, cap en contra i 15 abstencions (p. 504).

El Sr. *Francesc Vicens* retira el tercer punt (p. 504).

El Sr. *Secretari* llegeix el quart punt, que es rebutja per 53 vots a favor, 59 vots en contra i 15 abstencions (p. 504). El punt cinquè s'aprova per unanimitat dels presents (p. 504). El punt sisè ja ha estat objecte d'una votació anterior i no cal tornar a votar-lo (p. 504). Els punts setè i vuitè s'aproven per unanimitat dels presents (p. 505). El Sr. *Francesc Vicens* retira el punt novè (p. 505).

Finalment, es vota la proposta de resolució del G. p. de Centristes (p. 505). Intervé el Sr. *Alexandre Pedrós i Abelló* en relació amb la redacció del primer punt (p. 505). El text s'aprova per unanimitat dels presents, amb el benentès que aquest text serà refós amb el text anterior de la mateixa significació, però amb alguns matisos de redacció aprovats anteriorment (p. 505).

El segon punt es rebutja per 56 vots a favor, 70 vots en contra i 1 abstenció (p. 505). El tercer punt s'entén que és incompatible amb el que ja ha estat aprovat i, per tant, no es pot votar (p. 505).

El Sr. *Secretari* segon llegeix el punt quart, que es rebutja per 15 vots a favor, 42 vots en contra i 70 abstencions (p. 506).

El Sr. *President* diu que el punt cinquè ja ha estat aprovat, en algun aspecte, en el punt setè del Grup Socialista i demana l'opinió del Grup que presenta la resolució (p. 506). Intervé el Sr. *Eduard Martín i Toval* per dir que no hi tenen cap inconvenient perquè es pugui incloure en el text aprovat (p. 506). Es posa a votació el punt cinquè, que s'aprova per unanimitat dels presents (p. 506).

Els punts sisè i setè s'aproven per unanimitat dels presents (p. 506).

S'aixeca la sessió a tres quarts i catorze minuts de dotze de la nit.

Es reprèn la sessió a dos quarts i mig d'onze del matí. Presideix el Molt Honorable senyor Heribert Barrera acompanyat de la totalitat del membres de la Mesa. Al banc del Govern seu el Molt Honorable President de la Generalitat acompanyat dels Honorables Consellers senyors Coll i Alentorn, Vidal i Gayolà, Oller, Guitart, Cahner, Trias i Forgas, Cullell, Laporte, Sanuy, Carol i Rigol.

El Sr. *PRESIDENT*: Es reprèn la sessió. Tal com s'ha anunciat, continuem el debat sobre l'orientació general política del Consell Executiu. En nom del Grup Socialista, té la paraula el Diputat senyor Joan Reventós.

El Sr. *REVENTÓS*: Senyor President, senyores i senyors Diputats, avui reprenem el debat sobre política i orientacions generals del Consell Executiu de la Generalitat, que vam haver de suspendre i ajornar per les tristes

circumstàncies que tots coneixem i lamentem. Serà bo, per tant, que iniciï la meua intervenció reprenent el fil del debat començat la setmana passada, recordant a tots que el que estem fent és un debat imposat per precepte reglamentari en el Reglament d'aquest Parlament, debat, per tant, que no correspon ni a la presentació d'una moció de censura, ni a la presentació d'una qüestió de confiança. És, senzillament, quelcom que prescriu el Reglament i que, com a tal, avui, els parlamentaris de Catalunya complim.

Parlo en representació del Grup dels Socialistes, i haig de procedir a fer l'anàlisi i la valoració tant de la política realitzada, com de la declaració d'objectius expressada pel President de la Generalitat, en la seva intervenció el primer dia de debat. Faré aquesta anàlisi i aquesta valoració des de la plena consciència dels greus problemes que té plantejada la societat catalana i sota el pes de la gravetat que té la situació del país. La intervenció de la

setmana passada del President de la Generalitat no ens va semblar ajustada a aquesta consciència dels greus problemes que viu la nostra societat avui. Ens va semblar una intervenció d'alguna manera inadequada i intemporal. Li mancava un marc general per a iniciar un debat d'orientació política sobre els propòsits del Consell Executiu. Havia, pensem, d'haver-se marcat en funció de la situació gravíssima que viu Catalunya, i, amb Catalunya, Espanya entera.

No fou així, i això, per a nosaltres els socialistes, ens resulta, en certa manera, incomprensible. Tenim avui una crisi econòmica, la gravetat de la qual no podia ni pot escapar a cap dels parlamentaris aquí reunits, a cap dels ciutadans de Catalunya. Ens trobem en una situació d'atur creixent, amb unes taxes en la societat catalana cada dia més altes, que provoquen l'atonía industrial del nostre país i provoquen quelcom que és més important: la destrucció del teixit empresarial del país. Com a conseqüència, qui paga una part important del cost de la crisi són, d'una banda, els treballadors, i, de l'altra, les petites i mitjanes empreses, les quals, poc preparades per a defensar-se davant d'una crisi tan cruel, moltes d'elles acaben desapareixent. Però és que és més, aquesta crisi és més que una crisi econòmica. En certs moments apareix com una crisi de valors, que afecta comportaments socialment establerts, i per això la crisi aguditza i obre nous i profunds desequilibris territorials i aguditza i obre nous i profunds desequilibris socials en la nostra societat.

Per això, la manca d'un punt permanent de referència en la intervenció del President sobre aquesta qüestió ens preocupa. Jo diria que una bona part del discurs del President de la Generalitat, ens l'hauríem poguda estalviar. La informació que ens donava, per a aquell que segueixi el *Diari Oficial de la Generalitat*, el servei de premsa de la Generalitat, era prou coneguda. Què és el que vol dir això? Vol dir que en aquest debat polític s'ha posat de manifest quelcom que ja vam manifestar durant les intervencions en les sessions d'investidura, en l'actual Consell Executiu. Manquen, en el programa de l'actual Consell Executiu, els grans eixos d'actuació, els grans eixos reals d'actuació que donen sentit a una acció de Govern. Només se'ns ha ofert, i aquesta vegada sí que de manera molt detallada, una acumulació detallista de dades acumulades per les Conselleries, i també de dades del treball de la Comissió de traspasos, però això posa encara més de manifest que no existeixen criteris generals d'actuació política, que no hi ha un fil conductor ni hi ha, ja hi insistim en el debat d'investidura, una línia de prioritats essencials per a orientar la tasca del Consell Executiu. Manca també, no hi ha la previsió d'instruments adequats a uns objectius; en definitiva, jo diria que l'informe que vam rebre l'altre dia del President de la Generalitat, el seu discurs, correspon més a un informe de gestió per a l'empresa privada, que no pas per a encetar un debat polític parlamentari, en el qual sempre cal examinar els condicionants de política general, els condicionants estratègics i tàctics, la valoració de resultats i, sempre, l'exposició clara d'objectius.

Això per a nosaltres explica quins han estat els resultats d'aquests primers cent cinquanta dies del Consell Executiu. Si no hi ha un programa i un fil conductor de

govern és molt difícil desenvolupar un grup de mesures coherent, harmònic i ajustat. Si no, ho podem comprovar repassant el *Diari Oficial de la Generalitat*, que és el que expressa, en definitiva, la tasca de Govern: la gestió hi apareix migrada; poca gestió i, en general, asimètrica i desequilibrada. Hi apareixen, això sí, actes puntuals, conjunturals, però gairebé mai amb una coordinació pròpia, que és la característica de tota acció de govern. I repasseu el *Butlletí Oficial del Parlament*, en el qual s'expressa la iniciativa legislativa del Govern: dues lleis pressupostàries, tres projectes de llei —el de l'Institut del Sòl, el Consell Consultiu, la llei de biblioteques— és una migrada proposició de lleis per part del Consell Executiu en aquest període. Ens agradaria saber què s'ha fet del llistat de les vint-i-cinc lleis del discurs d'investidura, que ara, en bona part, es torna a repetir. Cinc lleis, repeteixo, és una minsa iniciativa legislativa per a un Consell Executiu en els seus primers cent cinquanta dies d'actuació. Per això és explicable que a tants ciutadans de Catalunya se'ls faci difícil resumir, comprendre, quins són els actuals objectius del Consell Executiu.

Però hi ha altres incompliments, a part el que acabo d'assenyalar d'aquest llistat de lleis enunciades i no presentades. El President ens va parlar de ritmes i ens va parlar de l'Estat de dret. Jo vull significar aquí que cal subratllar que en un Estat de dret, la primera obligació del Govern és la de complir les lleis en tots els seus continguts. I en les lleis hi ha terminis, hi ha temps fixats. I en el nostre Estatut, en la superior llei de Catalunya, hi ha terminis, i ens trobem que un d'ells ha estat incomplet pel Consell Executiu. Va ser objecte d'una pregunta formulada pel meu company de Grup Francesc Casares, en la sessió de l'altre dia.

El termini no complert és aquell que assenyala taxativament l'Estatut per a la constitució de la Junta de Seguretat. Ni la carta del President de la Generalitat al President Suárez ni la qüestió de la presidència de la Junta no ens semblen arguments que es puguin invocar per a excusar l'incompliment d'un dels primers terminis marcats per l'Estatut. Es fa difícil d'entendre com aquesta Junta de Seguretat no ha estat constituïda, o almenys la proposta del Consell Executiu enviada al Govern de Madrid, formulada amb transparència i claredat.

I a més, ens hem de fer una pregunta, de què cal obtenir resposta: amb quina força podem exigir als altres, i els altres en aquest cas és l'Administració central, el Govern de l'oblit, que compleixi altres terminis, si nosaltres no hem estat capaços de complir aquest? Hi ha un altre incompliment important i significatiu. On és el projecte del Govern sobre Cambres Agràries? On són els traspasos en aquesta matèria? Aparentment, el tema de les Cambres Agràries va ser un compromís decisiu, condicionant, per a obtenir la votació d'investidura el passat mes d'abril.

El Conseller d'Agricultura, els dies passats, en aquest mateix debat, ens va donar una resposta confusa. Sembla acceptar les Cambres Agràries, que qualifica de serveis tècnics, serveis agraris neutres i eficaços, de la Generalitat. En això, hi estem tots d'acord, amb l'existència de serveis neutres, eficaços, per a l'agricultura catalana. Però aquest no és el problema. Anem al fons de la qües-

tió. Hi ha un dilema que cal contestar. Es vol o no es vol posar fi a les Cambres Agràries com a plataformes de poder polític antidemocràtic en els municipis rurals? Nosaltres, els socialistes, sí que volem posar-hi fi, i volem saber, i la pagesia de Catalunya vol saber, quina és la posició política del Conseller, quina és la posició política del Consell Executiu. I si ens donen la resposta positiva, per què en l'exposició d'objectius polítics el President de la Generalitat ni ens n'ha parlat? Per què no s'ha complert el compromís contret en el discurs d'investidura?

I aquests incompliments em porten necessàriament a haver de fer referència a la situació general política espanyola. Per una raó: perquè la situació general de la política espanyola incideix en la política catalana, estan interrelacionades. Acabem de veure-ho fa unes setmanes amb la recent qüestió de confiança plantejada per Suárez a la Cambra de Diputats a Madrid. En aquesta qüestió, el partit que recolza el Govern de la Generalitat, els Diputats de Convergència i Unió, donaven oxigen a Suárez a Madrid, a canvi de rebre suport en aquest Parlament. I aquí apareix, no un incompliment, sinó una incoherència: anunciar, com es va fer el mes d'abril passat, que es volia fer a Catalunya un programa de centreesquerra, i votar el mes de setembre confiança a Suárez, és una incoherència que algú ens haurà d'explicar. Donar confiança remota a unes vagues paraules vol dir creure en «la sinceridad de Suárez en la profundización de las autonomías» —i cito Miquel Roca en la Cambra de Diputats a Madrid. És —em pregunto i us pregunto— que l'experiència d'aquests anys no és suficient per a saber el valor que tenen les paraules de Suárez quan parla d'autonomies? Què hi ha darrera d'això?

Recordo altres períodes de la nostra història, en la tradició de la dreta catalana, es digui Lliga o es digui Convergència, en la qual els objectius eren sempre els mateixos: el regateig d'uns negocis i garantir una hegemonia, sabent que Catalunya pot ésser fugissera. I aleshores és també lícit preguntar-se què en pensen els qui han abonat aquesta acció política? Com veuen la política que ara es fa, si es promet un Govern de centreesquerra i es dona després la confiança a Suárez? Perquè, senyors Diputats, donar la confiança a Suárez és perdre credibilitat a Catalunya.

Dit això, si donen suport a Suárez, si el Govern de Madrid és el seu Govern, si, en definitiva, manen, els socialistes volem saber, i el poble de Catalunya vol saber i té el dret de saber-ho, què és el que han pactat per donar aquesta confiança? Fins ara no ens ho han explicat. Ben entès, que no tenim res a dir que s'entenguin a Madrid amb una força que considerin afí. El que ens preocupa és que hi hagi acords que puguin hipotecar la reconstrucció nacional de Catalunya; per exemple, la divisió territorial de Catalunya, que algú parla i diu que ha estat ja parlada amb el Ministre d'Organització Territorial, el senyor Martín Villa, quan aquesta és una exclusiva competència d'aquest Parlament, del nostre Estatut, del poble de Catalunya.

Entendríem una política de traspasos àmplia, ràpida, eficaç, però el criteri se'ns varia —i no entraré en detalls— quan es parla de la televisió en català. I això fa urgent de-

manar el control d'aquest Parlament sobre la televisió en català i vetllar pels continguts i les qualitats de les emissions en català, perquè tots sabeu que són uns continguts i unes qualitats que desmereixen molt.

I també els socialistes voldríem saber, i també el poble de Catalunya, tot, vol saber, i té el dret de saber-ho, una altra cosa que és tan important com l'anterior, i és quina és la política que el Govern del senyor Suárez, que avui un partit, aquí, abona i sosté, pensa fer a Catalunya, des dels òrgans de l'administració perifèrica de l'Estat, que malauradament són a Catalunya encara molt més importants que la Generalitat. Qui ha donat la confiança a Suárez ho sap i té l'obligació d'explicar-ho al poble de Catalunya. Però tornem a l'exposició del President, de la setmana passada. Ens hem preguntat si després de les paraules que hem sentit del President i de les intervencions d'alguns dels membres del Consell Executiu, ens hem preguntat si aquesta exposició podria merèixer la confiança i obrir esperances al nostre poble. Des de la nostra perspectiva, la resposta ha de ser negativa. Tant pels objectius com per una raó de pràctica política, perquè estan caient en una de les pitjors tradicions polítiques de la dreta: la del divorci entre el que es diu i el que es fa.

Tots parlem que la institucionalització de Catalunya és un dels aspectes més importants de la política nacional en l'actual moment, i això és cert. Parlem-ne una mica. Parlem de Diputacions. No es poden fer, ni podem acceptar insinuacions com les que van ser fetes en la intervenció del President; acusacions que, amb tota cortesia, però amb la major contundència, haig de contestar. Recordem les coses: els socialistes han estat sempre per la desaparició immediata de les Diputacions, de la seva titularitat i de la seva gestió. Convergència i Unió va proclamar sempre que les Diputacions desapareixerien al moment que s'hagués fet la nova organització territorial de Catalunya. Després van entrar amb uns decrets, en la legalitat dels quals nosaltres no hem entrat mai per prudència patriòtica. I no és vàlid el sofisme de dir que si ningú protesta és vàlid, és legal, un decret, perquè obligació és, en un Estat de dret, d'un Govern vigilar ell mateix la seva pròpia legalitat.

Tampoc no es pot dir que els poders superiors al Consell Executiu no entressin o no actuessin en aquesta qüestió; hi han actuat. Un poder superior hi ha actuat: el Parlament. Hi ha actuat per resoldre per la via parlamentària i en la lògica de l'Estat de dret la qüestió. A través d'una proposició de llei, iniciativa legislativa dels socialistes, en què es demanava el traspàs de la titularitat i de la gestió de les Diputacions a la Generalitat. I aquí serà bo recordar que, en Comissió, els Diputats de Convergència i Unió van votar una esmena a la totalitat de Centristes de Catalunya que defensava la supervivència de les Diputacions. En total, una subtil esmena a la totalitat de la nostra proposició de llei d'Esquerra Republicana és la que ha provocat el retard de què ens lamentàvem, amb justesa, molts Diputats el dia passat, i el mateix President, pel qual aquesta llei no es podrà discutir fins el mes d'octubre. La responsabilitat no és nostra.

En conclusió, sobre aquesta qüestió: nosaltres el que volíem saber, per part del Consell Executiu, és si aquest

està per la desaparició de les Diputacions de manera immediata, perquè nosaltres creiem que això és possible i és constitucional.

I una última cosa sobre aquest tema encara voldria dir: prou de petita demagògia sobre la Diputació de Barcelona, perquè en aquest moment hi ha un protocol transparent i clar sobre el suport que dona la Diputació de Barcelona a la Generalitat: 320 milions de pessetes per un any. L'hi han donat —pregunto— les altres tres Diputacions catalanes, de Girona, Lleida i Tarragona? —i, que jo sàpiga, els Presidents de les Diputacions de Girona, Lleida i Tarragona són precisament del partit que sosté el Govern de la Generalitat.

Continuem en el tema del divorci entre les paraules i la pràctica. Insisteixo en la institucionalització de Catalunya com la tasca més important, en aquests moments, de la vida catalana.

El President de la Generalitat proclama que ha format un Govern nacionalista. Nosaltres som una oposició nacionalista i orientem amb profund sentit socialista la nostra actuació i aquest Govern nacionalista ens crea un Consell Assessor del Crèdit, que diu que assessora i prepara l'execució política de les tasques del Departament. No es tracta, senyor Conseller de Finances, de l'honorabilitat dels titulars designats; es tracta amb quin criteri han estat designats els titulars d'aquest Consell de Crèdit. I, per a nosaltres, no se'ns explica, perquè crec que no se'ns pot explicar, qui hi falta, qui hi sobra i qui hi ha en funció que els criteris no són explicats. Per a nosaltres hi falten els petits empresaris, les associacions de consumidors, els sindicats, per a nosaltres hi sobren, ho vull dir amb tota claredat, els quatre consellers representants de la Banca espanyola perquè és evident que no representa una forma d'avançar en l'autogovern nacional de Catalunya la seva presència en el Consell de Crèdit. Si traduir els noms d'Emilio Guatíño o Alfons Escámez, per exemple, és fer autonomia, és fer autogovern, l'actual Consell Executiu de la Generalitat passarà als manuals de dret polític i administratiu d'una manera ben singular. Nosaltres pensem que això és més aviat sucursalitzar la Generalitat.

Ens afirmen la voluntat dialogant i fa poques setmanes —i això està essent objecte en aquests moments de polèmica entre quatre alcaldes i un Conseller membre del Consell Executiu— quatre alcaldes de quatre ciutats catalanes preparen un Pla d'Obres i Servei per tal de crear un determinat servei que elimini els residus sòlids a través d'una planta incineradora que, a més, els transformi en deixalles que puguin servir com a adobs per a la pagesia. Aquest és un projecte clar, amb un finançament clar, amb uns objectius clars, que tracta de millorar la vida dels ciutadans de dues comarques catalanes. El Conseller responsable d'aquest projecte rep els quatre batlles per explicar les seves explicacions i argumentacions. Parla que portarà el projecte al Consell Executiu i demana que sigui ben argumentat. Tot això és extraordinàriament correcte, però el Conseller fa una oració en passiva, el subconscient el traeix; diu als quatre alcaldes: no cregueu que sigui difícil d'aprovar aquest Projecte per raó que siguin quatre alcaldes socialistes. El pla ha estat denegat, i en parlo, no per la seva importància, en parlo

perquè això significa introduir un element que trenca la voluntat dialogant expressada, polititza els plans d'obres i serveis, plans que haurien de ser tecnificats, que haurien de ser assessorats per la mateixa Administració. Parlo perquè això significa, d'alguna manera, que no es té, en l'Administració de la Generalitat d'avui, en determinades instàncies, sentit del que ha de ser el sentit d'Estat en una Administració.

Seguim endavant amb el mateix argument. S'invoca governar amb sentit de país. Paraula buida de contingut; pot amagar sentiments de propietat privada del país. Però, com institucionalitzar el país? Per exemple, en el cas de la funció pública hi ha dos criteris democràtics inequívocs sempre: la funció pública ha de ser neutral i l'Administració eficaç i racional. ¿Com ho està fent el Consell Executiu? Ho pot fer en les persones i en els òrgans. Mirem en les persones: constatem amb preocupació que ha fet aparició el sectarisme ideològic, és a dir, les discriminacions; comença a haver-hi un cert clientelisme en la funció pública, es prefereix, més que la capacitat, si és o no és dels nostres; manca l'esperit del dret públic. Per això és tan urgent una llei de la funció pública, i ens va agradar que el President la tornés a anunciar, però si s'hagués tingut una visió política de govern, era clar que eren necessàries unes mesures provisionals per a la funció pública. Ens hauríem estalviat moltes preocupacions i molts temors del funcionariat, que té en aquests moments la impressió que si no s'està amb el Govern, no es podrà estar en l'Administració. Un altre exemple puntual, en aquest sentit: el nomenament del nou director de l'Escola d'Administració Pública. Amb independència de la persona designada, constatar que aquesta designació s'ha fet sense complir el previst en el Reglament de règim interior de l'escola, i sense comptar amb els representants de l'Administració local, que són precisament els principals destinataris del treball de l'Escola, i que alguna cosa haurien de dir sobre aquesta qüestió.

Però també en els òrgans. Quan es va per constituir òrgans, es nota aquesta sensació de manca de criteri en la funció pública. En posaré un cas ben específic, un cas perifèric i subsidiari que no afecta exactament el Consell. Hi ha avançat un projecte per a crear una federació de municipis de Catalunya. Els representants de Convergència i Unió proposen que aquesta federació de municipis s'organitzi sobre el criteri d'un vot un municipi, prescindint del nombre d'habitants. Aquesta és una posició caciquil, mesquina, irreal, que apunta fonamentalment una voluntat de manipular els pobles petits, precisament quan, a més, s'acaba de recomanar que no es creïn les mancomunitats de serveis, que són aquelles que més poden ajudar a satisfer les necessitats dels municipis petits. Pretendre que en una federació de municipis de Catalunya tingui un vot la ciutat de Barcelona i un vot el poble més petit de Catalunya —em penso que és Setcases—, realment, gairebé no mereix comentari. La posició correcta és estudiada arreu del món, a totes les federacions de municipis del món tenen el mateix problema, hi ha d'haver la representació dels pobles mitjans, petits i grans, afavorint els petits. Aleshores, aquí que estem també institucionalitzant Catalunya, què és el que està

passant? O bé es vol boicotejar la federació de municipis o es vol tornar a formes de vot censal o corporatiu, o, encara seria pitjor, ¿és que aquesta posició és una premonició, un avenç del que pot passar a ser la futura llei electoral de Catalunya?

En la política municipal passa una cosa semblant. La política institucional de Catalunya té en la política municipal les vessants més importants. Tots, hi ha acord en aquesta Cambra, volem l'autonomia municipal, però no l'hem de voler solament de paraula. La Generalitat ha assumit les facultats tuteles de l'Administració central, tot i que no em va quedar clar que aquesta assumpció hagi de ser encara objecte d'uns traspassos, tal com vaig entendre en el discurs del President. Jo, aquí, haig d'aixecar també una nova veu d'alerta. S'ha començat a exercir aquesta facultat de tutela des de l'Administració de la Generalitat, i s'ha començat a fer-ho amb una pràctica que sembla com si consideressin que els municipis catalans són menors d'edat, amb un intervencionisme en certa manera autoritari des de la Generalitat sobre els municipis, més enllà del que feien abans els Governos civils que exercien aquesta funció. No n'hi ha prou de dir que es vol l'autonomia dels municipis, s'ha de practicar a la pràctica, i tornem a estar en el divorci de paraules i fets. Per això cal una legislació i els socialistes sentim la urgència i la necessitat d'una llei d'administració local que consolidi el poder autonòmic dels municipis i posi fi al poder antiautonòmic dels municipis. Atenció a totes aquestes paraules meves: quina intenció tenen per la via de l'exemple? Exercir el que és una de les funcions polítiques més nobles després de la funció de governar, la funció política nacional de fer oposició. No es tracta de posar entrebancs, sinó donar senyals d'alerta, de provocar tombos en l'estil de govern, de fer situar en les necessitats del país, les urgents necessitats del país que estan centrades, en aquest aspecte institucional, en el que acabo de dir. I també, en un altre punt, explicar amb força la raó de la nostra negativa a formar part de l'actual Consell Executiu l'abril passat; sabíem que tot el que acabo d'explicar, tot el que està passant, passaria, que en una posició subordinada no ho hauríem pogut evitar, que seríem presoners d'una política que cada dia s'orienta en sentit més conservador. Per això, en la mesura de la nostra veu clara avui en l'oposició, amb plena responsabilitat del que diem, pensem que podem ajudar a corregir aquestes coses que passen, des de l'elecció del Govern de la plaça de Sant Jaume, i que no ens agraden.

I anem a un altre aspecte de la intervenció del President i de la política general de Catalunya. Perdonin, però és que estic molt constipat. Em refereixo a la política de traspassos. Sobre aquesta qüestió voldria ser molt clar: els socialistes donarem suport a la política de traspassos des de l'Estat a la Generalitat —no caldria sinó!—; és una política nacional, no és una política de partit, en ella hi guanya o hi perd Catalunya. Donarem suport no sols als traspassos que ha apuntat el President, a tots aquests i a molts més. No faltarà mai el suport socialista per a avançar fins a aconseguir el sostre de traspassos assenyalat per l'Estatut. De la mateixa manera que hem dit, i ho tornem a dir ara, que la política de traspassos directament és responsabilitat del Consell Executiu i de la Co-

missió Mixta, de la part catalana de la Comissió Mixta que fa els traspassos. Nosaltres hem ofert i continuem oferint el suport, des d'aquest Parlament, a la política de traspassos. Hem evitat molt curiosament la frase del discurs d'investidura tantes vegades repetida pel President: «Mentre el Parlament ho permeti», ens deia; el Parlament no sols ho permet, sinó que vol contribuir i vol donar suport a la política de traspassos, i amb aquesta actitud clara, almenys clara i claríssima per part dels socialistes, ha mancat sensibilitat al Consell Executiu per a donar informació al Parlament sobre la política de traspassos, una informació que, esglaonada, hauria reforçat les posicions negociadores, perquè s'hauria expressat la voluntat unànime d'aquest Parlament de reforçar aquesta acció en la política de traspassos.

I anem al que és concret. Si examinem els nous traspassos, i sobretot si examinem aquesta descripció de color de rosa que ens va plantejar el President sobre els traspassos, pràcticament, de tot el sostre estatutari en matèria d'agricultura, cultura, indústria i treball, amb algunes excepcions, nosaltres diem: tant de bo! Repetim la nostra voluntat de millorar la tasca des del Parlament, sempre amb un criteri que per a nosaltres és clar, que no es tracta d'una negociació, que és l'obligació de l'Estat de donar aquests traspassos, perquè estan expressats en el text estatutari, que la negociació ja la van fer quan vam negociar l'Estatut. No ens agraden dels traspassos diverses coses. Les valoracions; ens sembla encertada la política de refusar o de retardar un traspàs quan una valoració no és ben feta; però en altres, com ens han confessat, que han estat acceptades valoracions de manera insuficient, creiem que això és incorrecte, i se'ns hauria de donar una explicació de per què això s'ha fet.

Dels traspassos de personal, se'ns n'ha parlat poc, s'ha parlat poc del personal transferit, i això ens preocupa lligat amb tot el que he dit abans de la funció pública, perquè és bàsic per a la creació de l'Administració catalana. I les mesures dictades són insuficients i, com sempre, continuen mancant criteris clars en la funció pública. Tampoc no són clars els traspassos patrimonials, no són clars en l'INUR, i, per exemple, diríem, en concret, que es va cedir en una qüestió en què no s'havia d'haver cedit mai, que és en l'eix pirinenc; no s'havia d'haver cedit, és un gol que ens han fet, ens han fet en aquesta qüestió, perquè l'eix pirinenc és un eix de carretera catalana que havia d'haver estat sempre en mans de la Generalitat.

Continuem trobant la manca de prioritats en els traspassos, la manca de prioritats i de ritme en els temps assenyalats; per exemple, quan s'explica alguna prioritat, ens queden molts equívocs, i em referiré a una: se'ns ha dit que, en el camp educatiu, les prioritats dels traspassos en ensenyament, pel que fa a les universitats, seran en segon grau. Ens preguntem per què, quan no hi ha incompatibilitat a fer unes i altres alhora. ¿És que s'ignora el paper que tenen per a la construcció nacional de Catalunya les nostres universitats? ¿És que s'ignora el paper que tenen les nostres universitats per a la formació del professorat, que repercuteix en tot l'ensenyament a Catalunya? En la política de traspassos referida a l'ensenyament, nosaltres tenim una visió molt crítica, no ja de l'acció del Consell Executiu i de la Comissió Mixta, sinó per-

qué la política dels traspassos referida a ensenyament està prostrada per la Llei de centres docents, que redueix greument les competències estatutàries. L'explicació que ens va donar el Conseller del ram l'altre dia, si ho vaig entendre bé, encara redueix més aquestes competències. Des de la nostra perspectiva, cal posar remei a aquesta situació; els socialistes hem dit, i avui ho torno a proclamar, que exercirem les accions legals que ens corresponguin i siguin més adients a les circumstàncies pertinents, per a defensar les competències estatutàries en ensenyament menystingudes per la Llei de centres docents. Per això avui presentem una proposta en aquest Parlament perquè es presenti un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de centres docents, que minva les capacitats estatutàries de Catalunya.

I anem a una altra qüestió: la política d'alternatives i solucions concretes, és a dir, la política de les petites coses que fa la gran política; aquella que és l'acció política del Govern escollint solucions, donant i oferint solucions a problemes concrets. En una Catalunya adolorida per la crisi, dir que es vol fer país, no vol dir res, perquè el que un es pregunta és: un país, per a qui? El que cal és afrontar els problemes de cada dia, amb racionalitat, amb eficàcia, amb rigor, amb responsabilitats. Jo diria deixar l'estil de govern basat en les virtuts teològals, i anar al govern que practiqui les virtuts cardinals, els problemes concrets del país, no política de paraules i d'aparador. Anem a parlar d'alguns problemes concrets. N'espigolo del discurs del President alguns. Se'ns va parlar, tant o més que el President el Conseller de Política Territorial, del Pla director territorial. És bo que comencin a parlar de planificació; és bó, és correcte, però voldríem saber quins criteris l'inspiren, en quin esquema es basen, quines orientacions té; perquè, i aquesta és una consideració de caràcter general, bo i està bé tenir en compte els desequilibris territorials, molt importants a Catalunya, però cal tenir també criteris per al reequilibri social, els desequilibris de classe, el nivell de rendes, que encara són més importants que els desequilibris territorials. Per exemple, en la política dels serveis socials, continua la confusió entre assistència, beneficència i sanitat, i ens preguntem: és que el Consell Executiu prepara una llei de serveis socials, que per a nosaltres és una prioritat essencial a Catalunya? I anem al tema de les aigües, que va ser objecte d'intervenció llarga per part del discurs del President. Agraït per situar-nos en el tema; ja ho estàvem: el tema és conegut a Catalunya; més aviat diria que vam ser sorpresos per la declaració del Conseller, abans de començar l'estiu, en què ens deia que pel setembre Catalunya tindria un pla d'aigües. Bé, això té poca importància, encara que el tema de les aigües és molt important per a totes les comarques i sobretot per a unes comarques molt concretes, i també perquè pot actuar com a fre al futur desenvolupament de Catalunya. Nosaltres estem d'acord amb el President i amb la intervenció dels Consellers que s'han referit durant el debat a aquesta qüestió en el fet que cal clarificar les competències amb energia, que cal fer una negociació político-administrativa amb la Confederació de l'Ebre i, en definitiva, amb l'Estat, i sobre aquesta qüestió els socialistes tenim una sensibilitat molt clara per al que és la solidaritat entre nacionalitats i re-

gions per tal que mai pugui produir-se la demagògia insolidària...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, la Presidència té un criteri molt flexible en aquest debat, però voldria fer-li un primer advertiment que ja ha depassat de deu minuts el temps reglamentari.

El Sr. REVENTÓS: Moltes gràcies, senyor President, ho tindrè molt en compte.

Els socialistes creiem que aquest és efectivament un problema urgent, greu, per a les comarques tarragonines, i tant!, cada dia sento parlar-ne l'alcalde de Tarragona, l'alcalde de Reus i l'alcalde de Vila-seca-Salou, tots tres socialistes. I és un problema greu, segons com es resolgui, per a les comarques de l'Ebre, que són una zona subdesenvolupada de Catalunya. Per a nosaltres, el problema està centrat a trobar l'equilibri entre les necessitats reals i les contraprestacions econòmiques, a potenciar la capacitat de decisió econòmica de les terres de l'Ebre amb un veritable pla d'obres que sigui una autèntica ordenació territorial i estem d'acord —ha estat sempre en el llenguatge socialista— amb els casos de cooperació intercomarcal, però el que no hi ha, en tota la intervenció del President sobre aquesta qüestió, és quelcom que es pot reduir a tres paraules: el quan el qui i el com, que són els tres elements centrals de decisió. En els criteris exposats al discurs del President no hi ha la quantificació del problema, el quan qui l'ha de fer i com s'ha de fer. En canvi, són massa clars els ordres de preferències sobre l'ús de l'aigua, preferències que tenen una filosofia que nosaltres no compartim, perquè va ser molt clar que ens va dir que les preferències havien de ser per a la indústria, en primer lloc; en segon lloc, per a l'agricultura i en tercer lloc per al consum urbà.

Però, i vaig a un altre problema concret, el més important que té avui Catalunya, el primer problema de Catalunya, el que va quedar ben marcat en el discurs per part del President; no és el problema de les aigües, és el problema de la crisi econòmica, és el problema de l'atur. Hem trobat poques referències a aquest tema en el discurs del President. Si bé és cert que d'aquí a poques setmanes celebrarem un debat sobre política econòmica en aquest mateix Parlament, se n'ha parlat tan poc, insisteixo, que en el fil conductor del discurs del President i dels seus objectius, això no hi era present o pràcticament no hi existia. Vaig notar, a més, que amb les paraules, el President ja volia cobrir-se sobre el proper debat de la política econòmica. Ens parlava dels límits que la política autonòmica té en el marc i les competències estatutàries. Això tots, pensem, en aquell debat ho tindrem en compte; però jo ara voldria fer dues reflexions abans d'entrar en el tema de l'atur que tant ens preocupa. Se'ns va parlar d'una possibilitat d'un emprèstit; nosaltres ja n'havíem parlat el mes d'abril; però caldria saber, si s'ha pensat en aquest emprèstit, amb quines inversions es preveu, amb quines prioritats i amb quina orientació general, i d'això no se'ns ha dit res més que una idea que flota en l'aire. No s'ha concretat res. S'hauria guanyat molt temps si s'hagués escoltat el suggeriment socialista el mes d'abril, i guanyar temps en èpoques de crisi és sempre molt important.

I un segon aspecte: en la política autonòmica d'Estat,

donant confiança a Suárez, l'equip i el partit que sosté el Consell Executiu té contret un greu compromís davant del poble de Catalunya en fer-se corresponsable de la política econòmica del Govern de Suárez a Madrid. Això ha de quedar clar, perquè hem de ser —i nosaltres exigim—..., que s'ha de respondre d'aquesta política econòmica si es discrimina Catalunya, si en la política econòmica que es faci des del Govern de Madrid es discrimina Catalunya.

I anem al tema de l'atur. Avui, repeteixo, aquest és el problema més greu dels treballadors, el problema més greu de Catalunya: afecta dos-cents i tants milers de treballadors; afecta la petita i mitjana empresa; està trencant el teixit empresarial català. I aquest tema, que per si és molt greu, si s'enfoca malament pot agreujar-se molt més. Per tant, no es tracta de parlar-ne alegrement, no es tracta de frivoltzar ni d'ironitzar mai amb una temàtica tan difícil i dolorosa. Per a nosaltres, hi ha dues prioritats: la política d'ocupació i la política assistencial. Cal saber distingir què és un pla de lluita contra l'atur i què són els plans complementaris o assistencials. Les propostes imprecises, ambigües i inconcretes no es dissimulen amb optimismes, amb entusiasme o amb voluntarisme. Certament, tenen el valor d'estimular els afectats, però això no és suficient. La Generalitat, el Conseller de Treball, va donar algunes dades, però no va analitzar aquestes dades, i, a més, jo vull fer una pregunta concreta: en la Generalitat provisional es publicava un butlletí sobre les dades d'atur; per què no es continua publicant? Conèixer amb claredat les dades de l'atur és funció de l'Administració autònoma de Catalunya; cal donar-la a conèixer als empresaris i als treballadors, per exemple. I si això no es fa, tota acció, tot pla i tot projecte que no tingui aquest suport que neix d'un principi de confiança que s'ha d'establir a través de les accions i de les iniciatives d'empreses, perd la confiança de les parts socials afectades; i si no es té, si l'Administració no té la confiança dels empresaris, de les centrals sindicals, els seus esforços seran inútils.

En la política contra l'atur que apunta el Consell Executiu de la Generalitat hi ha elements que són decisius per a una lluita contra l'atur, que no poden ser mai renunciats. Quant a la política de l'ocupació, la política de l'ocupació és una política nacional, i no es mai una política que tendeixi a la privatització. Els recursos de la lluita contra l'atur són uns recursos pressupostaris, no poden ser mai recursos que sorgeixin de la privatització. D'altra banda —i no hi són en els projectes que coneixem del Conseller de Treball—, són necessaris previsions i criteris de política activa entorn del sector públic català, en les reconversions industrials, en la distribució dels llocs de treball existents, etc. Són necessaris previsions i criteris i proposta de mesures per a la reducció d'hores de treball, la reducció d'hores extraordinàries, la pressió per a aprofitar la legislació per a crear llocs de treball i la formació professional; i, a més, és necessària una política coherent de traspàs: avui hem vist en els diaris, o ahir vam veure en els diaris, amb satisfacció que hi havia un traspàs important, però falten molts altres instruments, falten els instruments que ens donin la planificació i ordenació de la política d'ocupació, les competències de

ració sectorial, els expedients de la regulació d'ocupació i els expedients de crisi.

I parlem un moment, puntualment, d'un tema que en aquests moments és important a Catalunya: els fons d'ajut al treball comunitari. En aquests moments hi ha moviments molt nerviosos i lògics per part dels afectats, que són els parats, però no lògics que siguin nerviosos per part de l'Administració. Hi ha, pel que sabem, una promesa feta a un Conseller per un Ministre cessat de lliurar mil tres-cents milions de pessetes per a l'ajut al treball comunitari: una gota en un got d'aigua; ara, aquesta gota benvinguda sigui. Però, no hi ha una reflexió per part del Consell Executiu de la Generalitat sobre què s'ha de fer amb aquests mil tres-cents milions, si arriben, i això és una greu responsabilitat; és més, sembla que estan condicionats per les posicions del Ministeri de Treball quan exigeix que els contractes que es facin siguin de tres mesos, contra el parer de les centrals sindicals, contra el parer concretament de la UGT, i que els salaris estiguin per sota del conveni de la construcció. No hi ha, que sapiguem, una previsió sobre l'actuació procedimental sobre la fixació de criteris objectius en els projectes i treballs d'obra que caldria haver discutit ja amb les centrals sindicals, acceptant-hi la participació i el control d'aquestes. I no es pot parlar, com va parlar el President, d'acoblament entre Generalitat, municipis i sindicats, perquè avui aquest acoblament encara no existeix i seria desitjable que sense confondre la responsabilitat de cada un, que són molt diferents, les del Consell Executiu, la dels municipis i les de les centrals sindicals, aquest acoblament arribés a existir...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, li prego que acabi en un parell de minuts com a màxim.

El Sr. REVENTÓS: Senyor President, jo li demanaria cinc minuts de termini. (*Rialles.*) Voldria parlar de la normalització de la llengua. He de manifestar també la gran preocupació amb què els socialistes veiem les primeres actuacions de l'Executiu pel que fa a la normalització en l'ús de la llengua. Sobre aquesta qüestió, els socialistes diem que l'Estatut és clar, que cal que la Generalitat garanteixi, prengui mesures i creï les condicions, i creiem que les mesures i condicions cal que siguin preses i posades amb la major dedicació i credibilitat per l'Executiu. Però les garanties cal que siguin definides per aquest Parlament. La nostra preocupació és precisament perquè les passes iniciades per l'Executiu en aquest camp no són una iniciativa unitària; la filtració de projectes en estudi als mitjans de comunicació assenyala que no s'ha partit d'aquesta assumpció de responsabilitats, potser per manca de sensibilitat. Això ha contribuït ja a augmentar confusions i a desvetllar recels. L'actitud i l'aportació dels socialistes en aquest camp són clares: volem des d'aquest Parlament contribuir a aconseguir la igualtat plena, quant a drets i deures, dels ciutadans de Catalunya en l'ús de la llengua, contribuir, sense confondre, no pas confondre sense contribuir. I és en la mesura que jutgem molt important el factor temps, per això hem proposat que en aquest camp la iniciativa legislativa sigui el resultat d'una Ponència al Parlament.

Senyor President, acabo en dos minuts. Els nostres objectius en el Parlament, en aquest moment, són els

següents: continuarem la funció d'exercir la tasca d'oposició, fent el seguiment, la denúncia, la crítica del que fa o no fa el Consell Executiu de la Generalitat, amb un nord en aquesta crítica: la política al servei del poble, i amb una acció d'oposició que té sempre una visió de govern, perquè tenim, els socialistes, sempre la intenció de governar Catalunya. Volem una política d'iniciativa i alternativa, amb la voluntat d'oferir solucions a la majoria de problemes concrets que té plantejats el poble de Catalunya. I, en aquest sentit, amb l'afany de rigor, de coherència, de racionalitat i d'eficàcia, no descartem acords concrets, coincidències diversificades, per continuar donant continguts progressius a les futures lleis de Catalunya. Pel que fa a la política de desenvolupament estatutari, continuarem fent la política que ja hem proclamat; la gran tasca del desenvolupament de les lleis institucionals de Catalunya és un problema i responsabilitat de tots; la voluntat dels socialistes és clara. Però no depèn de nosaltres, solament, aquesta voluntat; cal que qui diu que vol fer el mateix, ho faci, i qui primer ho diu, essent el Consell Executiu, en l'elaboració dels seus projectes de llei institucionals, si vol un marc unitari, de coincidència parlamentària, que actuï en conseqüència. Nosaltres estem sempre oberts a aquestes iniciatives. I per acabar, senyor President, excusant-me per la llargada de la meua intervenció...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, li prego que acabi en un minut, com a màxim, si no, em veuré obligat a tallar-li la paraula.

El Sr. REVENTÓS: Bé, senyor President, nosaltres continuem creient que, en aquests moments, l'actual Consell Executiu de la Generalitat no està governant, sinó que està gestionant, no ens ha portat un projecte per d'aquí endavant governar, sinó que proposa continuar fent un seguit de gestions a fer, que, més que uns objectius polítics, són un programa de gestió pragmàtica i això no pot desvetllar ni l'esperança ni la confiança del nostre poble.

Moltes gràcies per la seva tolerància.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Diputat senyor Reventós, que m'ha precedit en l'ús de la paraula, ha manifestat la seva inquietud sobre diversos punts que afecten matèries que són competència del meu Departament, els quals em sento en l'obligació d'aclarir. S'ha referit a la seva preocupació per la situació dels funcionaris de la Generalitat, per la funció pública en general, però he interpretat que, sobretot, es referia, amb la seva preocupació, a aquells funcionaris contractats per la Generalitat per als quals convé arbitrar solucions definitives. Jo voldria dir a la Cambra que hi ha en projecte, per part del Consell Executiu, el fet de solucionar aquest problema a través d'unes proves selectives a les quals podran participar, a més del personal actualment contractat amb servei a la Generalitat, tots aquells aspirants que ho desitgin. Però, en el cas dels primers, és a dir, en el cas del personal contractat, se'ls tindran en compte els serveis prestats per un principi d'equitat que, encara que algú ho pugui posar en dubte, nosaltres el posem per da-

munt de qualsevol partidisme polític. D'altra banda, voldria dir que aquestes proves, en tot cas, estan previstes en les Disposicions Transitòries del Projecte de Llei de la Funció Pública, que el Govern té preparat ja fa dies per a presentar i que presentarà si l'oferta institucional, feta pel President en el seu discurs, no fos acceptada.

S'ha fet referència, també, a la intervenció del Departament en un tema puntual que afecta quatre Ajuntaments socialistes, en relació amb el Pla d'Obres i Serveis de Catalunya. Jo voldria dir que el Departament s'ha ajustat sempre a la normativa vigent en matèria de Plans d'Obres i Serveis i al decret sobre prioritats i criteris per a la seva execució i confecció dictat per a l'exercici del 1980, i que és cert que no han estat exclosos aquests Ajuntaments del Projecte de Pla d'Obres i Serveis que es troba en període d'informació pública, no per raons de tipus polític, com vostès veuran a continuació, sinó per raons de tipus administratiu i de tipus tècnic ben clares.

En primer lloc, cal dir que, dintre dels Ajuntaments sol·licitants, n'hi ha dos que superen la xifra de vint mil habitants; els plans d'Obres i Serveis han estat pensats, i així es diu expressament en la normativa, per a municipis inferiors a vint mil habitants o, en tot cas, per obres que afectin barris de municipis de més de vint mil habitants, i amb caràcter excepcional. Una obra com la que es proposa no és d'aquestes característiques, és a dir, no és una obra de caràcter de barri, de població superior a vint mil habitants. És cert que es diu, en el decret en el qual es fixen els criteris per a la confecció del Pla d'Obres i Serveis, que s'impulsarà la política de col·laboració intermunicipal, però entenem, i ens sembla que així es va entendre en el moment en què es va redactar aquest decret, que s'impulsarà aquesta política de col·laboració intermunicipal sempre que tinguï uns mínims criteris de serietat. No hi ha, en aquest moment, encara que s'ha manifestat la voluntat de fer-ho, no hi ha en aquest moment constituïda cap mancomunitat entre els quatre Ajuntaments sol·licitants, i, per tant, pensem que no és encara prou elaborat aquest projecte perquè es pugui considerar que s'impulsa d'aquesta forma la política de col·laboració intermunicipal.

Voldria dir, encara, que cap dels tècnics que han estat consultats, no admet com a vàlida la xifra presentada de cent trenta-quatre milions de pessetes —xifres rodones: cent trenta-quatre, sis zeros, coma, dos zeros—; tots ho consideren molt superior, i creuen que no seria una quantitat rodona com l'expressada. No hi ha projecte tècnic ni memòria valorada ni pressupost detallat; per tant, no és previsible que es pugués començar la contractació d'aquesta obra d'una manera immediata. I no s'ha fixat encara la situació d'aquesta planta, ni se sap on són els terrenys en els quals s'hauria de situar. En aquestes condicions, no es pot haver demanat —i de fet no s'ha demanat— permís a la Comissió Provincial d'Urbanisme, que, a més a més, en aquestes condicions, evidentment, no hi podria donar l'autorització que és preceptiva. No ha estat sol·licitada la classificació d'acord amb el reglament d'activitats molestes, nocives, insalubres i perilloses, sense la qual el municipi, en el territori del qual hagués de ser instal·lada la planta, no podria ni concedir tan solament el permís d'obres, és a dir, el permís de construcció,

i, encara menys, el permís d'obertura. Podriem citar altres dades, però ho estalvio als senyors Diputats perquè em sembla que són suficients per a argumentar la decisió que ens ha estat criticada.

Pel que fa a les al·lusions fetes pel Diputat senyor Reventós, pel que fa referència a la Federació de Municipis, jo voldria recordar als senyors Diputats que hi han intervingut d'una forma més directa, que justament la Federació Catalana de Municipis ha estat impulsada per la Conselleria que dirigeixo, i em sembla que consta en l'acta de la primera reunió —en la qual jo vaig presentar un esborrany de municipis, perdó, un esborrany d'estatuts de federació de municipis preparat per la Generalitat provisional—, que consta en acta, dic, l'agraïment dels Ajuntaments convocats per la intervenció del Departament de Governació.

Finalment, s'han fet una sèrie d'al·lusions que interpreto molt poc fonamentades sobre l'intervencionisme del Departament de Governació en la vida municipal. Se'ns ha dit, concretament, que fèiem ús d'un intervencionisme i d'un autoritarisme que anaven molt més enllà del que havien fet mai els Governos civils. Jo no sé si això es diu perquè el nostre Departament, en ús de les seves competències, fa observacions a les actes dels municipis, vetllant per la juridicitat dels acords, per tal d'evitar infraccions, evidentment involuntàries, de l'article 103.1 de la Constitució. No sé si es fa perquè, en virtut de les seves atribucions, el Departament de Governació suspèn, en alguns casos, acords municipals. Des que hi ha el nou Consell Executiu, concretament, s'han suspès vuit acords municipals, que afecten els municipis de Barberà del Vallès, Montmeló, la Mancomunitat de Santa Maria de Barberà, Malgrat, Prats de Lluçanès, Barberà del Vallès, Caldes de Montbui i Sabadell, per manifesta illegalitat. I vull dir que aquestes suspensions són una mesura de protecció als Ajuntaments per tal d'evitar que els particulars puguin interposar recursos contenciosos administratius contra les seves decisions; d'altra banda, són suspensions que han de ser confirmades sempre pel Tribunal Contenciós Administratiu. No sé si se'ns acusa d'intervencionisme i d'autoritarisme pel que fa referència a la política municipal, perquè fem observacions a les actes i ens adreçem als senyors secretaris, als senyors interventors, a l'alcalde i al consistori en general, demanant que els acords presos siguin sempre inclosos dintre de l'ordre del dia i no a partir de l'apartat de precs i preguntes, la qual cosa seria illegal, modalitat, desgraciadament, molt utilitzada per molts Ajuntaments; o bé perquè es prenguin acords presos en els quals es contemplin concessions d'exempcions de rebaxes, de moratòries en el pagament, ajornaments no justificats de taxes municipals i d'altra mena de contribucions. Sempre s'ha tingut una política dialogant amb tots els Ajuntaments de Catalunya i no hem pretès mai interferir de cap manera en el principi d'autonomia municipal consagrat per la Constitució i per l'Estatut. Finalment, no sé si es considera intervencionisme autoritari el fet que, de tant en tant, aquest Conseller que els parla s'hagi atrevit a adreçar alguna circular als Ajuntaments —totes elles m'han semblat molt respectuoses— recomanant, no imposant, als senyors alcaldes i als seus consistoris que es prenguessin determinades me-

sures en casos concrets. Una d'aquestes és, precisament, la de demanar que perquè no es pugui condicionar la tasca que aquest Parlament ha de fer en matèria d'organització territorial, al·lusió que ha fet també el senyor Reventós en el seu parlament, no es creïn, mentrestant, si no és estrictament indispensable, Mancomunitats o Consells de caràcter comarcal. Nosaltres també tenim ganes que hi hagi, com més aviat millor, una llei d'Administració Local, i els puc assegurar que des del meu Departament s'hi ha estat treballant de forma insistent, i repeteixo el mateix que en aquest sentit ja he dit en parlar de la Llei de la Funció Pública: nosaltres estem en disposició de presentar aquesta llei al Parlament, si no és acceptada la proposta institucional feta pel Molt Honorable President de la Generalitat.

Res més, senyor President; moltes gràcies, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: ¿Cap més membre del Govern vol fer ús de la paraula? En aquest cas, el Diputat senyor Reventós, o un altre membre del Grup Socialista, pot utilitzar un torn de rèplica. Té la paraula el Diputat senyor Prats.

El Sr. PRATS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, he de començar fent la constatació d'una profunda insatisfacció davant les respostes donades pel senyor Conseller de Governació. Primerament, en matèria de personal. Aquí ens estem jugant la credibilitat del procés d'institucionalització de la Generalitat, no sols davant del poble de Catalunya, sinó davant dels milers de funcionaris que, des de la lògica de les transferències de serveis, que tots volem efectiva i ràpida, han de formar l'eix, durant molts anys, precisament d'aquesta funció pública de la Generalitat de Catalunya. I calia —recollint en aquest sentit l'esperit regeneracionista que sempre ha informat en matèria d'administració pública la tradició d'un millor nacionalisme català—, calia no esperar un Estatut de la Funció Pública, sinó, de bell antuvi, des del moment mateix de l'ocupació del Consell Executiu, iniciar una sèrie de mesures urgents que en altres casos, de manera molt discutida per nosaltres, si que s'ha fet, retornant al funcionariat, al que ja està en la Casa i al que té les expectatives d'arribar-hi, la confiança que quelcom anava a canviar, i en un sentit força progressiu, per a les seves expectatives de servei públic, per a les seves expectatives d'una carrera eficient i racional. I, aleshores, se'ns diu que tan sols hi ha dues mesures: una, d'anar a la publicitat dels concursos i a la participació, en aquests concursos, d'uns funcionaris, els que ja són a dins, més els que aspiren a ser funcionaris, i, després, l'Estatut de la Funció Pública. ¿És que mentrestant no cal que es faci justícia a les expectatives del poble i a les expectatives dels funcionaris mitjançant, per exemple, l'aclariment urgent de quins són els nivells polítics i els nivells administratius dins de l'estructura de personal de l'Administració? Perquè és que si aquest aclariment no es fes, no sabriem mai quan som davant d'una responsabilitat estrictament política en la gestió dels afers dels serveis públics, i quan davant d'una responsabilitat administrativa. I és aquest confusionisme el que està determinant la creació d'importants —d'importats— insatisfaccions dins de la funció pública de la Generalitat. ¿És que no es po-

drien haver ja objectivat, ni que fos a títol urgent i provisional, els criteris, que fonamentalment han de ser de mèrits preestablerts, a fi i efecte d'establir les pautes de promoció del personal intern? Això podria haver-se fet ja, s'hauria d'haver fet ja, i ens hauríem estalviat molts malentesos. ¿És que no s'havia d'haver produït ja tota la normativa garantint, a títol provisional i urgent també, i a hores d'ara hauria d'haver estat ja aplicada la publicitat per a l'accés a qualsevol lloc, ni que fos provisional a la Generalitat, i d'aquesta manera garantir per als aspirants les garanties bàsiques que la Constitució estableix per a l'accés a les funcions públiques? La publicitat i el concurs, evidentment. És que, d'altra banda, se'ns diu: volem un funcionariat renovat, amb un esperit de servei regeneracionat; suposem que és bo; aleshores, si això ho volem, evidentment també teníem una altra eina, teníem l'eina de l'Escola de Funcionaris. I jo no entro ara encara —això serà objecte també de consideració per aquest Parlament— en el tema de la regularitat i la irregularitat jurídica dels nomenaments. El tema també està *sub judice*, està en els tribunals, i tindrà en el seu moment la resposta corresponent. Ara bé, hi ha un tema: és el programa que s'estableix per a l'escola. Primer, la constatació de la lentitud a posar-la en funcionament, i segon, el fet que se'ns diu que les prioritats són fonamentalment per als petits municipis, quan resulta que és tan o més prioritari —jo no nego aquesta prioritat—, però junt amb això hi ha possibilitats financeres, tècniques i de personal per a abordar també la formació dels cossos tècnics, una promoció anual de quaranta tècnics per a, evidentment, guanyar un efecte multiplicador sobre el conjunt de la funció pública de Catalunya; aquest objectiu és perfectament plantejable i realitzable. Per què no s'ha formulat? Per què no s'ha plantejat? Jo penso que, en definitiva, hi ha una certa actitud de donació de la direcció tècnica, o més ben dit, tecnocràtica, del procés de personal, a elements que poden imposar a la Generalitat una lògica evident de continuisme administratiu. I és aquest continuisme administratiu un dels enemics més forts que tenim en un procés d'institucionalització regeneracionista de Catalunya, i per a arribar a aquesta qüestió caldrien idees, caldrien programes, tocant de peus a terra, però no hem vist ni les idees ni els programes, hem vist una simple translació dels mecanismes de l'Institut d'Estudis d'Administració Local a la lògica de l'Escola; i això és també no sols continuisme, sinó d'alguna manera sucursalisme administratiu.

Pel que fa al tema de l'autonomia municipal, les explicacions del Conseller són encara molt insatisfactòries. Voldríem que algun dia se'ns expliqués què s'entén per autonomia municipal i local en general. Voldríem que algun dia se'ns digués quina és la doctrina que hi ha al darrera de cadascuna de les actuacions concretes, perquè això està garantit per la Constitució i la garantia constitucional de l'autonomia municipal implica la derogació immediata, des de la disposició derogatòria de la Constitució, de tot un feix de controls que la Generalitat de Catalunya ha assumit, i ha fet molt bé d'assumir-ho, que abans eren controls a mans dels Governos civils; però no els ha assumit tots; per exemple, se'ns ha de dir per què no s'han assumit els controls tutelars en matèria finan-

cera, perquè les mateixes possibilitats legals tenim per a fer-los, i aleshores, per què això no s'ha inclòs en els mateixos decrets; i si s'ha de fer, quan es farà? Aleshores, se'ns hauria d'haver dit també que el control ha de ser sempre per raons de legalitat. Això se'ns explica, però si se'ns explica i és cert, els fets exigeixen la derogació immediata, pels mateixos decrets, o, si no, ho farà aquest Parlament, del conjunt de controls que avui té assumits la Generalitat de Catalunya, i que són controls evidentment antiautonòmics: els controls d'autorització, els controls d'aprovació, els controls per raó d'oportunitat, els controls que impliquen l'emanació de directives. Tots aquests controls no els pot tenir la Generalitat, perquè mentre els tingui formalment això és un greuge a l'autonomia municipal. És evident que si es volia també fomentar l'autonomia local, s'havia de fer des del punt de vista de crear les condicions perquè el personal dels ens locals pugui de debò portar endavant una gestió eficaç, i això, evidentment, no s'ha fet amb el retard en la constitució de l'Escola, de l'endegament de programes de formació de funcionaris, i és evident que tampoc no s'està fent en la mesura en què la superació més clara i immediata de les mesures de la crisi, ja de temps, dels petits municipis passa evidentment pel foment de la solidaritat intermunicipal, i que no se'ns digui que des de la lògica de les mancomunitats voluntàries s'està condicionant la divisió territorial de Catalunya, perquè si se la condiciona, és en sentit positiu d'alguna manera. Encara que algunes mancomunitats, fent prova d'una vocació comarcalista gran a Catalunya, s'hagin donat el nom de Consells Comarcals, aquests consells comarcals se sap molt bé que són exclusivament mancomunitats voluntàries, i si aporten alguna cosa a la futura divisió territorial de Catalunya, és precisament un compromís, una voluntat d'ajudar a arribar-hi des del nivell de participació que no es pot negar a cap de les entitats locals de Catalunya, i sense perjudici que la decisió legal, la decisió formal, correspon sols, exclusivament, a aquest Parlament.

És evident que si es vol fomentar l'autonomia municipal, no és qüestió de paraules, és també qüestió de fets. S'ha de facilitar al màxim l'aparició d'una federació catalana de municipis, i ens agradaria veure quina és la doctrina que hi ha al darrera dels entrebancs positius que s'estan posant a la constitució d'aquesta federació catalana. La federació catalana no implica la gestió per la federació de cap de les competències pròpies de l'autonomia municipal, implica unes fonts de solidaritat i de concertació a fi i efecte de desenvolupar programes perquè cadascun dels municipis pugui exercir de la millor manera la seva pròpia autonomia. I des de les actituds que no són precisament d'impuls, sinó que són de recull i de seguiment i de vegades d'entrebancaments clars que es posa a la constitució de la federació catalana de municipis, tampoc no s'està afavorint l'autonomia local.

Per això, jo acabo dient que si realment es volia fomentar políticament l'autonomia dels nostres municipis, també calien mesures urgents i provisionals, calia guanyar la confiança dels nostres municipis, no esperant-se a la futura llei d'administració local, i aquestes mesures urgents i provisionals, no les hem vist, i quan les hem vist

ha estat en sentit dubtós, o de vegades clarament antiautòmic.

Res més; moltes gràcies, senyor President.

(El Sr. Conseller de Governació demana la paraula.)

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller de Governació. Voldria insistir que les rèpliques i contrarèpliques estan estrictament limitades en el Reglament, i per tant, doncs, jo pregaria que fossin al més breus possible.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Seré molt breu, senyor President. Moltes gràcies. Senyores i senyors Diputats, em sembla que he dit prou clar en la meua intervenció anterior que el Consell Executiu tenia preparada la Llei de la Funció Pública, i estava disposat a presentar-la en qualsevol moment, i em sembla que ens hauríem contradit si ho haguéssim fet abans de saber si la Cambra acollia o no acollia la proposta institucional feta pel President de la Generalitat, no en el seu primer discurs d'aquest debat, sinó en el discurs que va precedir la seva presa de possessió. D'altra banda, voldria dir que si haguéssim seguit el criteri d'adoptar mesures urgents i provisionals per preparar funcionaris, tal com ens ha demanat el senyor Prats, ens trobaríem segurament ara que se'ns criticaria haver fet això, per raons de clientelisme polític. I finalment, voldria dir que totes aquelles mesures que s'oposen a l'autonomia municipal, promulgada per la Constitució i per l'Estatut, en la vigent Llei d'Administració local, de règim local, ja han estat derogades expressament pel Govern central, i, per tant, en recollir-les nosaltres no incorrem en cap mena d'inconstitucionalitat.

Moltes gràcies.

(El senyor Prats demana la paraula.)

El Sr. PRESIDENT: El senyor Prats vol fer ús del seu dret de contrarèplica, però jo li pregaria de ser brevíssim, com ho ha estat el senyor Conseller.

El Sr. PRATS: Amb la brevetat obligada, haig de dir que evidentment la publicació d'unes normes provisionals i urgents, objectivades, fins que s'arriba, també amb la rapidesa necessària, a la Llei de la Funció Pública, era precisament necessària, senyor Conseller de Governació, per a evitar les acusacions de clientelisme polític, perquè l'objectivitat per davant és precisament la manera de neutralització d'aquestes depuracions; i era necessària per a retornar confiança al funcionariat. Segon, en matèria d'autonomia local, haig de constatar que parlant recentment amb el senyor Martín Villa, m'havia explicat que evidentment queden encara molts controls antiautònoms, i que no s'havien tret pel Govern central precisament perquè quan es va produir aquesta derogació de controls encara no hi havia les condicions de vida democràtica suficients dels Ajuntaments, i ara a mi em preocupa molt saber que el pensament del senyor Conseller de Governació de Catalunya, si és que realment no hi ha una rectificació i la demanaria, perquè seria molt positiu i confortant per a tots, és menys autonomista que el que a mi personalment em va expressar el senyor Martín Villa. Res més.

(El Sr. Conseller de Governació demana la paraula.)

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller de Governació novament.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Mig minut, només per a dir al senyor Prats que jo no he conversat amb el senyor Martín Villa sobre aquest tema i, per tant, no el podem treure com a testimoni ell i jo; en tot cas, que el que el senyor Prats —i crec que cap Diputat d'aquesta Cambra— no pot posar en dubte, perquè ho hem demostrat moltes vegades, és la nostra voluntat de respectar fins al final els preceptes que emmarquen l'autonomia municipal. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé, continuant el debat, té ara la paraula en nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió el Diputat senyor Alavedra.

El Sr. ALAVEDRA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, voldria començar fent referència a una intervenció del divendres de la setmana passada, perquè a pesar de la llarga interrupció, estem en un mateix debat, i crec que és útil lligar els dos debats. El senyor Diputat Gutiérrez Díaz, en la seva intervenció, ens va demostrar la seva gran capacitat d'atacar, més, al meu entendre, que la seva capacitat de fer oposició, que és una altra cosa. Una de les servituds del Grup del Govern, que en té bastants, és tenir capacitat d'encaixar. No tant per gust, sinó per evitar crispacions inútils que fan difícil el diàleg en aquesta etapa d'institucionalització. Però hi ha certes afirmacions polítiques que en nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió jo voldria rebutjar frontalment.

El senyor Gutiérrez Díaz dicta sentències, fa profecies sense cap ombra de dubte intel·lectual, sense cap punta d'escepticisme, basat segurament en un mètode d'anàlisi científica. El que passa, naturalment, és que sovint falla. Va fallar en el seu plantejament de govern d'unitat, i aleshores s'han de buscar culpables, s'ha de recórrer, senyor Gutiérrez Díaz, al maniqueisme més tronat, s'ha de fer una pel·lícula de bons i de dolents, i el senyor Gutiérrez Díaz, i això és el que vull contestar concretament, maneja els adjectius d'impopular i antipopular, atribuint-se ell la representació del que és popular, i això, senyor Gutiérrez Díaz, el que és popular, ho decideix el poble, tot el poble democràticament i per sufragi universal. No és vostè, senyor Gutiérrez Díaz, el qui ens ho ha de definir. Vostè ha parlat aquí, en nom dels seus vint-i-tres escons, del seu Grup parlamentari, i d'una opció política i ideològica molt determinada, molt precisa. I el poble, el representem tots i cada un dels cent trenta-cinc Diputats que hi ha en aquest hemicicle, i el Govern, aquest Govern, ha sorgit dels vots majoritaris, i a més, majoritaris absoluts, d'aquests cent trenta-cinc Diputats. Això és la democràcia sense adjectius, de vegades anomenada formal, però no n'hi ha d'altra, és així.

Però, sàpiga, senyor Gutiérrez Díaz, que no ens interessa tant la seva opinió sobre aquest tema, de què és popular, impopular o antipopular, com el 39% de vots de fa sis mesos al barri de Sant Antoni, o el 38,5% dels vots a Gràcia, o el 36% dels vots al barri de la Sagrada Família, que va obtenir Convergència i Unió. I escullo uns barris tradicionals, de catalanisme històric, de catalanisme popular, que, evidentment, no representem en exclusiva, però que sí que representem d'una manera important. El fet d'haver estat la primera força política en trenta de les trenta-vuit capitals de comarca de Catalunya, en deu

dels dotze districtes de la ciutat de Barcelona és el que ens dirà qui és més o menys popular. I basant-nos en aquests resultats, en funció dels vots del poble, senyor Gutiérrez Díaz, li haig de dir que som més populars que vostè; o si ho vol agafar pel costat negatiu, que és el que li agrada a vostè molt sovint, li haig de dir que vostè és més impopular o més antipopular, agafi-s'ho com ho vulgui.

El senyor Gutiérrez Díaz també ens va plantejar el tema de la majoria en aquest Parlament. Vostè ens deia, el 22 d'abril, que no en teníem. Ara ens diu que la que tenim no li agrada. Això no és cap novetat, no li pot agradar una majoria en la qual vostè no participa. I, finalment, ens diu que mirem al costat noves majories. Vostè sap que aquí no hi ha cap bloc monolític. No hi ha cap pacte parlamentari estable. Això és conegut de tothom, i això, a més, per uns imperatius polítics. I sap perfectament, i jo li ho voldria dir, que les majories amples i puntuals en aquesta Cambra es produiran en molts temes. Ho dèiem nosaltres el 22 d'abril, quan vostè ens deia que no. I en aquestes majories amples i puntuals alguna vegada també, i espero que sovint, coincidiran el nostre Grup i el Grup del PSU. Concretament, em sembla que podem coincidir en la llengua, sobre l'ús oficial del català.

El senyor Reventós, el contestaré al llarg de tota la meua intervenció, però hi volia fer referència en dos temes puntuals, o tres potser.

La Junta de Seguretat. L'altre dia hi va haver una pregunta sobre aquest tema, i el senyor Reventós repeteix les paraules del senyor Casares insistint en el tema formal, en el qual té tota la raó, i evita el tema polític. Nosaltres, això, ho compremem, que el Grup dels Socialistes de Catalunya eviti el tema polític, que és el de la presidència d'aquesta Junta de Seguretat, que el President de la Generalitat va dir que volíem per a Catalunya, per a la Generalitat. I ho compremem, perquè en la llei de policies autònomes, a la qual fa referència l'Estatut, llei que va ser retirada pel Govern, es preveia que el President de la Junta de Seguretat de la comunitat autònoma seria el delegat del Govern. Nosaltres hi vam presentar dues esmenes, una que deia que el President en fos el President de la comunitat autònoma, que és el que volem, i una altra, reproduint exclusivament l'Estatut, que fos una Junta paritària. En aquesta segona esmena vam coincidir amb els Socialistes de Catalunya. Per tant, veiem que hi ha una diferència política, i és que nosaltres intentem que el President de la Junta de Seguretat sigui el President de la comunitat autònoma, i això ho vam demostrar amb les nostres esmenes al projecte de llei orgànica de policies autònomes, que és com es demostren les actuacions polítiques. Per tant, compremem l'accent dels socialistes sobre el problema formal perquè no tenim coincidència sobre el tema polític.

Sobre el tema de les Diputacions, hi ha d'haver un debat específic en aquesta Cambra. Hi ha en aquest moment nomenada una ponència per a tractar l'esmena a la totalitat guanyadora d'Esquerra Republicana de Catalunya a la proposició de llei socialista, que s'ha convertit en el text que serveix de base per a aquest tema. Nosaltres vam votar en Comissió una esmena de Centristes, que no

era una esmena que fixés el manteniment de les Diputacions, sinó que era una esmena de rebuig a la proposició de llei socialista, i nosaltres teníem presentada una esmena a la totalitat amb text alternatiu —similar, diria jo, a l'esmena d'Esquerra Republicana de Catalunya—, i en tractar-se primer l'esmena d'Esquerra Republicana de Catalunya hi vam donar els nostres vots i va guanyar. Però la nostra posició en aquest tema, i els socialistes ho saben, és els traspassos de la titularitat i de la gestió de les Diputacions a la Generalitat, i això al més aviat possible. I espero que en el debat sobre aquest tema, que ara està tramitant-se en aquest Parlament, coincidirem.

Projectes polítics diferents en la reconstrucció nacional de Catalunya, se'ns ha dit. Efectivament, hi són. Hi són, i segurament molt diferents quant a les intencions finals. Això és la base del pluralisme polític. Però jo volia dir que hi ha etapes en la història d'un país, i no solament d'un país autònom, com és ara Catalunya, en les quals es pot dir que el que s'ha de fer és molt marcat per les circumstàncies i per la situació.

El camí que tenim al davant queda molt ben traçat, molt ben delimitat, i, a més a més, tots coincidim que és molt estret. De fet, en la realitat, més enllà dels grans discursos, tothom coincideix en el camí que s'ha de seguir en un percentatge important. A Catalunya estem en una d'aquestes situacions, i els temes del 22 i del 24 d'abril del discurs del candidat aleshores a la presidència de la Generalitat i President avui, aquests temes que són les fites d'aquest camí, han quedat confirmats en el discurs del President de la Generalitat d'aquest debat. Que no es digui que hi ha una llista de gestió. Hi ha uns temes fonamentals d'actuació: institucionalització, traspassos —que és donar contingut a l'Estatut—, catalanitat, superació de la crisi econòmica per a combatre principalment l'atur.

De la institucionalització, avui en dia ja en podem parlar en el sentit de projectes i proposicions de llei de desenvolupament bàsic de l'Estatut de Catalunya, que és exactament el que diu el Reglament, perquè avui, contràriament al debat del 22 d'abril, tenim un Reglament. I l'article 108 del Reglament fa un llistat exacte d'aquestes lleis bàsiques i preveu un procediment que coincideix exactament amb l'oferta que nosaltres vàrem fer aquí el 22 i el 24 d'abril. És a dir, en definitiva, la iniciativa del conjunt de Grups, sense protagonisme de cap Grup, per a treballar conjuntament en ponència.

El senyor Reventós ens parla d'un llistat de vint-i-cinc lleis i ens critica que se n'hagin presentat tres. Però resulta que l'article 108 del Reglament d'aquesta Cambra, que proposa el treball conjunt per a aquests temes, estableix un llistat de divuit lleis. Senyor Reventós, repassi el Reglament: són divuit lleis que hem de treballar conjuntament, i precisament per aquest motiu, perquè nosaltres som partidaris d'aquest treball conjunt, nosaltres esperem que immediatament es comenci en ponència aquest treball, principalment per a dos projectes importants, com són l'Estatut Interior i la llei d'ús oficial del català.

Si un Grup demana que per a qualsevol d'aquests temes s'apliqui aquest article 108, nosaltres li farem costat. Si no ho demana ningú, ho demanarem nosaltres, excepte en algun cas d'extrema urgència, com podria ser el Consell Consultiu, el qual en tot cas estariem d'acord

que es fes per aquest sistema, si es fes amb urgència, perquè creiem que aquest és un projecte de llei que és important de tenir.

En aquests projectes hi ha la divisió territorial de Catalunya. El senyor Gutiérrez i Díaz l'altre dia ens deia què fèiem amb aquest tema de la divisió territorial de Catalunya. Senyor Gutiérrez i Díaz, el tractarem conjuntament, l'hem de tractar conjuntament en aquesta ponència. I ens deia què passa amb les comarques, què passa amb els consells comarcals. Però si això és a l'Estatut! L'Estatut parla de les comarques, l'Estatut parla dels consells comarcals i de la seva iniciativa legislativa. Evidentment que en aquest projecte de divisió territorial s'inclourà aquest tema. Creiem que si d'aquest debat surt, i em sembla que està sortint, l'opinió conjunta dels Grups d'aplicar el procediment especial de l'article 108, aquest Parlament haurà adoptat un bon camí, perquè aquestes lleis afecten els fonaments del país, la seva estabilitat.

Però no tot és un problema de procediment. Nosaltres aquí volem fer una afirmació: aquest procediment especial preveu una majoria absoluta per a aquestes lleis, és a dir, preveu seixanta-vuit vots. Nosaltres intentarem que aquestes lleis tinguin una votació molt més ampla perquè puguin ser acceptades per una majoria molt qualificada d'aquesta Cambra; que, si és possible, puguin ser acceptades per tots, perquè no puguin ser posades en qüestió en cada confrontació electoral. Nosaltres creiem que si en aquesta etapa aquest Parlament aconsegueix de fer aquestes lleis per aquest procediment conjunt i, a més a més, aquestes lleis no passen únicament per majoria absoluta, que és el que preveu el Reglament, sinó que passen per una majoria molt ampla, —i nosaltres per la nostra part intentarem que així sigui—, creiem que aquest Parlament haurà complert la seva missió.

Els traspassos són evidentment un altre gran eix, un altre gran tema. Les Comissions Mixtes, en les quals participen tres Grups, designades pel Consell Executiu, com diu l'Estatut, han fet la seva feina. Jo crec que han fet bona feina, sense triomfalismes, perquè la feina continua; segurament serà dura, serà llarga, però ha fet bona feina. Jo crec que hem d'agrair al senyor President de la Generalitat la seva exposició detallada, la seva exposició transparent del que s'ha fet i les seves previsions d'aquí a final d'any. Aquesta és una feina de l'Executiu, però, com totes les feines de l'Executiu, sotmesa a control parlamentari, que és una de les feines importants que també tenim en aquesta Cambra.

El senyor Benet ens deia, amb una certa displicència, que no calia que el senyor President de la Generalitat fes aquest detall perquè ja es llegia el *Diari Oficial de la Generalitat* i el *Butlletí Oficial de l'Estat*. Després el senyor Gutiérrez ens va dir que aquests acords no havien sortit en el *Butlletí Oficial de l'Estat*. Senyor Benet, no sé si ho va llegir o no. Però jo crec que algunes d'aquestes transferències, d'aquests traspassos no han sortit en el *Butlletí Oficial de l'Estat*. Té raó el senyor Gutiérrez i Díaz, però que no desconfiï, perquè nosaltres del que vam parlar és dels acords de la Comissió Mixta, i això sortirà en el *Butlletí Oficial de l'Estat*. No tingui aquesta desconfiança, que nosaltres no intentem aquí donar gat

per llebre. Estic segur que en aquest tema s'equivocarà, perquè les transferències de què hem parlar sortiran en el *Butlletí Oficial de l'Estat*.

Volem destacar del que ha dit el senyor Reventós la importància de les valoracions. Efectivament, aquest és un tema bàsic, que ha sortit poc en aquest debat. Les valoracions constitueixen la garantia del finançament, i les valoracions serveixen per a fixar el percentatge que tindrà Catalunya en la recaptació total del pressupost de l'Estat fins al final dels traspassos. En una hipòtesi de negociació adient, que és la que hem de vigilar des d'aquest Parlament, no hi haurà dificultats per al finançament dels serveis traspassats. Pot haver-n'hi, n'hi haurà per als nous serveis, per a les noves institucions, per als projectes o programes polítics i econòmics, ja que no hi ha o hi ha pocs recursos de lliure disposició. Les nostres finances no són encara unes finances autònomes, i hem de lluitar perquè ho siguin. I el tema de les valoracions va per aquest camí. Sense augmentar la pressió fiscal, cosa que no volem fer, i en la qual coincidim amb tots els Grups, només es pot jugar parcialment amb els impostos cedits, que s'han de cedir abans del mes de novembre. Amb una Administració pública molt eficaç, hi estic d'acord, una Administració pública dels serveis traspassats que permeti alliberar recursos. I amb l'emissió de deute públic, de la qual parlava el President de la Generalitat, i de la qual ha parlat avui el senyor Reventós, però que en virtut de l'article 51, ha de passar per aquest Parlament. En la segona etapa, quan s'estableix un percentatge automàtic, una fórmula automàtica, el lligam entre finançament i serveis ja no és tan fort. Per tant, volem destacar la importància de les valoracions i la importància de l'Administració catalana de la funció pública, i rebutgem totalment l'acusació de clientelisme polític. L'Administració catalana ha de ser una Administració políticament neutral, d'eficàcia, molt més que l'Administració central. Creiem que el tema de clientelisme polític ha de ser foragit totalment de les institucions de Catalunya tant pel que fa referència a la Generalitat, com pel que fa referència, avui dia, a les Diputacions i als Ajuntaments.

Sobre la catalanitat, jo crec que el President de la Generalitat i el Conseller de Cultura hi van insistir prou. En nom del Grup voldria fer una manifestació a favor de la unitat de la llengua i de la cultura catalanes. Ningú més que nosaltres no lluitarà perquè aquesta unitat quedi afirmada. Em refereixo a la unitat dels Països Catalans. El que passi al nostre idioma a València ens afecta tant com el que pugui passar a Banyoles, i cito el meu poble. Som molt conscients de la maniobra de divisió que hem d'evitar entre tots. Seria aquest l'exemple que deia el Ramon Muntaner, si se'm permet, a l'Edat Mitjana catalana, l'exemple famós que reproduïx el gran intel·lectual català Joan Fuster, de la mata de jonc. És a dir, una mata de jonc, jonc per jonc s'arranca amb molta facilitat, i quan està ben lligada és molt difícil arrancar la mata de jonc. La mata de jonc en aquest tema lingüístic i cultural, la constituïm els Països Catalans.

Se'ns ha dit que havíem insistit poc sobre el tema de l'economia. Hi haurà el debat sobre aquest tema d'aquí a quinze dies, d'aquí tres setmanes, no ho sé, ho decidiran la Mesa i la Junta de Portaveus. Però, no és per evitar la

importància d'aquest tema, del qual potser s'ha parlat menys, jo faré un resum del que s'ha dit aquí i del que opina el nostre Grup sobre aquest tema. Evidentment que el problema més angoixant de Catalunya és l'atur, evidentment que per les festes majors, senyor Gutiérrez Díaz, la gent està preocupada per l'atur, que la taxa d'atur a Catalunya és més alta que la mitjana espanyola. D'acord que hi ha també un problema de frau d'empreses i de treballadors, senyor Vicens, que es considera a Catalunya d'un 20%, que s'ha de vigilar en bé de la comunitat. L'atur a Catalunya és greu perquè afecta una mà d'obra relativament qualificada, ocupada en activitats industrials, que reaccionen molt lentament davant de la conjuntura. L'atur afecta el sector de la construcció en una tercera part i aquí sí que es pot fer un programa de reactivació en col·laboració amb l'Estat, evidentment en funció de les nostres competències; afecta d'una manera especial la joventut. A nivell de tot l'Estat, l'atur juvenil representa el 50%, és a dir, la gent que busca feina per primera vegada, i aquest és un tema evidentment gravíssim. Però hi ha un altre problema gravíssim, que és que l'atur a Catalunya s'ha produït no tant per acomiadament sinó per la via de desaparició d'empreses, algú ho ha dit, em sembla que el senyor Reventós; empreses que no han pogut resistir l'augment de costos, la baixa del mercat, la competència internacional, les dificultats de finançament, la falta gravíssima de tecnologia catalana —aquest és un tema molt greu que, a més, va sorgir aquí en el tema de la pregunta de l'altre dia sobre electrodomèstics línia blanca, sobre el tema de Bru, concretament.

Jo haig de dir que vaig tenir una certa sorpresa no tant pel fet que el senyor Codina formulés la pregunta, que és el seu dret de Diputat, sinó pel fet que en la rèplica acusés el Conseller d'Indústria, que fa quatre mesos o cinc mesos que s'ocupa d'aquest tema i que se'n va ocupar des del primer moment, perquè em sembla que ens va dir que el 20 de maig va començar les gestions, gestions en les quals no tenim competència, que eren gestions de suport, i em sorprèn que en la seva rèplica el senyor Codina no ens il·lustrés a tots sobre un tema que el devia d'afectar molt seriosament quan va ser Conseller de Treball durant dos anys i mig en el Govern d'unitat de la Generalitat, senzillament un Govern d'unitat sense Parlament, en el qual aquests temes no sorgien, però Govern d'unitat en el qual es va produir la crisi de Grup, en el qual Bru va tancar i en el qual va quedar gent en atur. Hem d'assumir tots les nostres responsabilitats perquè el tema de l'atur és un tema que afecta la societat catalana, i vaig quedar sorprès que un ex-Conseller de Treball es limités a fer una pregunta acusant el Conseller actual d'Indústria i Energia sense donar-nos la seva opinió del tema, un tema que suposo que havia viscut amb intensitat.

El President ha fixat en el seu discurs els objectius: donar contingut a l'Estatut —és el tema del traspàs i això afecta la política econòmica— i, a més, ha parlat de la presència de la Generalitat com a institució en el lloc de decisió de l'Estat que afecten els interessos econòmics i socials de Catalunya, i aquesta, en aquests moments, és una presència essencial en els temes dels pressupostos de l'Estat. I aquestes dues coses, contingut de l'Estatut i presència allà on es prenen les decisions de l'Estat, tenen

una repercussió econòmica a Catalunya per a reduir principalment en aquests moments el dèficit d'inversions públiques a Catalunya, tant en serveis socials com en equipaments i infraestructures públiques.

Es diu que no s'ha parlat del tema de l'economia; jo destacaré algunes de les coses que s'han dit en aquest debat per part del Govern, i a les quals el nostre Grup dona tot el suport, i intentaré sistematitzar-les: lluitar contra els desequilibris territorials; frenar la concentració barcelonina i altres concentracions metropolitanes; donar suport al paper de l'empresa potenciant la iniciativa individual perquè amb la inversió pública no es fa res per corregir el tema de l'atur, i potenciar la professionalització de la funció directiva en un país com Catalunya, en què en aquests moments el 70% de l'empresariat català, d'aquest empresariat català de la petita i mitjana empresa ve directament del món del treball; relançar una política de l'habitatge i de la construcció —la construcció és un motor d'arrencada, conegut en la política econòmica; a Catalunya el 29% dels habitatges són protegits i a la resta de l'Estat el percentatge és superior al 50%; en aquest camp es pot fer una pressió important basada en una política del sòl—; relançar la construcció, i aquesta sí que té uns efectes més immediats; millorar el sistema financer català —Institut Català de Crèdit—; fer una política d'investigació de recerca d'innovació tecnològica de disseny industrial fomentant societats mixtes o consorcis amb la indústria i amb les Cambres —això, s'ha dit, forma part dels objectius de política econòmica, que tornarem a debatre d'aquí a quinze dies—; facilitar a l'empresa formació, formació d'estadístiques, l'impuls de la reconversió de sectors i de zones, en la qual no tenim competències, —tornem al tema d'electrodomèstics línia blanca—, reconversió que a Catalunya haurà de tenir una gran importància, perquè evidentment l'entrada al Mercat Comú i la crisi energètica obliguen a reconvertir sectors sencers de la indústria catalana; ajuda al comerç exterior —vam parlar de l'Institut de Promoció Industrial—; potenciació de l'empresa familiar pagesa; potenciació del cooperativisme; descentralització de Catalunya; Administració catalana, la creació d'aquesta Administració catalana —de la qual parlava el senyor Gutiérrez Díez i el senyor Reventós també, i uns altres oradors també que m'han precedit—, amb uns principis de gestió i d'organització, amb mètodes i procediments moderns, evidentment, que sigui a prop dels administrats i lluny de la burocràcia, i políticament neutral. Per tant, la llei de la funció pública nosaltres voldríem també que sortís pel procediment de l'article 108 d'aquesta Cambra i que fos conjunta, i en nosaltres no es trobarà sinó un impuls per a fer a nivell de tot Catalunya, de totes les institucions de Catalunya —Generalitat i Ajuntaments, Consells Comarcals, quan existeixin— una Administració políticament neutral que pugui servir sota tots els Governos que, en pluralisme, pugui tenir Catalunya.

Contra l'atur nosaltres proposarem unes mesures concretes, però el nostre Grup creu que les mesures contra l'atur passen pel foment de la inversió, per mesures transitòries de foment de l'ocupació de grups particulars de treballadors, i penso en els joves, de mesures enfront de les crisis concretes de cada una de les empre-

ses, una política d'empresa, no de sectors; també mesures selectives de foment sectorial o geogràfic, en funció també de l'especialització internacional que haurà d'agafar la indústria de Catalunya; mesures que incideixen sobre l'oferta de treball i les mesures d'ajust entre l'oferta i la demanda del treball, penso en el reciclatge i la formació professional.

Sobre el tema de la política de Madrid, senyor President..., m'he passat de l'hora.

El Sr. PRESIDENT: No dins de la tolerància admesa.

El Sr. ALAVEDRA: Moltes gràcies, senyor President. Al primer avís em retiraré.

Del tema de Madrid, no em toca a mi parlar-ne. Creiem que si cada debat que hi ha en el Congrés de Diputats ha de tenir el seu ressò amb un nou debat aquí, seria la prova més gran de sucursalisme de tot el país. Creiem que el debat del Congrés de Diputats, tots el vam seguir. Van poder parlar els diferents portaveus dels Grups —ho vam veure per la televisió, i, per tant, no em referiré a aquest tema; no sé si el President de la Generalitat es voldrà referir a allò en què consisteix en la política general de la Generalitat. Aquest debat, al meu entendre, cau massa prop del debat d'investidura, han passat pocs mesos, el camí a realitzar, com deia abans, és estret; és bo que hi hagi uns controls, uns advertiments, que en la mesura possible es poden assumir, tot i que molts d'ells m'han semblat superficials i faltats de contingut. El Parlament comença, de fet, ara la feina legislativa. Hi ha divuit, deia abans, projectes bàsics que em sembla que pel que s'ha dit aquí tractarem conjuntament. Vull confirmar, per acabar, una vegada més el nostre desig de trobar amples coincidències amb tots els Grups, més enllà del partidisme en aquestes lleis bàsiques, en aquest procés actual de construcció nacional. Crec que en aquesta etapa se'ns jutjarà a tots, Parlament i Govern, el fet de si hem sabut ajudar a fer l'autonomia de Catalunya irreversible, i això passa en aquests moments per fer institucions acceptades per tots, per donar contingut a l'Estatut, és a dir, traspassos, per superar la crisi econòmica i vèncer l'atur, i, també, per la consolidació de la democràcia a tot l'Estat.

Moltes gràcies, senyor President.

El senyor Gutiérrez demana la paraula.)

El Sr. PRESIDENT: El senyor Gutiérrez Díez té la paraula per al·lusions.

El Sr. GUTIÉRREZ i DÍAZ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, pujo a la tribuna amb voluntat de clarificació. Crec que quan, en el curs d'un debat, un Diputat o una Diputada planteja una definició, aquesta definició, cal no prendre-la mai com una ofensa, sinó com un intent de clarificació, ben entès, des de les posicions diferents que cada un de nosaltres mantenim en aquesta Cambra. L'altre dia em vaig trobar que el Conseller Trias Fargas entenia que haver donat la condició de banquer a una sèrie de senyors podia ser ofensiu. Avui, el senyor Macià Alavedra considera injust que jo hagi qualificat l'acció del Govern d'antipopular. I aleshores ha fet tota una sèrie de referències, de sociologia electoral, que no venien al cas, al meu entendre, i que ens podrien portar a una situació grotesca, perquè arribaria un moment que entràriem o en la confusió o en la dislèxia

política. I cal que sapiguem on és la dreta i on és l'esquerra, i on és allò popular i on és allò antipopular; i fins i tot, si en alguna qüestió puntual ens hem d'entendre, que això es faci des del reconeixement de les nostres identitats.

Miri. Vostè ha dit: som els més populars perquè hem estat els més votats. Doncs a Madrid els més populars i els més votats és el Govern del senyor Suárez. Per aquest camí podríem arribar a la grotesca situació que demà els diaris posessin en els seus titulars que, mercès a l'acord entre el senyor Suárez i el senyor Roca Junyent, subrepticiament se'ns ha col·locat un acord de front popular, aquest temut front popular (*rialles*). Si us plau, no arribem al grotesc. La dreta és la dreta i l'esquerra és l'esquerra. Vostè està a la dreta i joestic a l'esquerra. I ho està perquè el seu Partit i el seu Govern estan portant una trajectòria antipopular. Molt breument, un record. Al nivell d'Estat, vostès han donat suport a l'Estatut del Treballador —és això popular?—, a l'Estatut de Centres Docents —és això popular?—, a la Llei Bàsica d'Ocupació —és això popular?—, al Pla Econòmic del Govern —és això popular?—, al Pla Energètic del Govern; a la Comissió de Televisió vostès han impedit que el senyor Balbín es pogués explicar —és això popular? I a Catalunya? A Catalunya, vostès han nomenat un Consell Assessor del Crèdit amb digníssims grans banquers, però on no hi ha cap presència autènticament popular. Que hi ha la petita empresa? Que hi ha les centrals sindicals? Que hi ha els consumidors? És això popular? I quan s'ha parlat aquí de l'atur, s'ha fet una proposta que únicament i exclusivament tenia el seu punt d'inici, i obert a discussió, però el seu punt d'inici, en unes propostes d'uns impostos regressius que condicionaven totes les possibilitats després de negociació col·lectiva. Senyor Macià Alavedra, no ens ofenguem, vostè està a la dreta i jo a l'esquerra. Si vostè es considera de dreta popular, jo em considero d'esquerra popular.

(Els senyors Codina, Alavedra i Martín i Toval demanen la paraula.)

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula per al·lusions el senyor Codina.

El Sr. CODINA: Senyores i senyors Diputats, només pujo aquí per clarificar algunes coses al senyor Alavedra. Qui preguntava era jo. Si hi ha algun punt del Reglament sobre el qual em puguin preguntar a mi, joestic disposat a contestar. Primer punt. Segon punt, que jo, la pregunta, la vaig fer al Conseller d'Indústria, perquè precisament per experiència sé que el Conseller de Treball és el paral·lamps de tots els problemes, quan és en una altra Conselleria, en el Govern en general, on s'han d'afrontar aquests problemes. Per tant, jo en el meu temps de Conseller de Treball vaig fer les gestions oportunes amb el Conseller d'Indústria en el Govern provisional per a afrontar el problema de BRU, que no era una possibilitat que estava a les meves mans, però que tenia l'obligació de fer.

Només volia aclarir això, que si se m'ha de preguntar sobre el que vaig fer, estic disposat a contestar. Però en aquells moments era jo qui preguntava, i ja ho sé, que és dur governar, i governar bé. Però per a això s'està en el Govern, per a contestar tot el que se li pregunta.

El Sr. PRESIDENT: És que el senyor Alavedra vol fer ús de la paraula per al·lusions?

El Sr. ALAVEDRA: Jo podria prendre la paraula per al·lusions, però voldria esperar al final, per veure si se'm fa cap més al·lusió.

El Sr. PRESIDENT: Bé, és que em penso que en el torn d'al·lusions ningú més no ha demanat la paraula.

(El senyor Martín i Toval s'aixeca per parlar.)

Perdó, senyor Martín. Faig observar al senyor Martín que en qualsevol moment del debat, diu l'article 65, un Diputat pot demanar al President l'observança del Reglament. Si el senyor Martín vol parlar d'això, li dono la paraula, si no, no li dono la paraula.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: És per això, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: És per això? Molt bé.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Si no, no la demanaria *(rialles)*. *(Pausa.)* Senyor President, és justament per citar-li un article del Reglament que justament és al costat del que el senyor President ha citat. Es a dir, el 66, i concretament l'apartat 3, que diu: «En cada debat —genèric— tothom qui serà contradit per un o més oradors tindrà dret a replicar o a rectificar una sola vegada i durant un temps màxim de cinc minuts.» I li cito un altre article, senyor President, que és l'article 63, també molt acostadet, apartat 4 segon, que diu que «prèvia comunicació al President, i per a un debat concret, qualsevol Diputat amb dret a parlar pot ésser substituït per un altre del propi Grup». I per què cito aquest article, senyor President? Perquè el discurs del senyor Macià Alavedra nosaltres entenem que ha estat un discurs de contradicció als altres discursos, no de tractament al discurs del senyor President. Com que ha contradit els altres discursos, entenem que els altres Grups parlamentaris, en la mesura que hagin estat contradits, tenen dret a aquesta rèplica prevista genèricament en l'article 66, i a més perquè, si no, políticament aquí no hi hauria debat, perquè el senyor President de la Generalitat no surt...

(El senyor Conseller d'Economia i Finances i el senyor Alavedra demanen la paraula. El molt Honorable President de la Generalitat s'aixeca per parlar.)

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Qüestió d'ordre. Jo crec que el senyor Martín no pot dir si el President surt o no surt al final. En tot cas, jo intervindré quan ho cregui convenient.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Naturalment. Simplement deia que, com que el senyor President no surt, convindria fer contradicció amb qui l'ha feta.

(El Sr. Alavedra s'aixeca per parlar.)

El Sr. ALAVEDRA: Senyor President, una qüestió d'ordre.

El Sr. PRESIDENT: Bé, jo, primerament, voldria contestar a la intervenció del senyor Martín sobre l'observança del Reglament. És evident que el senyor Martín té una experiència parlamentària dilatada i un gran coneixement del Reglament, i això fa que sens dubte ell no ignori que en aquest Reglament, com en totes les lleis, una disposició específica passa per damunt d'una disposició de caràcter general. Les disposicions respecte a aquest debat estan específicament indicades en l'article 119. Per tant, no s'enan el torn que reclama el senyor

Martín. En el cas que el senyor Martín no hi estigui conforme, suspendrem la sessió i aleshores la Mesa, que és qui pot interpretar el Reglament, es reunirà i determinarà quina és la interpretació que cal donar al conjunt dels dos articles.

(El senyor Martín i Toval demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: Permeto que el senyor Martín repliqui abans de donar la paraula al senyor Conseller d'Economia i Finances i al senyor Alavedra, que també l'ha demanada.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, només per afirmar i reafirmar que l'article 66 parla dels debats en general i per tant és aplicable a tots els debats. Perquè, si no, el senyor President no podria aplicar l'article 65, que parla de mocions, i ja ho ha aplicat el senyor President a un debat específic, en el qual no es parla de mocions. Per tant, el senyor President està contradient la seva teoria d'ara amb la seva actuació. Si es dona la paraula per al·lusions, també s'ha de donar per replicar o contradir.

El Sr. PRESIDENT: Personalment, no hi estuc conforme. Si el senyor Martín ho vol, la Mesa decidirà.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Que ho decideixi la Mesa.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Interromprem la sessió després d'haver donat la paraula al senyor Conseller d'Economia i Finances i al senyor Alavedra, si ho desitja.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor President, jo només voldria expressar breument la meua opinió a la referència personal que ha fet el senyor Gutiérrez Díaz.

Jo no vaig dir que fos ofensiu qualificar de banquer ningú. Crec que és una professió tan necessària en el món d'avui en dia com qualsevol altra. El que jo vaig dir que era ofensiu és que es digués que nosaltres havíem donat el poder de la Generalitat en matèria financera als banquers. Això és el que era ofensiu i, a més, el que era fals, el que no era cert. En aquest sentit, doncs, em refermo en el que ja vaig dir. Si ara es diu, ammes, que el que fa falta és que en aquest Consell hi hagi els sindicats i les empreses, etc., jo voldria dir el següent: aquest Consell és un Consell tècnic, aquest és un Consell que ha d'assessorar sobre com, en quines condicions, on trobar diners per a la Generalitat. Tota operació financera en política té un doble aspecte. Un aspecte polític —què es fa amb els diners?— i un aspecte tècnic —a on es troben els diners amb millors condicions. Aquest Consell respon a on es troben els diners amb millors condicions, i això és el que els sindicats i les empreses no poden resoldre perquè no és la seva especialitat *(rialles)*. I la decisió política, permeti'm que continuï, la decisió política sobre què es fa amb aquests diners és de la Generalitat i de la majoria d'aquest Parlament que li dona suport.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Alavedra, entenc que per al·lusions. *(L'interessat manifesta que sí.)* Doncs tres minuts i sense entrar en el fons de l'assumpte.

El Sr. ALAVEDRA: Em limitaré a contestar l'al·lusió que m'ha fet, senyor President, senyores i senyors Diputats, el Diputat senyor Gutiérrez i Díaz.

Senyor Gutiérrez i Díaz, jo no m'he pas ofès. Desen-

ganyí's, no m'ha ofès vostè. Jo l'únic que li he dit és que, el que és popular o impopular o antipopular, no ho decideix vostè; que vostè ho pot dir aquí, però que no li'n fem cas, perquè no ho decideix vostè, ho decideix el poble votant, que és l'únic criteri objectiu que tenim. I li he dit que amb aquest criteri som més populars que vostè, i agafant-ho pel costat negatiu, que tan sovint li agrada a vostè, vostè és més antipopular. Aleshores vostè em contesta amb termes de sociologia electoral —que jo no he fet; li he demostrat que érem més populars—, i em parla, una vegada més, del senyor Suárez i del senyor Roca Junyent. Som aquí, som en aquest Parlament, senyor Gutiérrez i Díaz (*rialles*.)

I parlant del Congrés de Diputats de Madrid, vostè em parla de la Llei d'Ocupació, que nosaltres no hem votat amb UCD; vostè em parla de l'Estatut dels Treballadors. Jo recordo que en l'Estatut dels Treballadors els seus Diputats a Madrid, ja que vostè parla de Madrid i em força a parlar de Madrid, van fer una sèrie d'intervencions i allà els qui vostès van qualificar de reaccionaris van ser els socialistes. Hi va haver un debat, que vostè deu recordar, entre el senyor Carrillo, que actuava de Portaveu dels Diputats del PSUC, naturalment, i el senyor Felipe González, en el qual el senyor Carrillo va dir que aquests noiets del PSOE s'han aliat amb la reacció per fer un estatut contra els treballadors. Cosa que demostra que els conceptes de dreta i d'esquerra, que vostè també ha esmentat aquí, van en funció de si s'està al costat del PSUC o no, però no en funció de criteris objectius, perquè quan els socialistes no coincideixen amb vostès també són la dreta. Senyor Gutiérrez i Díaz, no es pot plantejar la política amb un criteri tan sectaris i tan subjectius.

Ha tornat a ironitzar sobre el terme de popular i d'impopular i del front popular. Jo crec que aquests són temes de no fer-hi gaire broma. Precisament per això jo li deia que manejar els objectius de popular i d'antipopular és una mica perillós. El front popular ha deixat molt mala memòria, i a Europa el terme de popular ha quedat totalment desprestigiats perquè democràcia popular a Europa equival a dictadura.

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, suspenem la sessió per a quinze minuts. Preguem que tothom estigui disposat a reprendre la sessió al cap de quinze minuts. Se suspèn la sessió.

(*Són dos quarts i catorze minuts d'una del migdia. La sessió es reprèn a un quart i set minuts de dues.*)

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, els prego que ocupin els seus escons. Es reprèn la sessió. Reunida la Mesa per a examinar la interpretació a donar als articles 119 i 66 del Reglament, ha considerat que en el cas present l'article 66 no era aplicable. No obstant això, si el Diputat senyor Joan Reventós es considera al·ludit per la intervenció del senyor Macià Alavedra, la Presidència estaria disposada a donar-li la paraula per tres minuts, per al·lusions.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: No havíem demanat la paraula per al·lusions, senyor President, i per tant, no farem ús d'un possible dret que tenim. Nosaltres volíem contestar a un discurs polític, no a una al·lusió personal.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé; en aquest cas, doncs,

no hi ha paraula per al·lusions, i també, seguint el parer de la Mesa, haig d'anunciar-los que hem considerat que seria preferible considerar que, acabat un bloc del debat, valia més interrompre la sessió en aquest moment, i reprendre-la aviat aquesta tarda, de manera de poder passar al bloc final en el seu conjunt. Per tant, se suspèn la sessió fins a les quatre de la tarda.

(*Són dos quarts menys cinc minuts de dues del migdia. La sessió es reprèn a un quart de cinc de la tarda.*)

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, els prego que vulguin seure. Es reprèn la sessió. D'acord amb el que indica l'article 119 del Reglament, el senyor President de la Generalitat, o algun altre representant del Consell Executiu, pot fer ús de la paraula. El Molt Honorable Senyor President de la Generalitat té la paraula.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo miraré de donar la resposta al conjunt de qüestions que se m'han plantejat i de crítiques que ens han estat fetes, i ho faré per uns quants grans blocs.

En primer lloc, vull contestar una de les crítiques que ens han fet diversos oradors, el senyor Gutiérrez Díez, el senyor Vicens, el senyor Benet, el senyor Reventós també. Ens han dit, m'han dit més específicament: aquí se'ns han explicat moltes coses concretes, però no se'ns ha donat una orientació general, no estem fent un debat sobre política general —a més, el President no ha plantejat les coses de cara a un debat de política general—, o bé se'ns ha dit també que no havíem dit res de nou. Bé, senyors, és evident que no hem dit res de nou. És a dir, el que seria molt estrany, el que em resultaria enormement preocupant, és que cinc mesos després d'haver fet tot un debat sobre política general, d'haver exposat nosaltres el nostre programa de govern, i els nostres objectius a curt, mitjà i llarg termini, ara nosaltres plantegegèssim un programa, féssim un programa realment molt diferent. Voldria dir, o bé que ho hem fet molt malament i que hem de canviar totalment de ruta, i ja em permetran que pensi que aquest no és el cas, o bé que hi ha hagut uns grans canvis en el món polític que ens envolta, cosa que tampoc no és ben bé el cas, o bé que hi ha per part de l'Executiu, i per part dels partits que li donen suport, una gran frivolitat, que passen d'una cosa a l'altra, són una mena de «frègolis», o de saltimbanquis de la política, cosa que crec, també sincerament, que no és el cas. Nosaltres varem muntar una política i varem decidir una política basada en uns quants punts, que segueixen essent els que avui, diguem-ne, estructuren la nostra actuació de govern, n'eren la institucionalització, que volíem i volem fer al més conjuntament possible amb totes les forces polítiques o amb el màxim possible de forces polítiques d'aquest Parlament, que això explica fins i tot algun retard, ja ho vaig explicar l'altre dia, de lleis que teníem a punt, per exemple, concretament, el de l'Estatut interior, i que nosaltres farem tots els possibles encara durant un temps, que ha de ser curt, ara ja, perquè, si nó, també serem criticats perquè no tirem endavant aquesta acció legislativa, però que voldríem que realment això pogués ser objecte d'un plantejament, des de dintre del mateix Parlament, i dintre d'aquesta qüestió de la institucionalització

hi havia tot el tema de traspassos. Aquest era un punt aleshores i ara.

El segon punt és el que en dèiem la catalanització, sobre el qual no cal que insisteixi.

Un altre era manifestar la nostra voluntat de fer funcionar el país, i alguns ens diuen: oh, això d'administrar...! Bé, escoltin, realment l'acció de govern no és només administrar, no és només simplement fer funcionar les coses, però de fet també entre altres coses que se'ns han recordat aquest matí, també és dintre de la meua tradició del nacionalisme, del catalanisme polític, pensar que a través de l'autonomia farem funcionar millor les coses i reforçarem el nostre país. Fer funcionar el país, que no funciona prou bé, que no dic pas que nosaltres hàgim aconseguit encara, ni de bon tros, el que hem d'aconseguir.

La lluita contra la crisi econòmica era un altre dels temes d'aquesta nostra política, en tots els seus aspectes concrets, d'atur, de reconversió industrial, de creació d'instruments d'acció econòmica, no a curt termini, sinó a mitjà i llarg termini, cosa que ara estem iniciant, o bé també el que en dèiem la negociació i la vigilància sobre l'Administració, sobre l'Estat, perquè, de fet, hi ha moltes coses que se segueixen decidint fora de Catalunya, coses tan importants com són els pressupostos generals de l'Estat.

Un altre dels objectius era l'enfortiment de tot allò que pogués fer la convivència entre els catalans, entre els que vivim i que treballem a Catalunya —i això a través de dues grans línies, la cultural i l'econòmica.

I, finalment, una mica repetitivament amb el que ja he dit abans, hi havia la voluntat d'enfortir el poder negociador català amb tot, no solament amb els traspassos, que és el que es veu i el que es mesura, per dir-ho així, no solament amb això, sinó també amb moltes altres coses, perquè, evidentment, nosaltres Catalunya, la tirem endavant amb els traspassos, però també amb moltes altres coses. Nosaltres estem discutint, per exemple, aquests dies això que dèiem, no els pressupostos generals de l'Estat; això forma part dels traspassos, en part, però no del tot. Per tant, necessitem enfortir el poder negociador català, i aquest era el nostre programa aleshores, fa cinc mesos, i aquest és el nostre programa ara. Fonamentalment, evidentment, no l'hem canviat. I aleshores, i ara, parlàvem d'això sense falses promeses, i jo crec que sense triomfalisme, sincerament. Vostès saben que no és el meu estil, almenys jo no voldria que fos el meu estil, l'estil triomfalista, gens ni mica no ho voldria. Voldria caracteritzar-me ja per una cosa que justament aquest matí més aviat se m'ha criticat, que és un cert pragmatisme, i un cert possibilisme. El que passa és que arriba el moment ara, forçosament —ja saben que jo no hi sóc gaire aficionat tampoc— de fer un balanç. Es fa i en surt el que en surt, i el balanç no deu ser tan dolent, quan ha pogut ser titllat de triomfalista, balanç, d'altra banda, sigui dit de passada, fet enmig d'una crítica que, en part, ens correspon a nosaltres, però que en part ens depassa. Bé, això és el que hi va haver, i, per tant, vostès poden dir que hi va haver una repetició, i és cert, hi va haver una repetició, hi va haver una reafirmació, hi va haver una confirmació —i volíem que hi fos—, i, a més, hi va haver

una repassada del que s'ha fet, perquè evidentment s'han fet coses, que ja he insinuat i que després ja aniran sortint de mica en mica; s'han fet coses, i això és simplement el que es va explicar.

Ara, també és veritat que hi ha una pila de coses que no s'han fet encara, i, d'això, no me'n defensaré, perquè ja vaig advertir, ja vaig avançar, i ara ho repeteixo, que, evidentment, ni pensàvem fer totes les coses que s'han de fer tard o d'hora, i ni hem pogut potser fer, també ho admito, alguna de les coses que a primera vista, en un primer moment, ens hauria agradat poder haver fet ja en aquests moments. Bé, per tant, aquesta és una primera cosa que els volia dir: nosaltres repetim, òbviament, el que va ser la nostra presentació programàtica del mes d'abril. Vull subratllar, i això tampoc no és nou, que tota aquesta política la volem dur a terme, i això és molt definit, senyors. A més, la volem dur a terme en el marc del model econòmic i social de l'Europa occidental, no en un altre; per tant, en un marc de democràcia, aquesta democràcia evidentment també formal, en el qual des del Govern farem tots els possibles per rebutjar tot el que sigui intent de desbordament de les institucions, és a dir, ens oposarem tant com puguem en tots els nivells, també en els organitzatius, a l'assembleisme, o bé al que en podríem dir tenir en les situacions de govern un peu dintre i un peu fora, on sigui; si podem, mirarem d'ajustar-nos al que és el model d'una democràcia occidental. Ho farem també en el marc, com ja he explicat molts cops, de l'economia mixta, és a dir, en un marc en el qual hi hagi una iniciativa privada, respectada i fins i tot impulsada, quan calgui, combinada amb el control i, quan calgui, també un intervencionisme públic; procurarem introduir en el regiment de la cosa pública criteris que no siguin només ni principalment de beneficis, sinó el que en podríem dir de benestar i de convivència, la qual cosa de tota manera requereix un progrés econòmic; i finalment tot això ho volen fer en un marc de plena catalanitat, i en un marc, repeteixo —i perdonin que sigui tan reiteratiu—, de país que funciona, de país normalitzat, que és molt lluny en tots sentits de ser un país normalitzat, de ser un país eficaç i de ser un país progressiu.

De vegades no estem segurs que aquest plantejament sigui compartit per alguns dels partits d'oposició; no n'estem del tot segurs; ja ho he dit moltes vegades, i no voldria que això s'agafés gens ni mica com una agressió, perquè no ho és. M'agradaria que en el partit socialista català hi hagués més tendència a emmirallar-se en un Kreisky, en un Altamirano, per entendre'ns, no? Perquè ens fa l'efecte que això ens permetria un tipus de col·laboracions molt més àmplies. I també he de dir, sense donar-hi cap to d'agressivitat, que no estem segurs que aquest model econòmic i social de l'Europa occidental sigui el model del PSUC, no n'estem segurs. I és clar, aleshores diuen: oh, és que això no és clar, que això és indefinit. No, no, això és molt definit, perquè volem aquest model i no volem els altres. Això és clar. Això no vol dir que concretament, pel que fa referència al Partit Socialista Unificat de Catalunya, pensem que hi ha moltes possibilitats —avui el senyor Alavedra ho ha dit— de col·laborar-hi, molts motius tenim per a col·laborar-hi, pels quals podem fer un elogi del Partit Socialista Unifi-

cat de Catalunya des de la nostra perspectiva, i sempre que podem el fem, però sí que hem de dir que el nostre model de societat és aquest i no un altre.

També se'ns ha criticat, a mi personalment d'una manera especial se m'ha criticat, perquè s'ha dit que en aquest discurs de l'altre dia, del dia 25, vaig entrar en molts detalls, i és veritat, i jo me n'alegro, potser m'equivocho, però jo me n'alegro. Primerament perquè crec que les línies generals són conegudes, i segonament perquè ja és hora que a la gent li parlem de problemes concrets. Jo vaig parlar, és veritat, dels problemes de Móra d'Ebre, dels problemes de les Garrigues, dels problemes de Pineda, d'Olot, de Cornellà, del Masnou, i dels regadius de les comarques de Girona, de Reus i de Vila-seca, i també, senyor Benet, vaig parlar de Sant Cosme, de Sant Roc i de Ciutat Badia; vaig dir, fins i tot, que determinats aspectes de les transferències, nosaltres ja els tractàvem amb una cura especial, amb una prudència molt accentuada, precisament pensant, concretament, en aquests tres polígons; vaig dir exactament aquests tres. Per tant, nosaltres seguim pensant, nosaltres seguim creient que és bo que, a més dels problemes de política general —dels quals ja vam parlar i dels quals tornem a parlar ara—, es parli dels temes concrets del Masnou i de Cornellà, i també que es parli de temes concrets de tipus sectorial. Vam plantejar l'altre dia el problema de l'aigua, passarà el que passarà, en sortirà el que en sortirà, però crec que ningú no ens treurà el mèrit d'haver fet el plantejament del problema de l'aigua, diguem-ne, d'una manera finalment concreta, amb unes propostes precises pel que fa a la cessió d'aigües dels canals del Delta, pel que fa al que s'ha de fer de cara a resoldre els problemes de l'àrea barcelonina, que segons les nostres idees no es portar aigua d'altres conques sinó reconvertir la que tenim. Ara es discutirà, potser s'arribarà a unes altres conclusions, però en tot cas, nosaltres vam tenir el coratge de dir: volem això, amb unes alternatives que, a més, creiem sincerament que difícilment se'n poden trobar de més viables, o de millors, ara com ara.

Vam parlar de la reconversió industrial, de l'ensenyament, etc. Vull fer notar, a més, una cosa que sortirà en el curs de la meua exposició aquesta tarda: vàrem parlar també d'una pila de coses que avui encara no són competència nostra. Per exemple, en aquest tema de la reconversió de la línia blanca d'electrodomèstics se'ns demana què passa amb MEVOSA, però MEVOSA no és competència nostra. Tanmateix nosaltres no vam defugir aleshores ni avui defugirem el fet de parlar-ne i, sobretot, quant al problema del cas, concretament, dels electrodomèstics, o del sector llaner o del sector cotoner, per dir dos sectors avui especialment preocupats, no hem dit mai això no és competència nostra i, per tant, no ens en preocupem, sinó que des del primer moment vàrem utilitzar tota la força moral i política —que la té i que és molta quan s'hi és dintre— que té la Generalitat, tota la capacitat de pressió que té mirar de trobar una solució positiva per a aquests problemes de reconversió industrial. Els Consellers del Govern de la Generalitat ho saben, saben que la consigna que tenen no és refugiar-se sempre que puguin en aquest recurs, fàcil, de dir: escolti, miri, això que vostè planteja, no ens ho han traspasat encara, sap?

No en tenim competència, torni d'aquí a sis mesos, torni d'aquí a un any, o vagi a veure el Ministre, vagi a veure... Nosaltres diem: miri, d'això, no en tenim competències. De tota manera, parlem-ne, a veure què hi podem fer. És el cas, per exemple, concretament, molt precís, dels electrodomèstics. Bé, nosaltres l'altre dia vàrem voler demostrar que dintre d'un marc polític, fins i tot, si vostès volen, un marc de filosofia general, no ja solament polític i econòmic, sinó de filosofia, de concepció de la vida, nosaltres intentem fer feina concreta, i això és el que vam intentar explicar.

Hi ha hagut un segon requeriment. Jo diria que se'ns ha fet —l'altre dia també, però sobretot se'ns ha fet avui— per part del primer Secretari del Partit Socialista de Catalunya, el senyor Reventós. Diu: heu d'explicar què hi ha darrera de la vostra política, a Madrid concretament, darrera del vot que vàreu donar de suport al Govern.

Bé, jo he de recordar, només de passada, que algun cop que tímidament vaig intentar de fer referència en aquest Parlament a problemes de Madrid se'm va dir, des de molts horitzons polítics, que bé, que parlar de la política de Madrid aquí no, que no esqueia, no tocava, que no s'havia de fer. De tota manera, sembla que aquesta vegada hi ha un interès que se'n parli. Jo penso que és un error, que per a això tenim el Parlament de Madrid, en el qual tots, d'una manera o d'altra, tenim Diputats relacionats. De tota manera, donada la insistència, no voldria que es pogués dir de cap manera que el President de la Generalitat ha defugit el problema, i encara que si badem pot donar-se el cas que avui repetim aquí el debat que es va fer a Madrid —que és allà on s'ha de fer—, jo estic disposat a entrar en aquest tema.

Se'ns pregunta: per què vau votar el govern d'en Suárez? Per què el vau votar? Bé, ho hem explicat molt, no en diré gaire cosa nova, però de tota manera ho diré en el Parlament, amb tota la solemnitat del cas. Vostès saben que nosaltres fa molt de temps, en el Parlament espanyol —alguns de vostès m'ho han sentit dir a mi en el Parlament espanyol— hem insistit en la idea de la governabilitat del país. I aquest ha estat el motiu primer pel qual, després d'haver tingut les nostres discussions, les nostres anàlisis —vostès saben, per exemple, que no vàrem votar a favor del senyor Suárez el mes de maig—, finalment hem decidit donar aquest vot per diversos motius. Però en vaig a donar un de primer sobretot al senyor Reventós. Una primera raó és la impossibilitat en què vostès, els socialistes, es troben de fer un govern estable i eficient. Fixi's bé que no dic incapacitat. No dic incapacitat de fer un govern, dic la impossibilitat. I fins i tot els haig de dir que a nosaltres, a Convergència i Unió, no ens resulta impensable. No és allò de dir això no pot ser, i nosaltres podem fer una col·laboració, donar un suport, votar a favor d'un govern del Partit Socialista. No resulta una cosa absolutament impensable, de cap manera. Acabo de dir que sobretot si fos una línia de socialisme europeu —he fet una referència a algun personatge del socialisme europeu com Kreisky, però en podríem fer moltes d'altres— no ens resultaria absolutament gens impensable que nosaltres algun dia ajudéssim a la governabilitat del país votant un govern socialista.

Però passa una cosa. Els polítics parlem molt, expli-

quem moltes coses, però hauríem de saber sumar i restar. I el Partit Socialista està en l'absoluta, en l'aritmètica impossibilitat de governar el país. Perquè si resulta que 165 Diputats són pocs Diputats per a governar un país, 120 o 121 o 122, no sé exactament quants, evidentment són molt menys. Per tant, això no és viable. Vaig a repassar les solucions que hi havia que no fossin aquesta que hem fet. L'altra, quina podria ser? Un acord socialista i comunista, de socialistes i comunistes? Tampoc no és viable. A part que això sí que nosaltres no ho votarem. Perquè és sabut i conegut, i fa dies que ho diem i que ho repetim amb tota claredat i amb tota franquesa, que nosaltres no som partidaris gens ni mica de la fórmula frontpopulista. No sé si ho són vostès, però nosaltres no som partidaris de la fórmula frontpopulista. És clar, hi hauria la possibilitat de dir: home, afegiu-m'hi un Fraga, aquí. Socialistes i comunistes i en Fraga. Això fa somriure, però no somriuin tant perquè en Fraga acaba de dir, fa un parell o tres de dies: «Jo estic disposat a ajudar els socialistes a combatre el govern Suárez.» I tots recordem amb un cert estupor la deferència, la cortesia amb la qual el Secretari general del PSOE, senyor Felipe González, en el debat del mes de maig va tractar el senyor Fraga, precisament, no? O sigui, segons com podria semblar els socialistes i en Fraga són carn i ungla. Seria sorprenent, però ho podria semblar. Però és que tampoc no és viable això. Diríem que no té presentació, i si em permeten un castellanisme, diríem que no és de «recibo». O sigui, que aquesta és una possibilitat que tampoc no va.

Què hi podem afegir? En Sagaseta, en Bandrés, l'Aizpún, etc., tot el que en podríem dir el front dels nous? Fixi's bé, senyor Reventós, si m'ho permet un moment, que no li dic de cap manera —perquè sé que no els votarien mai a vostès— que parli del senyor Blas Piñar, que també és del front dels nos. No, ja ho sé. Ni el senyor Blas Piñar no els votarà mai a vostès ni a nosaltres, com passa. Ni a vostès ni a nosaltres. Però imaginem-nos uns altres noms. Continua essent una cosa que no té consistència. El Partit Nacionalista Basc? Vostès saben perfectament que el Partit Nacionalista Basc no està disposat a donar suport a un govern del PSOE o del PSOE i UCD, que seria una altra possibilitat.

Per tant, senyors socialistes i, en general, senyores i senyors Diputats, proposar una alternativa socialista avui no és viable. Proposar una alternativa socialista avui és verbalisme, i potser un verbalisme que en política s'ha de fer, i que el partit de l'oposició comprèn que faci i potser és la seva feina fer, però en realitat això no duu enlloc.

Hi ha una altra possibilitat. L'altra possibilitat és dir: bé, podem fer una aliança d'Unió de Centre Democràtic i del PSOE. Això seria bo, això seria dolent? Seria bo per a Catalunya? Seria dolent? Seria bo per a Espanya? Seria dolent? En tot cas, jo els he de dir que jo no m'esgarrijo davant d'aquesta eventualitat. Voldria, almenys, introduir aquest element. Es una possibilitat que existeix, no?, i que potser algun dia s'hi haurà d'arribar. No ho sé. Però el que passa és que el PSOE diu —almenys ho diu— que no ho vol. I en tot cas diu que ho vol si en Suárez no és el qui representa la UCD, que naturalment també ja és demanar molt a un altre partit de dir-li exactament qui ha

de venir. Es un plantejament estrany, no? Com estranyes serien aquelles combines de què se'ns va parlar durant l'estiu passat, aquelles combines d'un govern mig UCD mig PSOE presidides pel senyor Hernández Gil o pel senyor Ollero o pel senyor Areilza. De tot això, se n'ha parlat. ¿Però, de debò, de debò, que vostès han cregut mai, i algú ha cregut mai, que això fos la sortida de la crisi política espanyola? De debò que això pot governar? Si ja és difícil que un govern homogeni, compacte, amb les seves millors figures, d'UCD governi —que ja és difícil—, imaginin-se un govern d'aquestes caraterístiques. Això governaria? O bé això seria simplement una manera d'anar d'una manera gradual a unes eleccions anticipades? Però si vostès, els socialistes, almenys vostès —i consti que nosaltres coincidíem i coincidim amb vostès en aquesta precisió—, aquesta possibilitat d'eleccions anticipades, no la volien de cap manera! Vostès deien, i crec que tenen raó, que això seria dolent. A part que deien que potser el PSOE tampoc no en trauria un gran benefici. Això està per veure, no se sap mai. Com deia aquest matí el senyor Alavedra, això no s'acaba de saber mai. Però en tot cas vostès, i crec que molt responsablement, i crec que molt encertadament, no volien, no volen —i nosaltres no volem— unes eleccions anticipades.

Aquest és el panorama. Aleshores, si vostès sols o en forma de bloc frontpopulista no poden fer una oferta congruent, s'entén allò que diu el senyor Felipe González, pel qual, sigui dit de passada, jo sento, no solament un gran afecte personal —que em diran que això en política no compta—, sinó una gran admiració política, i desitjo fer-ho constar, perquè no es vegi cap crítica a la primera figura del PSOE ni en genral al Partit —ho diu ell, no ho dic jo, ho he dit jo també, però ho dic després seguint el camí obert pel senyor Felipe González—: fins al 83 la UCD. Això vostès ho saben, això ho diu el senyor Felipe González. O bé diu una altra frase: el govern d'Espanya passa, fins al 83, per UCD, o fins al 82, quan hi hagi les noves eleccions generals, no demà. O bé quan diu fins i tot: comprèn que un partit nacionalista doni un suport a un govern d'UCD si té la contrapartida de la consolidació autonòmica.

Aquest és el ventall que hi ha o que hi havia. Davant d'això, què s'ha de fer? Es pot fer una cosa, que és contribuir a la guerrilla, contribuir a l'erosió, contribuir a fer difícil la governabilitat del país. Ara, a nosaltres, senyores i senyors Diputats, a tots us ho vull dir, a nosaltres la ingovernabilitat ens fa molta por. I jo penso que a tots vostès, i en especial em refereixo al Partit Socialista Obrer Espanyol, que és el gran partit alternatiu al nivell espanyol, i al Partit Socialista de Catalunya, que és el gran partit d'oposició al nivell català —bàsicament a ells, que participen més que cap altre de la funció d'un partit d'Estat o de la funció d'un partit que forma part del que en podríem dir les estructures bàsiques de la Generalitat—, a vostès, com a nosaltres, els fa por la ingovernabilitat? Perquè, què en surt, de la ingovernabilitat? En surt la victòria del socialisme, ei!, del socialisme democràtic? No, no en surt. En surt el reforçament de l'autonomia? Vostès ho han vist mai que de la ingovernabilitat espanyola, en surti el reforçament de l'autonomia? No en surt. En surt el progrés econòmic, en surt el pro-

grés social? Es a dir, on hi ha més progrés econòmic, on hi ha més progrés social, en els països que són una olla o en els països governats? A on?

Per tant, l'alternativa era aquesta: o bé contribuïm a la inestabilitat, a la qual nosaltres amb els nostres nou Diputats —i perdonin, ja estem parlant de política espanyola, i jo no ho volia— podríem contribuir més que ningú, absolutament més que ningú, o bé contribuïm, com podríem contribuir, a l'estabilitat. Contribuir a la inestabilitat o contribuir decisivament —no em fa vergonya dir-ho, al contrari, crec que és un mèrit de l'assumpció de responsabilitats que hem fet—, d'una manera molt important, a la governabilitat. Nosaltres hem optat per contribuir a la governabilitat influint-hi. Nosaltres tenim una influència política. Durarà el que duri, les coses són com són. Durarà el que duri, però avui tenim una influència política. I l'hem d'utilitzar, evidentment, al servei de les nostres idees i dels nostres programes, però sobretot l'hem d'utilitzar al servei de Catalunya.

Fent això hem creat les condicions perquè el Govern pugui governar, i una altra cosa és veure si ho farà. I si ho farà o, això de governar. Però hem creat aquestes condicions. I això a mi no em fa cap mena d'angúnia, i em diran que ara sóc triomfalista, que sóc petulant, no em fa cap mena d'angúnia. Hem contribuït d'una manera molt important que el Govern pugui governar, si ho vol. I, a més, disposem dels elements per a fer que, almenys en certs aspectes, ho faci d'una determinada manera en el camp de les autonomies.

Jo els he de dir amb tota sinceritat que això que està passant aquests dies, fins i tot l'intent que la UCD i el PSOE es posin d'acord en determinats aspectes de la política autonòmica, ho valoro positivament. Tot això no ens sorprèn gens ni mica. No ens sorprèn l'evolució de la discussió gallega i confiem que la discussió andalusa al final anirà per on ha d'anar. No ens sorprèn. I evidentment no ens sorprèn gens ni mica l'evolució positiva que durant aquests últims vuit, deu dies ha tingut la situació basca. I quan dic que no ens sorprèn no vull dir que nosaltres hi tinguem gran importància, que hi hàgim jugat un paper molt decisiu, però hi hem jugat el nostre paper, i d'això, no me n'amago, i d'això, n'estem contents.

De la mateixa manera que estem intentant, i es veurà a més llarg termini si la nostra intervenció és positiva o no, d'influir en el camp econòmic, en aquest camp que a nosaltres, com a catalans, ens preocupa molt, que és el de la reconversió industrial. O bé influir per a posar fre, també ho dic, a certs increments fiscals tant directes com indirectes, tot i que n'hi haurà alguns, com vostès saben. O bé per a procurar que hi hagi, i ens n'alegrem, un increment important d'inversió pública, però que al mateix temps això no es faci de tal manera que deixi absolutament de banda, sense espai propi, sense oxigen propi, l'empresa privada. Perquè, senyores i senyors Diputats, l'economia de Catalunya es basa en l'empresa privada, fonamentalment. I el treball a Catalunya, és a dir, el no atur a Catalunya, es basa en l'empresa privada. Per tant, això ho hem de vigilar. Hem de vigilar, per exemple, aquest fet tan positiu de mirar d'evitar la pèrdua de llocs de treball al camp tèxtil, que a Andalusia no repercuteixi

al nivell que es perdin llocs de treball al camp tèxtil, exactament en el mateix sector a Catalunya. I també podria insistir en altres aspectes dels nostres condicionaments que intentem introduir —alguns ja els hem introduït—, condicionaments econòmics, però per a això hi ha el discurs del nostre representant al Parlament espanyol. Si algú de vostès després ho vol, jo li tornaré a llegir aquell paràgraf, però em sembla que és innecessari.

I repeteixo una cosa que he dit abans, i perdonin si sóc repetitiu: hem creat unes condicions per a tota mena de negociació de Catalunya amb el Govern, perquè ja els ho he dit abans, no tot s'acaba amb els traspàsos. El problema de la Politècnica, per exemple. Potser diré una cosa que em podrà ser molt criticada, però permetin-me que, fent ús d'un cert tarannà imprudent que tinc de vegades, els ho digui: és molt més important que nosaltres aconseguim arrancar d'una manera formal i ferma la promesa de set mil milions de pessetes per millorar molt sensiblement la nostra Politècnica, que no pas que aquest traspàs, l'altre o el de més enllà arribi un mes abans o un mes després. Es a dir, de cara a la creació d'una Catalunya capaç d'enfrontar-se amb els problemes d'aquest final del segle XX, no ens ve de dos mesos el traspàs d'aquest, de l'altre o del de més enllà; ja que sé que és imprudent dir-ho, però és així. En canvi, és decisiu que aprofitem el moment just per a aconseguir set mil milions de pessetes per a fer una politècnica que valgui la pena. I això, què hi ha al darrera, senyor Reventós, què hi ha al darrera; doncs, miri: coses d'aquestes, coses d'aquestes; totes les que hi haurà no ho sé, perquè dependrà —com diu un Diputat d'aquest Parlament, no hi ha més cera que la que crema—, dependrà de tot el que puguem fer però entretant les condicions per a actuar en aquest terreny, hi són i mirarem d'aprofitar-les, i, francament, estic segur —parlava no fa gaire amb un Diputat socialista—, i estic segur que en moltes d'aquestes coses, si cal, tindrem el suport, públic o no públic, però eficaç i eficient, del Partit Socialista.

Que el Govern ho pot fer malament ara? Evident; això està per veure. Que pot ser que no compleixi amb les autonomies? Evident; està per veure, i aleshores i en tot cas nosaltres ja en parlarem; nosaltres no estem casats amb ningú, no ho estem; per tant, que quedi clar que sempre les nostres posicions són revisables; però que també quedi clar, no vull pas enganyar ningú, que nosaltres desitgem que el país sigui governat i que per tant desitgem que les eleccions no siguin demà passat, i desitgem que aquest govern pugui fer feina eficaç durant un temps suficient perquè realment pugui ser efectiva la seva acció de govern.

De fet —deixin-me ser molt sincer amb vostès—, no és que nosaltres aquest tipus de pacte ens faci saltar d'alegria, perquè no ens fan saltar d'alegria molts aspectes de la política espanyola i un d'ells és l'autonòmica. Atenció: nosaltres creiem que hem d'ajudar a fer que finalment es construïxi l'Estat de les autonomies, i ho farem, en el grau que puguem; però, és a dir, sincerament, aquí, i ho dic quan em dirigeixo al conjunt de l'Estat, la solució final a la qual s'ha arribat en el camp de les autonomies no és plenament satisfactòria per nosaltres. Però, és clar, ens trobem aquí, sí, amb el fet que les fórmules d'UCD i

les fórmules del PSOE —recordin el discurs del senyor Felipe González parlant-nos de l'autonomia de la Rioja, de Cantàbria, de Múrcia— van agafar aquest exemple el mes de maig; vull dir, és clar quina és l'entesa bàsica, de fons, de vegades a través de grans discussions i enfrontaments, que hi ha entre els diversos polítics espanyols sobre aquest tema. I dintre d'això procurarem salvar el sostre de l'autonomia catalana i sobretot salvar allò que fa que Catalunya sigui Catalunya, que no està en el fet que puguem fer carreteres, com el fet que puguem ser catalans a través d'una defensa a fons i un reconeixement ple del nostre fet lingüístic, del nostre fet cultural, i en darrer terme del fet nostre de consciència històrica.

Hem fet el que hem fet per això, i jo li demano, senyor Reventós: hi ha alguna altra alternativa que no sigui verbalista? Jo comprenc molt bé que vostès han de votar en contra, naturalment. Justament perquè formen part vostès d'Espanya i vostès a Catalunya constitueixen el que en podríem dir una gran pilastra, una gran pilastra fonamental de l'estructura de l'Estat i de l'estructura del país, i de l'estructura de la Generalitat, vostès han de votar en contra i han de mantenir la seva diferència i la seva distància; jo ho comprenc perfectament. Però, nosaltres, que no tindríem inconvenient, segons si cal, a votar a favor del Govern socialista, podem votar a favor del Govern d'UCD, segons i com; segons i com ho podem fer, i podem assegurar allò que vostès no poden fer, i que ningú no té dret a demanar-los, que és contribuir a la governabilitat del país. Si hi ha alguna altra alternativa que ens ho diguin; però alternativa, entenguem-nos, alternativa per a governar, és a dir, no per a fer discursos, alternativa per a governar.

Amb tota la cordialitat, amb tota la cordialitat —no puc deixar de tenir cordialitat sobretot per al que són institucions bàsiques de la Generalitat de Catalunya i de l'Estat—, jo voldria fer als socialistes concretament algunes preguntes també; perquè, és clar, els socialistes ens requereixen que els expliquem això, allò, el de més enllà; tenen dret a fer-ho. Nosaltres també tenim dret a demanar què passa; per exemple, vostès aquest govern o aquesta alternativa, no sé exactament quina, ¿la volien fer vostès i els comunistes fent un front populista? Ho pregunto; simplement ho pregunto! Ja sé que no és viable; però, com que vostès ho plantegen, ¿és això el que volien fer? O bé el cas Fraga. D'això del cas Fraga, jo els vull fer unes preguntes. Aquest estiu, des de fonts que el Partit Socialista pot conèixer prou bé, se'ns diu: el senyor Fraga està disposat a atacar Suárez, el President del Govern, a base de què?, a canvi de què? A base d'eleccions anticipades; i vostès ja saben que Fraga sempre diu que a les eleccions que ve sí que guanyaré, sempre ho diu Fraga, això: les que jo guanyaré. Bé, eleccions anticipades, i a base d'un canvi de la llei electoral. I suposo, i no ho sé, que quedi clar, no ho sé, però a mi m'agradaria saber si a més —perquè, és clar Fraga ha estat un gran antiautonomista— i estic segur que no, però de la mateixa manera que vostès de vegades ens plantegen problemes, jo dic: realment, aquesta mena diguem-ne de col·laboració que en aquests moments s'estableix, a què respon? Jo estic gairebé segur que a res. Conec els homes

del PSOE, conec els homes del PSC, i estic segur que gairebé a res. Però jo els prego que vostès, que ens coneixen a nosaltres, i que saben que som uns catalanistes de soca-rel, pensin, com jo penso de vostès, que a l'hora de prendre una decisió l'interès de Catalunya i l'interès de la democràcia estan per sobre d'altres possibles interessos de tipus més partidista i de tipus més immediat.

Passaré ara a comentar la intervenció molt important, pel tema —jo crec que és molt important pel contingut també—, la intervenció que l'altre dia va fer el senyor Hidalgo. Jo, aquesta intervenció, la valoro positivament i ara diré per què. El senyor Hidalgo va distingir entre els andalusos —em permetrà que, a més, jo hi afegeixi no solament els andalusos, sinó els extremenys, els murcians i els castellans i tota la gent nascuda fora de Catalunya—, va distingir entre els que es volen quedar i els que se'n volen tornar. Referint-se als primers, el senyor Hidalgo textualment va dir que s'han d'integrar, va dir «les pedimos que se integren, que asuman la catalanidad». Bé, és el que diem nosaltres, i diem naturalment —el senyor Hidalgo ho diu, i té raó i nosaltres també ho diem, i ho procurarem fer tan bé com sapiguem—, que això s'ha de fer amb respecte, que s'ha de fer posant per damunt de tot la voluntat de convivència, que s'ha de fer gradualment; jo li voldria aclarir una cosa, a més, al senyor Hidalgo: quan es parla de cara a una llei futura d'ús públic del català, quan es parla dels cinc anys, per cinc anys volem dir que les mesures per tal que pugui ser efectiva la normalització de la llengua es prenguin, però no vol dir això que entenem que d'aquí a cinc anys tota la gent que hi ha a Catalunya, doncs, hagi de saber perfectament llegir i escriure, etc., el català, perquè sabem perfectament que una bona part de les persones que avui viuen a Catalunya, i que no coneixen el català, no el coneixeran mai. I hem dit moltes vegades, i vostès ens ho han sentit a dir, hem dit moltes vegades que això és un temps molt llarg, un problema de generacions, de quinze, de vint, de vint-i-cinc anys, això: l'homogeneïtzació lingüística del país, que tothom sàpiga parlar el català i el castellà. Ara, el que volem és que en un termini breu es posin tots els elements des del punt de vista de l'ús públic i de l'ús oficial de la llengua per tal que es pugui arribar a aquest objectiu. Per tant, li puc assegurar que farem tots els possibles per assegurar la convivència. Això pel que fa al primer grup, és a dir, els que es volen quedar.

Però pel que fa al segon grup, el senyor Hidalgo diu —deia—: «debe participar —aquest segon grup— en la política del lugar donde vive, donde trabaja, colaborando con el resto de la ciudadanía, con el pueblo catalán a la reconstrucción de Cataluña, y al mismo tiempo debe conservar viva su identidad, desarrollar su cultura a través de instrumentos propios, y ello con el convencimiento de la defensa de sus intereses como trabajadores andaluces aquí residentes, y simultáneamente los intereses de la clase trabajadora en su conjunto del país catalán». Bé, d'acord, nosaltres hi estem d'acord i vostès saben, vostè sap, i tots saben, que mai no hi ha hagut cap intent per petit que sigui de mirar de disminuir els drets polítics de tota la gent que viu i treballa a Catalunya, sigui quin sigui el seu origen; sempre s'han defensat per a tothom els mateixos drets polítics, els mateixos drets ad-

ministratius, s'ha procurat tenir —tot i les falles que hi pot haver hagut de vegades, que, d'això, sempre n'hi ha per part d'uns i per part dels altres— el màxim respecte. De tota manera, deixi'm introduir només un petit, i jo crec que justificat, matís en el que vostè va dir. Els qui estan de pas —perquè entre els qui vostè deia que s'incloïen en aquest segon grup hi ha no solament els qui se'n volen tornar sinó els qui estan de pas, els qui manifestament estan de pas—, els qui estan de pas o pensen tornar-se'n, penso jo que han de tenir i tenen tots tots els drets, però —i aquí ve el matís— no deixa de ser cert que allò que sigui Catalunya d'aquí a vint anys, el que sigui Catalunya per als nostres fills, en el terreny econòmic, o en el terreny cultural, o en el terreny nacional, que això, als qui pensen tornar-se'n, als qui estan de pas per un any, per dos anys o uns anys, els afecta menys; jo no els demano res, no els demano que renunciïn a res, només els demano que tinguin en compte que, al mateix temps que volen mantenir, i ho entenc, viva la seva identitat, han de pensar que el ser de Catalunya d'aquí a uns anys ha de respondre a les necessitats i als ideals dels qui són o que volem quedar-nos aquí, i dels qui som o els que volem ser plenament catalans. Simplement entenc que s'ha d'afegir a allò que vostè va dir l'altre dia, que ens va semblar, a mi personalment em va semblar, un fet positiu, una afirmació positiva; penso jo que, en justícia, s'hi hauria d'afegir aquesta mateixa afirmació que acabo de fer.

Passo a un altre gran tema. El senyor Benet, el senyor Vicens, el senyor Antoni Gutiérrez Díaz, el senyor Alavedra —no ho va fer el senyor Cañellas, però concretament el seu partit ha pres una posició pública en el mateix sentit—, tots han criticat el silenci del Consell Executiu sobre el tema de la unitat lingüística. Bé, jo celebrego aquesta unanimitat perquè he de confesar que algun cop ens hem sentit, si m'ho permeten, m'he sentit una mica sol; m'hauria agradat algun cop poder comptar amb expressions públiques de suport. Senyores i senyors Diputats, jo no crec que en aquest Parlament ningú pugui creure que el President de la Generalitat i el seu Consell són indiferents al tema de la unitat lingüística. El senyor Vicens va tenir l'amabilitat de llegir-me un text que jo mateix vaig pronunciar des d'aquesta tribuna el dia 22 d'abril, i tots vostès o molts de vostès deuen recordar que jo sóc —em sembla recordar que pràcticament..., em sembla que només hi va haver una intervenció un altre cop, fins ara fa poc que en el Senat s'ha tornat a plantejar el tema—, però fins ara fa molt poc vaig ser, em sembla recordar-ho —i si m'equivoco els prego que em disculpin— l'únic parlamentari que d'una manera pública i clara vaig defensar el tema de la unitat lingüística en el Parlament espanyol. Crec que no hi ha hagut ningú que hagi pres partit d'una manera tan pública i decidida com nosaltres, si m'ho permeten, sense petulància, com jo mateix, i que no hi ha ningú evidentment en aquest Parlament que hagi estat —en efígie ben entès— arrossegat, hagi estat, en fi, doncs, maculat amb l'esvàstica, hagi estat penjat, hagi estat cremat, pels carrers d'algunes ciutats de València; ningú. Per tant, crec que no seria just creure que el Consell Executiu no fa el que pot en la línia que no es trenqui un bé tan preciós com és la unitat lin-

güística que hi ha entre les Balears, el País Valencià i el Principat de Catalunya. I nosaltres no ens hem ficat en cap moment, ni ens ficarem, en qüestions polítiques, ni del País Valencià ni de les Illes, però confiem que el que la història ha establert i el que tots els científics del món i el que la mateixa Acadèmia de la Llengua Espanyola —que esmento sempre com una institució que pot ser molt independent—, que el que tots, la història, els científics, l'Acadèmia de la Llengua Espanyola han deixat ben establert, que això ara no s'intentarà desmuntar. I comptem que, tinc confiança que els fets i els segles d'història pesen més que les decisions conjunturals, i penso jo francament que l'objectivitat del poble valencià pesa més també, tard o d'hora pesarà més que els fets conjunturals i certs apassionaments. Simplement volia dir això sobre aquest tema. Ara, vull aprofitar el fet per a expressar el nostre afecte, l'afecte del Consell Executiu, el meu afecte com a President, la nostra disponibilitat plena, total, que pot ser posada a prova en tot, fins i tot en el silenci, si cal; la nostra disponibilitat a col·laborar en tots els terrenys amb el poble valencià, amb tot el poble valencià, volem dir amb tot el poble valencià que realment vulgui aprofundir i vulgui reforçar la seva identitat valenciana.

Penso que potser m'allargaré, però és que m'han fet moltes preguntes; jo puc tenir dues possibilitats, l'una es no contestar-les i l'altra és contestar-les. Si les contesto, m'he d'allargar, i potser després em diran que entro en massa detalls, però en tot cas les respostes que ara donaré són contestant a coses molt concretes que se m'han demanat.

Per exemple, s'ha parlat pel que fa a la televisió que abans n'hi havia més que no pas ara. Això no és cert. Concretament, això ho va dir el senyor Antoni Gutiérrez i Díaz. I això no és cert. A part que si fos cert ens hauríem de preguntar com és que, tenint un govern d'unitat i tota una sèrie de condicions polítiques que semblaven molt positives, va passar el que va passar. Això també s'hauria de preguntar si fos cert, però no és cert. No cal que m'ho contesti perquè no és cert. El màxim d'hores mensuals que es van arribar a veure concretament el 78 va ser de seixanta. Seixanta hores mensuals vénen a ser aproximadament unes catorze hores setmanals. Després això baixà a dotze hores i un quart, que és la situació que hi ha ara, i ara hem passat a vint hores setmanals, que vénen a ser aproximadament unes vuitanta-sis mensuals. Això no és brillant, ja li ho vaig dir l'altre dia. I a més hi ha altres coses que s'han de resoldre, ho vaig explicar l'altre dia. Però de tota manera és un progrés important que ja vaig quantificar l'altre dia des d'un punt de vista preceptual.

Política de joventut. Se'ns va demanar que expliquéssim què volíem fer en el camp de la política de la joventut. Ara estem en condicions de fer una política global —ho vaig dir l'altre dia—, i aquesta política, la volem fer entroncant sobretot amb el moviment associatiu. A Catalunya, n'hi ha, de moviment juvenil. El moviment juvenil no ha esperat que vingués la democràcia, més aviat ha estat el revés. Va ser el moviment juvenil que va ajudar que les coses evolucionessin, políticament parlant, en un sentit positiu. Hem d'entroncar amb aquest moviment

associatiu juvenil, tenint en compte que és un moviment d'origen no polític; per tant, procurant que no sigui políticament manipulat. La primera obligació és del Consell Executiu, però de tots una mica, i, per tant, li hem de donar uns elements, uns elements de base, uns elements de treball, uns elements d'infraestructura que necessita per a poder funcionar. És a dir, hem de potenciar les realitats juvenils existents. Nosaltres en això, com en tot, no volem caure en el dirigisme juvenil. Hem de potenciar les realitats juvenils existents. Hem de crear infraestructures. Algunes, les podrem crear en un futur immediat, sobretot en dos sectors: hem de crear infraestructures que són els medis rurals i la perifèria de les grans ciutats. I, finalment, hem de defensar els joves de determinats fets d'agressió, com són bàsicament la marginació social, els problemes del treball en general i un altre de molt important que són les drogues. Vostès saben que la droga en aquests moments representa un fet molt greu dintre de la nostra societat en general, però més específicament en el món dels joves.

Se'ns van fer unes preguntes molt concretes, però que contestarem amb molt de gust perquè és la nostra feina —fer coses concretes és la feina del Govern—, sobre SEAT, sobre MEVOSA i sobre ENASA.

Comencem per dir que aquests són tres punts que no són competència nostra, que quedi clar. Nosaltres ens hem preocupat sobretot molt de prop del cas de SEAT. En els altres no tan de prop, però amb un coneixement prou important i prou directe i bastant actualitzat, però en el cas de SEAT molt. Ens n'hem preocupat, no perquè sigui responsabilitat nostra, sinó perquè ens en sentim responsables, que és una altra cosa. I dit això, vull informar-los de quina és la situació de SEAT.

En primer lloc, he de dir que, en general, l'Institut Nacional d'Indústria, l'INI, ha tingut una actitud molt col·laboradora amb la Generalitat —primera cosa que vull dir—, tant el seu President com el seu Vice-president, com en el cas de SEAT, concretament el President de SEAT; que vàrem ser informats en un moment especialment crític d'una manera immediata, abans que ningú, abans de prendre la decisió. Això és, en aquell moment —si no ho recordo malament, això va ser el mes de maig o el mes de juny més exactament— en el qual semblava que amb la retirada de FIAT s'anava a crear una situació d'autèntic desastre, d'autèntica catàstrofe, quan l'INI va prendre la decisió de suplir la FIAT i d'anar d'una manera immediata a l'ampliació de capital. Llavors nosaltres vam tenir un contacte molt continuat i vàrem ser consultats en alguns aspectes concrets. Això de continuat també, perquè va ser un moment especialment dramàtic. En general hem tingut una molt bona relació amb l'Institut Nacional d'Indústria, i això vull que consti. Com vostès saben, FIAT demanava de poder continuar que es cancel·lessin dotze mil llocs de treball. Això era molt dur. Això no es va acceptar. Ningú no sap si és que FIAT demanava realment això o el que volia era sortir-se'n. A partir d'aquell moment, es van iniciar dues negociacions, l'una amb Toyota, l'altra amb Nissan, totes dues cases japoneses, unes negociacions que seran molt llargues —si és que arriben a un resultat concret, no seria fins l'any que ve—, però que justament aquests dies s'es-

tan activant. Perquè com vostès probablement saben, el rei va al Japó d'aquí a tres o quatre setmanes, i, per tant, consideren els japonesos que és un moment especialment adequat per a mirar de forçar una mica les coses. Total: el dia 8 d'octubre, hi ha una reunió de Toyota amb SEAT, i per a dins del mes d'octubre però més tard es preveu —no és tan segura— una reunió de Nissan amb SEAT. Els japonesos, com vostès saben, plantegen problemes difícils. En primer lloc ja tenen una altra manera de treballar que les cases europees, i després perquè hi ha molta suspicàcia per part dels països de la Comunitat Europea davant una possible entrada del Japó on sigui, en qualsevol país i en qualsevol sector industrial de la Comunitat Europea.

Els he d'informar que el mes de juny, juliol, el Consell Executiu, jo mateix, vàrem rebre alguns suggeriments; un d'ells, per exemple, per part de Comissions Obreres, segons el qual, deien ells, havíem de mirar d'esgotar les possibilitats que es renovés l'acord amb FIAT. L'opinió nostra era també favorable a renovar l'acord amb FIAT. Ara, també he de dir que, almenys jo personalment, he arribat a la conclusió que això és molt i molt difícil. En aquell moment, vàrem iniciar fins i tot unes negociacions paral·leles, aprofitant la vinguda —vostès la deuen recordar— del President de la República italiana, Sandro Pertini, aquí, amb gent de la Presidència de la República italiana i amb l'ambaixador. Una solució que el que pretenia era crear una mena d'indústria a través d'una participació de l'IRI italià —una mena d'INI italià—, una indústria paral·lela per a captar llocs de treball i perquè la FIAT pogués continuar amb una reducció substancial de mà d'obra, de plantilla. Això, evidentment, no va prosperar, i de fet s'ha de dir que la carta FIAT sembla molt poc viable, tot i que, de FIAT, no se'n pot prescindir del tot, perquè el cinquanta per cent de l'exportació de SEAT es fa a través de FIAT en aquests mateixos moments. Però arribar a una solució amb FIAT sembla entre altres coses molt difícil, perquè, segurament vostès ho saben, la situació de FIAT a Itàlia mateix és extraordinàriament greu. FIAT té demanada una regulació per a 24.000 persones, i concretament voldria —jo no sé si al final es farà o no es farà— poder acomiadar 15.000 obrers a Itàlia. Per tant, difícilment FIAT farà un esforç a Espanya quan resulta que la situació a Itàlia és com és.

Hi ha un petit motiu d'esperança en aquest moment a FIAT, a part d'això, que té una certa transcendència des del punt de vista del que en podríem dir llocs de treball. En això podem aportar informació complementària i veuran quin és l'estil, la manera de treballar del Consell Executiu. Ho farem bé o ho farem malament després, però el que intentem fer és el que ara veuran a través d'aquest exemple. Fa pocs dies, fa tres setmanes, quan va sortir en el mercat el nou model que és aquest cotxe que es diu Panda, jo vaig encarregar a la Conselleria de Comerç que pel seu compte, al marge de les informacions que ens dona SEAT i que ens dona l'INI, veiés com anava la venda del Panda. Això pot fer somriure, però la política és això, senyors, i ara ho veuran. I sobretot els sindicalistes que escoltin bé ara, precisament, que no somriuguin, que escoltin bé. Perquè és clar, el Panda va molt bé, afortunadament. Ei: jo no faig propaganda del

Panda, entenguem-nos (*rialles*), però el que vull dir és que es ven molt bé. N'hi ha una demanda de quatre-cents diaris i en aquests moments se'n fabriquen només uns cent cinquanta, que es fabriquen —i aquí és on els sindicalistes m'han d'escoltar— tots a Pamplona. Però, de fet, si es compleix el que m'han dit que es farà, a partir de mitjan novembre, com que no volen ampliar la fabricació a Pamplona, o no ho poden fer, no ho sé exactament, se'n començarà la fabricació d'alguns centenars— ara no m'ho facin precisar, d'uns tres-cents cotxes diaris fins a arribar als cinc-cents diaris— a les cadenes d'aquí, de la SEAT a Barcelona. Per tant, dic que quan una empresa perd 24.000 milions de pessetes l'any i la venda del Panda va bé és realment un consol petit. Però de tota manera, de cara al que en aquests moments ens preocupa tant, com ho és el problema a llarg termini de la SEAT, de saber si d'aquí a tres setmanes ens diran que volen posar tres mil obrers de la SEAT al carrer, el fet que Panda vagi bé i que concretament s'hagi de fabricar a Barcelona em sembla que és una bona notícia, que em complau molt de poder-los donar. Per tant, segons l'INI, l'ocupació està assegurada, encara que no descarten —tocant a això s'haurà d'aprofundir si ho volen— algunes regulacions temporals com crec que hi ha hagut últimament. Però en tot cas l'ocupació bàsicament diuen que està assegurada. Això és la informació quant a SEAT. Podríem ampliar-la més, però em sembla que amb això és suficient.

Pel que fa a MEVOSA. MEVOSA vostès saben —se me'n va fer la pregunta l'altre dia també— que ha fet un acord amb Daimler-Benz. Tampoc no és competència nostra això, que quedi calr. Però ens sentim responsables de saber què passa amb la indústria del país, i, per tant, ho hem seguit de prop. Per altra banda, el comitè d'empresa de MEVOSA ens va dir que volia conèixer el contracte. Jo els he de dir amb tota sinceritat que el contracte amb Daimler-Benz no l'hem vist, voldria que quedés clar. Però ens diuen —i no tinc cap motiu per a no creure-m'ho, perquè el tracte que hi hem tingut fins ara ha estat molt cordial i molt correcte— que no hi ha cap clàusula secreta i ens asseguren que és molt positiu des del triple punt de vista de la inversió —i després donaré unes dades sobre això—, de l'ocupació, de la feina, i de la continuïtat. La filosofia de l'acord de Daimler-Benz és d'assegurar la interdependència, no solament de les fàbriques de Barcelona i de Vitòria, sinó sobretot del que ens interessa: la interdependència de les fàbriques que hi ha a l'Estat espanyol amb tot el conjunt de Daimler-Benz i sobretot amb les fàbriques de la República Federal d'Alemanya. Això està garantit en el contracte, segons em diuen, i jo no tinc cap motiu per a no creure-m'ho. Hi ha 1.280 llocs de treball garantits que es creu que poden augmentar, i, en tot cas, hi ha un acord pres per part de l'empresa alemanya, i que és molt positiu, que és la inversió de 50 milions de DM que més o menys representen uns 2.000 milions de pessetes. I, per altra banda, el programa és —i això també em sembla que és indicatiu— passar d'una fabricació de 25.000 motors a 60.000. Demanen els alemanys una cosa —que naturalment sempre són coses que s'han de negociar, però que en tot cas és una condició que avui és general a tota la indústria cata-

lana, a tota la indústria espanyola, a tota la indústria europea, a tot arreu—, que és que volen aconseguir un increment de productivitat. Però, en tot cas, els 11.280 llocs de treball que en aquests moments hi ha sembla que són segurs.

ENASA —l'altre punt que se'ns va demanar— és una empresa amb unes pèrdues terribles, no tan grosses com les de SEAT, però de 6.000 milions de pessetes el 79, de 9.000 milions de pessetes previsiblement l'any 80. Com sobretot els homes relacionats amb el món sindical ho saben, ENASA són 12.000 treballadors. I això fa tremolar, perquè una empresa que perd 9.000 milions de pessetes tampoc no es pot aguantar indefinidament si no s'hi troba una solució. D'aquests 12.000 treballadors, n'hi ha 3.500 a Catalunya, més 1.500 més diguem que indirectament. Es va intentar, com vostès saben, temps enrera, una entesa de Motor Ibérica amb ENASA. Això va fallar. Motor Ibérica va pactar amb Nissan, precisament. I ara hi ha un pacte amb HARVESTER. Desconec les condicions de compra de HARVESTER, però de tota manera, HARVESTER és una empresa americana, és la McCORWICK. Però de tota manera segur que són molt dures, perquè els americans parteixen de la base que això és una empresa perduda, absolutament perduda, i que, per tant, ja anirà prou bé si l'INI es fa càrrec de les pèrdues del 81, del 82 i del 83, i perquè ells consideren que ja estan fetes, aquestes pèrdues, fora que es vulgui tancar, i que, per tant, la participació s'ha de fer sobre aquestes bases, encara que ells creuen, això sí, que podran reprendre després d'aquests primers anys difícils i mantenir els llocs de treball, però, i, d'això, us n'he d'informar, amb una condició, que és que hi hagi una mobilitat de plantilla dintre de cada ciutat. És a dir, vostès saben que ENASA, concretament, a Barcelona té una fàbrica a la Sagrera i té una fàbrica a la Zona Franca i que probablement —ens diuen a mi i al Conseller d'Indústria— hi haurà d'haver un moviment de mà d'obra de la Sagrera cap a la Zona Franca. Ells voldrien concentrar a Barcelona la fabricació de tractors, concentrar a Madrid la fabricació d'eixos i de xasis i concentrar a Valladolid la fabricació de motors. Això és tot el que us puc dir. Bé, podria dir més, però em fa l'efecte que amb això els dono una informació suficient, i si algú de vostès, sobretot del món sindical, després vol aclariments complementaris, jo amb molt de gust els els donaré, però em sembla que no seria just que ara allarguéssim més aquesta explicació. Que quedi clar que tot això no és competència nostra. Però sí que considerem que és responsabilitat nostra de posar sobre la taula el nostre pes polític —el de la Generalitat— per tal que es trobin unes bones solucions en aquests problemes.

Se'ns va plantejar el tema de la solució de competències en matèria penitenciària. Eequivocadament o no, les nostres prioritats en aquest tema han estat bàsicament dues. Una —ja vaig explicar l'altre dia que se'ns ha no dic espatllat, però sí que s'ha retardat una mica amb el canvi de Govern, perquè ara s'ha de tornar a començar a parlar amb els responsables actuals— és el tema del Tribunal Superior de Justícia i l'altra és el de les presons. En tots els altres temes, com el del Tribunal Tutelar de Menors, com el Patronat de Protecció de la Dona, no es-

tem en condicions de fer res fins que no s'hagi produït el traspàs. I com ja ho vaig explicar l'altre dia, aquests traspàsos no estan en la primera línia nostra de negociació. De tota manera, jo penso que una vegada superat tot aquest paquet que vaig estar explicant, de cara als mesos de novembre i de desembre d'enguany, això vindrà d'una manera immediata i aleshores ens plantejarem aquest tema.

Sobre el tema de l'ensenyament se'ns van fer una sèrie de preguntes. Ja vaig explicar l'altre dia quins eren els nostres objectius immediats, alguns dels quals han estat criticats avui i divendres: l'educació pre-escolar, l'educació general bàsica, l'educació especial, el BUP i la formació professional. I he de dir, després de l'última reunió que hi va haver abans d'ahir de la Comissió Mixta —ja vaig advertir una vegada que una cosa són els objectius que hom es fixa i l'altra les coses com van a través d'una negociació—, que ara resulta que aquí sigui possible que puguem tenir un bloc de traspàsos més global, o sia, també incloent-hi l'educació d'adults i els ensenyaments especialitzats, és a dir, els ensenyaments artístics, idiomes, etc. En fi, en tot cas, si es confirma aquesta possibilitat, nosaltres no cal dir que l'aprofitarem. He de dir que havíem tingut una certa reserva a anar de pressa en el tema de l'educació d'adults per la simple raó que és un ensenyament molt mal dotat, i que temíem molt que, si això no ho discutíem abans i no ho resolíem, era un d'aquells traspàsos en els quals podríem fàcilment fracassar. No se'ns preguntava res més, em sembla, sobre ensenyament.

Sobre la catalanització, he de dir que, pel que fa a l'ensenyament en català, en el cas d'escoles d'alt percentatge de nens catalanoparlants procurarem que totes ho facin i que les que no ho poden fer per la raó que sigui, perquè no tinguin els mestres adequats per a fer-ho, que almenys ho facin en algunes àrees. Vull recordar, i crec que això és un actiu del Govern de la Generalitat, que això ara és possible. Els vaig explicar l'altre dia tot el problema d'aquell contenciós que hi va haver al Masnou. Ara no es produiria la sentència, lògicament, tal com es va produir en aquell moment. Respecte a com assegurar l'ensenyament del català a les escoles de majoria de nens castellanoparlants on hi hagi hagut trasllat de professors, hem de dir que es fa a través, evidentment, del reciclatge; que de cara a la catalanització de les escoles normals, ja l'any passat els programes es feien de tal manera que els mestres n'han de sortir sabent bé totes dues llengües i sabent-les ensenyar, naturalment, i que el reciclatge dels mestres que es queden o dels que vénen de fora, des del punt de vista de l'ensenyament del català, es fa a través dels ICE. Respecte al problema de la comarcalització, els he de dir que ja l'any passat aquest programa del reciclatge es va dur a terme en un grau molt elevat de comarcalització, i jo ara, per no cansar-los, no els llegiré els setanta o vuitanta llocs diferents de Catalunya: Agramunt, Balaguer, Cervera, Molló, la Pobla de Segur, etc., on es va dur a terme aquest programa de reciclatge.

Respecte a l'IRESO, he de dir que no ens han estat traspassades les competències en matèria d'actuació directa sobre els processos de comercialització i organització de mercats, però, per altra banda, en aquests mo-

ments estem intentant corregir unes falles que hi ha hagut en un traspàs anterior, en el sentit que no ens havien traspassat els funcionaris corresponents. I finalment he de dir que la Generalitat provisional va obtenir la participació en dos programes —vostès saben que l'IRESO actua per programes— : un el de l'assistència tècnica i comercial i l'altre el de difusió de les tècniques i coneixements per a la modernització i perfeccionament del grau professional del comerciant. Això s'ha mantingut com fins aleshores, amb unes petites millores des d'un punt de vista pressupostari, i ara anem a negociar ràpidament les negociacions properes: per una banda, la nostra competència pel que fa al paper que juguen les institucions financeres per a reduir les amortitzacions dels crèdits concedits al comerç, i, per altra, el de les subvencions.

Per a tancar aquest tema dels traspàsos, se'ns demanava quines garanties teníem. Bé. Això va una mica lligat amb l'exposició que he fet abans. Els vull recordar el que vaig dir quan el mes de juny vaig anar a veure el President del Govern. Els periodistes i els polítics em van preguntar: «Aquesta viatge, aquesta negociació, aquestes converses, han estat un èxit o han estat un fracàs?» I jo vaig dir: «Em sembla que han estat un èxit, però no ho sabré fins d'aquí a dos o tres mesos.» Això està dins de la línia d'aquesta manca absoluta de triomfalisme amb la qual jo els voldria presentar els temes. Després, el mes de setembre, es va veure que des de molts punts de vista tot el que havíem estat discutint bàsicament s'havia complert. De la mateixa manera, si ara em diuen quines garanties tinc, els respondré que a través de tota una sèrie de converses, a través de tota una sèrie de compromisos, penso jo que tenim les suficients garanties per a acceptar el repte, acceptar el risc, per dir-ho així, de dir que nosaltres durem a terme la política de traspàsos que l'altre dia vaig estar explicant.

Canviant totalment de tema, però també contestant una pregunta de l'altre dia, jo voldria aclarir un tema que va plantejar el senyor Gutiérrez i Díaz referent al nomenament del director de l'Escola d'Administració Pública. Es van fer alguns comentaris dels quals penso que en alguns aspectes no responen a la realitat. No penso que els comentaris responguin a la forma com ell ho va dir. Però deixant de banda aquest tema, com que del que es tracta és de saber si hem nomenat o no una persona que disposa de les condicions, no solament tècniques, sinó personals, en un cert sentit, si vostès ho volen, ètiques per a assumir aquesta responsabilitat, jo els voldria dir el següent. Naturalment, tots saben, ho hem dit moltes vegades, tots hi estem d'acord, que el problema de la funció pública és molt important, molt decisiu. Per tant, calia ser molt curós en aquest sentit, i jo sóc molt respectuós, naturalment, amb les opinions del senyor Gutiérrez i Díaz i amb les opinions de tots els Diputats. Però quan es tracta de jutjar aquest cas, a mi la resolució presa per la junta de govern del Col·legi d'Advocats de Barcelona, i presa a més per unanimitat, en la seva sessió celebrada el dia 25 de març, presa, ho repeteixo, per unanimitat, em mereix una gran estima, en fi, en faig molt de cas. I sincerament, almenys jo els ho he de dir, en faig més de cas que la que pugui fer de qualsevol altra opinió. Aquesta resolució diu, respecte als dos temes que es van plantejar,

que eren concretament el de si havia d'haver intervingut o no en una determinada gestió professional i de si havia o no d'haver anat a plantejar aquest tema, preocupat per problemes de tipus deontològic, al Col·legi, el següent: «Tenint present que en l'exercici de la professió és indispensable guardar el secret professional, així com estar lliure de qualsevol pressió, afecte o compromís susceptibles de mediatitzar, encara que sigui inconscientment, l'actuació en un cas determinat, i tenint en compte la necessitat de mantenir una imatge de prestigi susceptible de ser compromesa per fets fortuïts que la mala intenció podria interpretar, amb evident error en aquest cas donat el prestigi del Lletrat que ens consulta, com omissions deliberades o activitats negligents, es resol en el sentit de recomenar que, si és possible, el consultant no dirigeixi l'assumpte del qual es tracta.» I l'altra, que fa referència a si el Lletrat en qüestió va fer bé o no va fer bé de recórrer al Col·legi, diu: «El col·legiat va actuar no solament correctament, sinó que va complir l'ineludible deure deontològic abans esmentat i amb exquisit sentit de prudència i responsabilitat professional en presentar la seva consulta a la Junta.» Aquest és un tema, ho repeteixo, en el qual nosaltres amb això en tenim prou per a entendre que no cal cap més comentari.

Respecte al tema que va presentar l'altre dia el senyor Gutiérrez i Díaz referent al *Butlletí Oficial de l'Estat*, vostè ja deu haver vist, senyor Gutiérrez Díaz, que aquests temes ja han sortit publicats, i, per tant, em sembla que no cal que hi insistim. De totes maneres, jo li vull recordar, senyor Gutiérrez Díaz, una cosa, li vull recordar —perquè vostè estava en el Consell Executiu provisional amb mi— que això era normal, que el fet que els acords sortissin dos mesos, o més fins i tot, més tard; era normal, i ara encara ho és més, de normal, encara és més lògic, perquè ara els traspasos es fan d'una manera diferent d'abans. És a dir, ara, concretament, abans de prendre l'acord definitiu, s'ha de fer la relació amb tot detall del personal, de les dependències, etc., cosa que abans no calia fer; abans, es podia fer després. Per exemple, si ara ens traspassen l'ensenyament general bàsic, tingui present que això vol dir que, entre altres coses, ens han de fer una relació de vint-i-set mil funcionaris que se'ns traspassen. Aleshores, amb això sol, vostè veurà que això almenys vol una pila de dies i de setmanes, i més si hi ha el mes d'agost entremig. O sigui, que no hi ha hagut en això, crec jo, cap mena de mala intenció, ni de voluntat de demora per part de ningú.

Abans de cloure aquest parlament, jo voldria fer una referència detallada sobre tot el discurs que ha fet aquest matí el senyor Reventós. El senyor Reventós, primera, m'ha insistit molt en el tema de Madrid. Al tema de Madrid hi he dedicat bona part del començament de la primera meitat de la meua intervenció. Suposo que en això, no cal que hi insisteixi; si després vol, en la seva rèplica, si vol demanar-me algun aclariment més, jo intentaré contestar-li amb molt de gust.

Segona, hi havia el tema del que ell en diu la sucursalització de la Generalitat. Miri, senyor Reventós, jo em puc equivocar molt, i en moltes coses, però no hipotecaré Catalunya. Els ho dic amb tota la solemnitat de què sóc capaç. Jo em puc equivocar molt, però no hipotecaré Ca-

talunya. És a dir, jo em pregunto a mi mateix, i vostès ho saben, quin sentit tindria la meua política —ja sé que això no té importància en política; la importància, en política, és una altra cosa—, quin sentit tindria la meua vida, si em permeten aquesta petita expansió personal, si jo un dia hipotecés Catalunya? Per tant, de sucursalitzar la Generalitat, res de res, i penso que aquest exemple que s'utilitza tant aquests dies, del cèlebre Consell Assessor del Crèdit, és un exemple que no s'aguanta, perquè sucursalitzar vol dir perdre la capacitat de decisió. Vol dir que les decisions no les pren un, sinó que les pren un altre. I conservar la capacitat de decisió ha estat sempre la nostra preocupació, i, en el cas concret del cèlebre, aquest, Consell Assessor del Crèdit, també ho ha estat.

Jo, en aquest tema de la sucursalització, no hi entraré gaire, perquè, senyor Reventós, vostè em sembla que pot exigir de mi una cosa, fins i tot me la pot exigir vostè més a mi que jo a vostè, i és que jo he de parlar com a President de la Generalitat i, per tant, he de parlar d'una determinada manera, poc partidista. I ara, d'entrar en aquesta polèmica, que pot ser sempre sagnant, sobre el sucursalisme, jo no hi he d'entrar. Si hi volen entrar els partits, començant pel meu mateix, que ho facin. Però jo únicament em limito a dir-li que no hi haurà, li ho prometo, no hi haurà sucursalització de la Generalitat. Amb això, passa allò que es deia en l'època bona de l'Atlètic de Bilbao, l'època bona de l'Atlètic de Bilbao, en què tenia els jugadors bascos, deien: nosaltres volem els jugadors bascos, nosaltres volem la junta basca, nosaltres volem el públic basc, els fanàtics bascos, però, l'entrenador, anem a buscar el que en sàpiga més. De la mateixa manera, nosaltres, si en un moment determinat hem de demanar un consell, doncs, el demanarem a qui sigui. Si resulta que algun dia hem de demanar-lo a algú que sigui de fora, algú que no sigui súbdit de l'Estat espanyol, també l'hi demanarem. Però, en tot cas, que quedi molt clar, i els prego —i després insistiré en això per acabar el meu discurs, perquè em sembla un fet, diguem-ne, de moral parlamentària important—, els prego que vostès es llegeixin el Decret, i totes les acusacions que se'ns han fet de sucursalització no tenen cap mena de base. Dit això, jo, de tota manera, li he de dir una cosa, senyor Reventós, li vull dir que li agraeixo el to del seu discurs, el qual, evidentment, m'ha semblat crític per a la nostra gestió i amb el qual jo tampoc no estic d'acord, però que m'ha semblat molt digne, prou digne perquè sigui analitzat, no diré ara d'una manera improvisada, però que sigui mirat amb molta atenció i amb molta calma per tal de buscar-hi els punts de contacte que hi pugui haver. Com li deia abans, entenc que la construcció de la Generalitat passa pels partits forts i, sobretot, per aquells partits que, d'una manera més clara, poden dur a terme una acció de govern i una acció d'oposició.

Però li ho torno a repetir, de sucursalització de la Generalitat, res de res, i, en aquest cas concret, llegeixin, després hi tornaré a insistir, llegeixin el Decret.

Pel que fa al que vostè ha dit del suport de la Diputació de Barcelona a la Generalitat: bé, escolti'm, només faltaria que després d'haver donat suport durant dos o tres anys la Diputació de Barcelona a la Generalitat provisional —més o menys amb les mateixes quantitats de

pessetes constants que les que dona ara—, doncs, ara, amb una Generalitat que no és provisional i que té un Parlament i que és el resultat directe, tant el Govern com el Parlament, d'unes eleccions, que ara, tot d'una, aquest ajut no es donés! Per tant, em sembla que vostè i jo estarem d'acord que això és el que s'ha de fer, i, en tot cas, en una cosa té raó. Ja s'ha plantejat el tema, el que passa és que dintre d'aquest any això era impossible de fer; l'any que ve, si és que hi hagués algun entrebanc en el tema de les Diputacions, espero que tots estarem d'acord, aquí, perquè es tingui en compte allò que ha dit el senyor Reventós, que la Generalitat hauria de rebre el suport de totes les Diputacions catalanes.

Voldria fer també un petit comentari d'una cosa que ha dit. Jo li agrairia, senyor Reventós, que vostè no em fes dir de vegades coses que no dic —una vegada vostè ja em va fer dir que a mi m'agradaven els desequilibris territorials, quan jo l'única cosa que deia és que a mi m'agradava, i és un tema que m'agrada, un tema que m'interessa, el tema dels desequilibris territorials, no els desequilibris territorials. Jo em vaig passar l'altre dia parlant de recs, parlant que a Vila-seca no poden beure aigua, i que a Tarragona, obren l'aixeta per dutxar-se, per beure aigua i la troben salada, i, aleshores, perquè vaig dir indústria, agricultura i consum, com podia haver dit consum, agricultura i indústria, doncs, vostè em fa dir que jo vull aigua per a la indústria i prou. Vull dir que això no és així. I el que vaig dir l'altre dia, evidentment, no es podia interpretar d'aquesta manera, com no es podia interpretar que havia dit que a mi m'agradaven els desequilibris territorials. Això no és cert i a mi m'agradaria, senyor Reventós, que vostè m'escoltés amb més atenció alguna vegada, perquè no és la primera vegada que m'atribueix intencions o frases o versions que no responen realment al que és la realitat del meu pensament, i em sembla que vostè ho sap.

Respecte al pla de lluita contra l'atur, li vull dir, senyor Reventós, que, en aquests moments, aquests dies, gairebé podríem dir aquestes hores, el tema aquest està essent discutit per part de la Conselleria amb les centrals, evidentment també amb la UGT, i que, de fet, alguns dels punts que vostè ha plantejat estan sobre la taula per part de la UGT i per part, suposo, del Partit Socialista, però també per part de la Conselleria. Per tant, estem molt oberts a discutir tots aquests temes; d'altra banda, sempre hem dit que en aquest tema el que volíem era poder-ne parlar, poder-ne parlar a fons.

Sobre el tema que vostè ha plantejat, senyor Reventós, del Pla Director, li he de dir que, com jo vaig advertir, nosaltres anem a fer aquest Pla Director; aquí sí que no podem ser criticats perquè diu: ah!, ja està bé, ara sembla que comencin a parlar del Pla Director. No. Nosaltres comencem a fer el Pla Director, però és que el Pla Director també el podien fer vostès, abans, i no el van fer tampoc. O sigui que, en tot cas, el que vull dir és que per primera vegada es va finalment i definitivament a fer el Pla Director a la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques del Govern de la Generalitat de Convergència i Unió.

No els voldria entretenir més, ni a mi em convé, sobre alguns altres punts, només, molt breument, voldria recor-

dar, respecte a la xarxa de carreteres, que, segons la Constitució, la xarxa nacional bàsica és competència de l'Estat. És competència de l'Estat. I que, per tant, aquí, entenem que ha estat un èxit el fet d'haver aconseguit que algun, dels trossos d'aquesta xarxa nacional bàsica, que segons la Constitució és competència de l'Estat, hagin pogut ser transferits a la Generalitat. Per exemple, la que se'n diu nacional 152, que va de Vic fins a Ripoll i que, segons la Constitució, no l'hauríem de tenir, o la de Balaguer a la Seu d'Urgell, per dir una altra carretera, o bé l'eix transversal. Que, de fet, bona part de l'eix pirinenc era carretera nacional bàsica, es considera carretera nacional bàsica i, per tant, igualment, no el teníem, i, de fet, en aquest canvi, no sé si hi hem guanyat o hi hem perdut, però, en tot cas, jo diré que l'eix transversal, la nacional 152 i la carretera de Balaguer a la Seu d'Urgell són peces molt importants. Però és que hi ha una altra cosa, i és que, pel que fa referència a l'eix pirinenc, i, en general, a totes les carreteres que continuen essent de titularitat de l'Estat, creiem poder dir, puc anunciar, amb moltes possibilitats que sigui així, que la gestió, la gestió, no la titularitat, ens serà traspasada per l'Estat abans de fi d'any.

Pel que fa referència a la llei del català, he de dir al senyor Reventós que nosaltres no hem pretès, diguem-ne, defugir la possibilitat que això sigui una llei elaborada en el si del Parlament, tot al contrari; és més, el procediment que actualment s'està seguint per a preparar aquesta llei, és un procediment que va proposar el Diputat senyor Lorda, que és del Partit Socialista. Per tant, nosaltres, aquí, hem actuat d'acord amb uns criteris que vostès demanen, i que a nosaltres ens sembla molt just que demanin i que nosaltres volem fer-ho així mateix, diguem-ne, en col·laboració amb el Parlament.

Finalment, vostè demanava, senyor Reventós, que s'ha de procurar que no ens discriminin a Madrid. Té tota la raó. Té tota la raó. I ho intentarem. I quan jo dic que intentem crear les condicions per tal que hi hagi una negociació, és a dir, que la força negociadora de Catalunya quedi incrementada, ja vull dir això, i té tota la raó i, a més, és molt urgent. Tingui present que de l'any 77 ençà, la participació de Catalunya en els pressupostos generals de l'Estat, del 77 al 80, per tant, podríem dir, del que es va discutir a finals del 76 començaments del 77, al que es va discutir, en el Parlament, a finals del 79 començaments del 80, hem passat d'una participació del 12,6 en els pressupostos generals de l'Estat al 5,86. Ja sé que a l'hora de calcular tots aquests problemes dels pressupostos i de les participacions hi ha versions de tota mena; n'hi ha d'altres, per exemple, n'hi ha d'altres que diuen que només hem baixat el 8 coma i escaig. Bé, però, de fet, totes marquen una caiguda terrible, una caiguda vertical de la participació de Catalunya en els pressupostos generals de l'Estat. Evidentment, d'això, no se'n pot fer responsable l'actual Govern de la Generalitat, que això quedi clar, però ho tindrem en compte per mirar d'aconseguir una inflexió en aquesta línia que fins ara ha estat tan negativa.

Bé, per acabar, jo voldria, simplement, constatar, voldria reafirmar que el nostre Govern està animat d'una voluntat de construcció metòdica i sistemàtica del país —aquest és el nostre programa: la construcció metòdica i

sistemàtica del país, Catalunya—; que per a això ens calen transferències, diners, estructura burocràtica, mentalitat de govern; que aquest país el volem, perdonin que ho repeteixi, d'un model occidental, que volem que funcioni, que volem que aquest país es dirigeixi des del Palau de la Generalitat, i des del Parlament, i des dels Ajuntaments, que no volem que es dirigeixi des del carrer —això ho vull subratllar—, no volem que es dirigeixi des del carrer; que volem un país basat en la seva capacitat d'iniciativa econòmica, cultural i social —que la té, afortunadament, que té aquesta capacitat—, complementada quan calgui pels poders públics, i, evidentment, emmarcada sempre pel Govern de la Generalitat i pel Parlament, i que no el volem basat, tot i que som partidaris quan calgui de la iniciativa pública i de la intervenció pública, però no el volem basat en cap mena de dirigisme, el Govern de Convergència i Unió no el vol basat en cap mena de dirigisme, volem que això quedi clar, a cap nivell, ni al nivell de Catalunya ni tampoc al nivell municipal ni a cap altre nivell. És a dir, nosaltres volem això, i tot això no es fa en vuit dies, ni es fa tampoc pensant en la imatge pública, sinó que es fa simplement en la necessitat de la feina ben feta. Per tant, jo, l'altre dia, escoltant el senyor Gutiérrez Díaz —que és un gran artista, que és un gran artista (*rialles en un sector de la Cambra*) i és un gran histrió, no?, i, en el millor sentit de la paraula, en el millor sentit de la paraula, un gran comediant, en el millor sentit de la paraula—, jo deia: bé, aquest home no està parlant al Parlament, aquest home està parlant a la televisió —la qual cosa, l'entenc, eh, perquè a mi, quan hi ha eleccions generals, que a vostè li poden fer la propaganda molt més llarga per televisió a través del Partit Comunista Espanyol, i a mi no, doncs, també em dol això, dic: home, ja m'agradaria a mi tenir tanta televisió com té el PSUC, encara que sigui indirectament, no?; o sigui, que ja comprenc molt bé que hi hagi un esforç per això de la càmera, això ho entenc; —em sembla que se'n diu així, tècnicament, no?—, aquest home, que ho fa molt bé, ho fa molt bé, no parla al Parlament, parla a la televisió, i parla pensant en l'impacte publicitari, no en el que pot ajudar a resoldre els problemes. I quan va parlar del Francolí, doncs, de l'alternativa del Francolí, que és una cosa que no va, que està prou ben estudiada, que evidentment pot deixar molt convençuda la gent que no sap de què va i que no ha vist mai el Francolí, i que no sap què és l'assut del Francolí; però és una cosa que no s'aguanta. Bé, jo deia que així, aquest, ens guanyarà sempre, perquè en sap més, perquè és molt més bon artista, i, a més, perquè, almenys, ara com ara, pot molt fàcilment posar de manifest totes les limitacions que té una acció de govern com la que hem de fer nosaltres, que és una acció de govern que per força, moltes vegades, ha de ser modesta i ha de ser fosca. I que sempre queda per sota de les aspiracions de vostè, senyor Gutiérrez Díaz, però, evidentment, queda sempre, sempre, per sota de les aspiracions nostres i, si m'ho permet, per sota de les aspiracions meves. Per tant, nosaltres, el que hem de fer és això: aquest treball de govern; com deia el senyor Macià Alavedra aquest matí: encaixar, aguantar és la nostra feina, que ho farem. De fet, ja ens va bé fer-ho. Jo, per exemple, al senyor Gutiérrez Díaz, li faig una proposta,

que ell potser m'acceptarà, perquè vaig veure que es divertia molt, l'altre dia, amb tot aquell espectacle; molt ben fet, d'altra banda, i jo l'en felicito, no? Jo, la proposta que li faig és: per a vostè el teatre i per a mi el Govern, i, si pot ser, per a molts anys. (*Rialles en un sector de la Cambra*.) Bé, i aleshores sobre això, repeteixo, una obra de govern modesta en molts aspectes, però que incideix en els problemes reals. Abans he parlat del tèxtil llaner i ja no els en parlaré més, perquè comprenc que m'he allargat molt, massa, ni jo em puc llargar gaire més; del tèxtil cotoner, de la reconversió dels electrodomèstics, en la qual la crítica és tan fàcil, però que jo crec que, sense ser competència nostra, hem fet una feina molt important, hem salvat un sector, hem salvat un sector a Catalunya, el qual és important, i això és el que nosaltres continuarem fent.

L'altre dia, comentant aquí amb un Diputat, em deia una cosa que, en aquest final que jo voldria que fos molt modest, però d'altra banda caracteritzat per una gran voluntat de tenacitat al servei de la construcció de Catalunya, em deia un Diputat, em repetia una dita pagesa, tan gens brillant, escoltin, no gens brillant, però és la veritat de la vida, és la veritat del nostre país; deia: «el temps i la palla maduren les nespres». I ara, si ens ve algú i ens diu: «oh, és que tu havies d'haver resolt tot això, allò i de més enllà»; escoltin-me, molt bé, podran fer la crítica més atroç, més brillant, més sagnant, tot el que vulguin, però, les nespres, les maduren el temps i la palla. Aquest Diputat, que és més escèptic que jo, deia que madura més el temps que la palla; jo penso que pot madurar més la palla que el temps. La palla són vostès i nosaltres, i la palla és el Parlament, la palla és el Govern, la palla és la nostra acció política, la palla és, si se'm permet, doncs, les intervencions de vostès avui, de tots vostès avui i els altres dies. He fet una crítica abans, potser una mica dura en alguns aspectes —no em preocupa perquè ell me la contestarà amb més duresa encara— al senyor Gutiérrez Díaz; no em preocupa gens això, vull dir, no em fa pena, vull dir que no em fa pena (*Rialles*); bé, he fet crítica, però aquest discurs és una aportació, senyor Cañellas, tots: m'ha complagut molt poder fer una avaluació positiva del discurs del senyor Hidalgo, i em complau molt, m'ha complagut molt, poder-me referir a la intervenció del senyor Vicens, i m'ha complagut molt a més poder subratllar aquest caràcter diguem-ne seriós, diguem-ne, per dir-ho així, exigent que ha tingut la intervenció del senyor Reventós, amb el qual no estem d'acord en molts aspectes, naturalment que no hi estem d'acord, però sí que estem d'acord que aquest país, aquesta construcció metòdica, l'hem de fer tots plegats a través d'aquest esperit. Jo, per tant, deixant de banda qualsevol altra consideració, penso que és molt útil que fem aquest debat i, en tot cas, sàpiguen que el Govern de la Generalitat i el President de la Generalitat, per a nosaltres, és sempre un gran honor posar-nos a disposició del Parlament.

El Sr. PRESIDENT: Els representants del Grups tenen dret ara a una sola rèplica de deu minuts. Abans però, han fet conèixer el seu desig de participar al debat els dos Diputats no adscrits, als quals, doncs, donaré ara

la paraula, pregant-los de ser al més breu possible. Té la paraula el Diputat senyor Josep Benet.

El Sr. BENET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el President de la Generalitat, amb el discurs que acaba de pronunciar i en les seves anteriors intervencions en el curs d'aquest debat, en contestar als diversos Diputats que han intervingut, ha aportat aclariments i explicacions que han millorat substancialment el discurs amb què va obrir aquest debat; un discurs que, com vaig dir en la meua intervenció anterior, i ho han dit també altres Diputats, tanmateix no fou el que corresponia de pronunciar com a inici d'un debat en el qual havia d'exposar la política general del Govern. Tanmateix, també malgrat les millores introduïdes en aquesta exposició, diverses qüestions importants plantejades durant el debat han quedat sense resposta per part del senyor President o dels seus Consellers, i d'altres n'han rebut una que no es pot considerar satisfactòria. Limitant-me com correspon i m'exigeix el temps de què dispenso a les qüestions plantejades per aquest Diputat, he de dir que gairebé cap d'elles no ha rebut una explicació suficient i satisfactòria, i que d'altres qüestions fins i tot han quedat sense resposta. No ha estat satisfactòria, gens ni mica, la resposta donada a les qüestions que sobre la televisió a Catalunya va plantejar aquest Diputat. La menció que n'ha fet el senyor President ara en el seu discurs s'ha referit exclusivament a alguns petits detalls, com si es volgués dissimular la gravetat d'aquest problema que existeix a Catalunya; per exemple, ni una paraula ha estat dita per explicar a aquesta Cambra el fet vergonyós que va ser, repeteixo, que el President de la Generalitat, que ostenta la màxima representació de la Catalunya autònoma i la representació ordinària de l'Estat al Principat, no li hagi estat permès d'adreçar el seu missatge al poble català amb motiu amb la festa nacional de Catalunya en una hora de màxima audiència. Fins a quin límit hem d'aguantar aquesta situació, aquest comportament de la televisió espanyola a casa nostra? Repeteixo, com tantes vegades he dit i molts altres Diputats han dit: no hi haurà una autonomia autèntica sense una televisió autònoma. Però mentre això no s'aconsegueixi, la llengua, l'ensenyament, la cultura de Catalunya, necessiten imprescindiblement i sense demora que la Segona Cadena estigui al servei de Catalunya durant tot el dia. La recatalanització de Catalunya també ho reclama, i aconseguir aquesta cadena ara és possible d'acord amb el text i l'esperit de la Constitució i de l'Estatut; però manca, senyor President, que vostè i el Govern que presideix actuïn amb fermesa, amb intel·ligència i amb la imaginació necessàries. Si així ho fan no els mancarà pas, com vaig dir en la meua anterior intervenció, un ampli i enèrgic suport de tot el poble de Catalunya.

Tampoc no han estat satisfactòries totes les respostes donades de les qüestions concretes que sobre la recatalanització a les vies públiques, autopistes i carreteres va formular aquest Diputat; i tampoc no ha estat satisfactori, evidentment, el silenci total amb què el President i el seu Consell Executiu van rebre el suggeriment d'organitzar una gran campanya, amb la màxima urgència, des del Govern de la Generalitat amb la col·laboració d'ajuntaments, sindicats, partits polítics, empreses, associa-

cions de veïns i associacions culturals i dels altres que vulguin associar-s'hi, per posar a l'abast de les persones de les classes populars castellanoparlants que ho desitgin la possibilitat d'aprendre fàcilment i ràpidament la llengua catalana.

Tampoc no ha merescut una resposta la pregunta que vaig formular sobre com pensava cobrir el Govern de la Generalitat les expressions culturals gallegues, andaluses, aragoneses, etc., a Catalunya, que interessin molt, especialment els ciutadans de Catalunya que per llur origen les senten com a pròpies. No crec que calgui continuar amb aquest rosari de preguntes sense resposta, o amb resposta poc satisfactòria. Senyores i senyors Diputats, teníem dret a esperar en aquesta primera exposició de la política que pensa desenvolupar el Consell Executiu la presentació d'un ampli pla de recatalanització de la nostra terra, després de tots els danys soferts en el camp de la llengua i de la cultura per causa de l'intent de genocidi cultural patit sota el franquisme. Aquest Govern que es diu nacionalista, al qual dóna suport un altre partit que també es diu nacionalista, Esquerra Republicana de Catalunya, no ho ha fet; com tampoc no ens ha estat dit si el Govern actual de la Generalitat assumia la seva obligació d'exigir del Govern central el compliment del deure que l'Estat espanyol té de reparació pels danys causats per aquest mateix Estat sota el franquisme contra la llengua i la cultura del nostre poble. No és estrany, doncs, que l'exposició que el President de la Generalitat ens fa fet sobre la recatalanització de la nostra terra ens hagi defraudat almenys a uns. Recatalanitzar Catalunya, reparar els estralls comesos pel franquisme, reforçar la identitat nacional del nostre poble en el màxim respecte de la convivència de tots els qui vivim en aquesta terra i amb el que disposa l'Estatut; però aquesta tasca ha d'anar acompanyada de la realització d'un gran esforç des del Govern de la Generalitat perquè el nostre poble, tot el nostre poble i molt especialment les classes populars s'adonin que l'Estatut d'Autonomia serveix per a resoldre els seus problemes, i molt especialment aquells que afecten més les seves condicions de vida. Perquè és així resulta molt preocupant que algunes afirmacions del President de la Generalitat, com les que va fer sobre els traspàsos que fan referència a Ciutat Badia, Sant Cosme, no hagin estat realment rectificades, sinó que jo diria gairebé ratificades. I perquè són preocupants aquestes afirmacions, perquè afecten ciutadans que són víctimes de l'especulació immobiliària i dels desgavells administratius des de fa anys, aquest Diputat es proposa de presentar molt aviat en aquest Cambra una interpellació al Govern de la Generalitat sobre restitució dels nuclis de les poblacions esmentades.

S'ha parlat de la unitat lingüística i hem rebut amb satisfacció la declaració del President de la Generalitat, com abans vam rebre, hem rebut també la declaració de Convergència i Unió que naturalment no podia mancar de cap manera, perquè nosaltres no dubtem del pensament del President de la Generalitat, ni dubtem, no cal dir, del pensament en aquesta qüestió de Convergència i Unió; però cal anar més enllà de les declaracions i ara hi ha un fet en el qual s'ha d'actuar i s'ha d'actuar des del Govern o des de Convergència i Unió que està donant

suport a aquest Govern i que sembla, segons ha dit el President de la Generalitat, que té o pensa tenir influència política en aquest Govern. Jo voldria dir que cap confiança no pot marèixer a Convergència i Unió aquest Govern, el Govern actual del senyor Suárez, en aquesta qüestió, quan manté en un càrrec tan important com és el de Secretari d'Estat per a les Autonomies el Senador Manuel Broseta, un dels capdavanters més radicals en l'intent aberrant de produir una escissió en la llengua catalana; el Senador Broseta que fins l'any 1976, quan era membre de la Junta Democràtica del País Valencià i de la Plataforma d'Organismes democràtics es declarà entusiasta i radical defensor de la unitat de la nostra llengua i que ara nega i que ataca per raons que més val no esmentar; el Senador Broseta, Secretari d'Estat per a les Autonomies, que en el debat sobre la unitat de les nostra llengua que tingué lloc el passat dia 24 al Senat, monopolitzà el seu torn corresponent al Grup parlamentari d'UCD enfrontant-se als Senadors socialistes independents que defensaven la unitat de la llengua catalana, negant ell aquesta unitat malgrat que en la UCD hi ha, com sabem, militants, electors i parlamentaris que creuen, que defensen sincerament la unitat d'aquesta llengua: una demostració n'és precisament la declaració de la Joventut Centrista de Catalunya feta aquests dies, que per la meua part saludo ben sincerament. Per cert, no seria oportú també que Centristes de Catalunya-UCD ens acompanyessin amb una declaració semblant a la que ha fet Convergència i Unió en aquesta Cambra? Que sigui cessat immediatament el senyor Broseta en el seu càrrec de Secretari d'Estat per a les Autonomies, i aleshores podrien començar a creure el nou Ministre d'Administració Territorial i el nou Govern del senyor Suárez —el qual Convergència i Unió diu que ha votat i diu que creu que se li pot tenir confiança. Que rectifiqui; així el Govern Suárez començarà a rectificar el comportament dels Governants anteriors sobre aquesta qüestió. Així començarà a rectificar aquest comportament de fomentar des del mateix poder la divisió de la nostra llengua començant per fer-ho, com vaig dir en la meua intervenció anterior en aquest debat, amb l'escandalosa publicació en el *Boletín Oficial del Estado* de les anomenades versions balear i valenciana del text de la nova Constitució. Jo crec que podrem començar a creure en tot el que ens ha exposat el senyor Pujol aquí, com a President de la Generalitat, quan vegem que el senyor Manuel Broseta ha estat cessat com a Secretari d'Estat per a les Autonomies; abans no.

Hi ha molts altres temes en els quals voldria entrar, però només voldria dir uns mots sobre aquesta qüestió tan repetida pel President, senyor Pujol, del marc econòmic, polític i social; repetidament ens parla d'aquest marc econòmic, polític i social de l'Europa occidental. Senyor Pujol, aquí tots hem votat la Constitució, i els qui no l'hem votat o aquells qui no l'han votat han declarat que l'acataven. La Constitució, i molt menys l'Estatut, no permeten canviar aquest marc; no cal parlar-ne tant. Que es parli d'això en un míting, d'acord; però parlar-ne aquí, davant del Parlament de Catalunya, en què tots coneixem la Constitució i l'Estatut, em sembla totalment fora de lloc. En tot cas, cal dir quina política es vol por-

tar dintre d'aquest marc de l'Europa occidental: la de la senyora Thatcher, o la dels laboristes, o la dels seus amics, tan citats, escandinaus o d'un altre país; hi ha moltes polítiques possibles. Però nosaltres estem condemnats, es vulgui o no es vulgui, a actuar en aquest marc polític, social i econòmic de l'Europa occidental per la Constitució i també per l'Estatut.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, ha esgotat ja el temps dels deu minuts. Li prego d'acabar immediatament.

El Sr. BENET: Acabo, doncs, immediatament, senyor President, remarcant que també és veritat que també s'ha parlat de la qüestió de la sucursalització. Realment jo haig de dir amb tota sinceritat que crec que el Govern de la Generalitat s'ha sucursalitzat des del moment que el Govern de la Generalitat —la seva permanència, el seu manteniment— depèn, també exclusivament, d'un partit la direcció del qual està precisament a la Moncloa, on es troba el President d'aquest partit i es troben avui els barons que dirigeixen aquest partit. Sense els divuit vots d'aquest partit, el Govern de la Generalitat no pot mantenir-se. Per tant, això és un signe d'aquest tipus que nosaltres en diem sucursalització. I nosaltres creiem que un Govern, que sigui realment un Govern com aquest, és un Govern que no pot construir amb llibertat aquesta Catalunya autònoma que tots nosaltres desitgem. Moltes gràcies, senyor President. *(El senyor Lorda demana per parlar.)*

El Sr. LORDA: Senyor President, demano la paraula per al·lusions.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Lorda té la paraula per al·lusions.

El Sr. LORDA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, una clara al·lusió per part del Molt Honorable Sr. President de la Generalitat, inspirada, no hi ha cap dubte, pel senyor Conseller del ram corresponent, a la qual jo haig de sortir al pas perquè és una clara tergiversació del que va tenir lloc en aquesta reunió que es va celebrar per invitació, per part del senyor Conseller, del senyor Cahner, ja que era preliminar, preliminaríssima, diríem, una reunió de tempteig. I va quedar ben clar, des del començament de la reunió, que jo hi anava exclusivament a escoltar el que el senyor Conseller voldria dir-me, i no a fer cap proposició, absolutament cap proposició. Això va quedar clar, senyor Cahner, des del començament de la reunió. No podia fer cap proposició perquè vam acceptar la invitació i no hi va haver cap deliberació prèvia amb el partit. Per tant, jo no podia anar a portar cap proposició, i menys en nom del Partit. Que va dir que la qüestió lingüística era extraordinàriament delicada, que calia cercar una mena de consens previ, etc., etc., això no ho vaig dir jo, això m'ho va dir la Consellera, això m'ho va dir la Direcció General de Política Lingüística, i, en resum, jo de cap manera podria proposar, i no ho vaig fer, una llei de llengua que anés redactada, encara que fos un esborrany, amb paper de la Generalitat, quan el Partit Socialista ha comprovat que aquest procediment comportava que el Secretari General de Convergència, també President de la Generalitat, com tots sabem, parlés contra els socialistes en una reunió que es volia passar com a unitària, i aquí, efectivament, van te-

nir lloc unes reunions amb tècnics en les quals va quedar sempre ben clar que no eren representants dels partits, sinó que hi anaven exclusivament en la seva qualitat de tècnica. Finalment, s'ha de fer notar que el Partit Socialista ha presentat una petició a la Mesa perquè aquest assumpte de la llei sobre la normalització de l'ús del català es tramiti d'acord amb l'article 108 del Reglament. Considero, en suma, que atribuir-me aquesta proposició és francament abusiu i és ben a prop de la mala fe.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El Diputat no adscrit senyor Pere Portabella té la paraula.

El Sr. PORTABELLA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, m'haig d'adreçar al senyor President de la Generalitat per a dir-li, en primer lloc, que s'està parlant molt poc de Televisió i que seré breu i solament parlaré de Televisió. Però no tenint en compte la presència de les cambres aquí, sinó intentant referir-me al que significa la Televisió com a servei públic, com a homes i dones que hi treballen i com a Administració de l'Estat. I tampoc no pensaré en la cambra, perquè la primera cosa que haig de preguntar-li és com és possible que encara no s'hagi plantejat la successió immediata del director i gerent de Ràdio Televisió a Miramar, com és possible que es doni encara la possibilitat de ser interlocutor vàlid al senyor Jorge Arandes, com és possible donar fiabilitat a la gestió per Televisió catalana, mantenint en el seu càrrec l'actual Director i Gerent de Ràdio Televisió Espanyola a Miramar. Aquesta és una gestió política, directa, perquè afecta dones i homes que han treballat durant molts anys, des d'abans de la mort del dictador, per fer-nos sentir, als catalans, el que podria ser la futura Televisió autònoma catalana. I ja és hora que quan es parli de Televisió diferenciem el que ha estat la tasca d'homes i dones que des del 73, almenys, fins ara han treballat contra enormes dificultats, amb responsabilitat, i han demostrat ser competents, i se'ls ha de reconèixer d'altres raons, perquè si volem Televisió catalana, molts d'ells ens seran indispensables en el pròxim futur.

Una altra qüestió és l'administració delegada del monstre de Televisió, i que aquí, en aquest cas, ha tingut una gestió jo diria que redoblada en relació amb la de Madrid, per la seva, diguem-ne, ubicació perifèrica, com diuen ells, i per un servilisme donat per la seva necessitat de mantenir i defensar el càrrec. Quan jo demano, per exemple, aquesta gestió directa, no ho baso en un gest testimonial, perquè, si no, seria purament una intervenció retòrica, sinó que em baso en fets objectius. Perquè ja l'any 1971 Jorge Arandes és destituït de Director de Ràdio i Televisió aquí, a Miramar. I és destituït pel que ara és President del Govern, aleshores Director de Ràdio i Televisió Espanyola, el senyor Adolfo Suárez. I ho és enmig d'un aldarull administratiu. Però aquesta no seria suficient. És que l'any 1978 es produeix..., i en això, senyor President, vostè té raó: 77, 78, són tretze hores, trenta minuts. Obro un parèntesi i li dic que no es tracta solament del temps mecànicament, sinó que en televisió cal tenir en compte, també, el que són repeticions, el que són desconexions amb Madrid —per a nosaltres, el que és fonamental és la possibilitat de desconexió—, i els espais que ocupen. En aquest sentit, no n'hi ha prou de dir

que, nosaltres, quan parlem d'això, que és una acumulació, en aquest cas, d'hores. Nosaltres, quan ens trobem en la situació de reprendre aquesta situació, oblidem que l'any 1978 es produeix el primer pas decisiu de descatalanització que havien aconseguit aquests treballadors fins a l'any 78. Desapareixen, i això és un tema objectiu, els programes de més prestigi i més populars a Catalunya, d'uns homes i dones, repeteixo, que es van desmarcar del caràcter oficialista de la Televisió Espanyola i van crear una, almenys, Televisió diferent, catalana, més responsable i més vinculada a la realitat socio-econòmica i cultural del nostre país. Fins i tot «La Vanguardia», l'any 1978, i cito aquest òrgan d'expressió, que no és gens sospitós per algú d'aquesta Cambra, parla de mala hora per a Catalunya, parla d'involució i de la necessitat de prendre decisions dràstiques en relació, en aquest cas, amb l'escàndol que es produeix a Televisió Espanyola, centrat i personalitzat en el cas de Jorge Arandes. Però és que encara hi ha un altre argument per a demanar clarificació en aquest tema: el respecte envers els treballadors de Televisió n'és un, i és fonamental, però l'altre també. És que ara tenim Estatut, i en l'article 16 ens diu que nosaltres podem tenir capacitat de desenvolupament legislatiu i execució, però dins del marc de la llei, que ja és vigent des del gener del 1980, de l'Estatut de Ràdio i Televisió Espanyola i que diu que es va reorganitzar tot, i es parla que es farà, i s'ha de fer, un Consell d'Administració, al nivell de l'Estat —sis Senadors, sis Diputats—, s'han de nomenar uns Consells Assessors —hi seran representades des de les centrals sindicals, l'Administració i els partits polítics, en aquest cas— i un Director General que nomenarà el Govern, escoltat aquell Consell d'Administració. I ara ens arriba a nosaltres. Aquest Director General, dintre el marc de l'organització territorial de la Televisió, ha de nomenar un Delegat territorial, en aquest cas a nosaltres, a Catalunya, escoltat qui? Escoltat l'òrgan representatiu, en aquest cas de la comunitat autònoma, i també diu l'Estatut jurídic que aquí nosaltres hem de tenir un Consell Assessor que, per llei territorial, hem de desenvolupar. I què ha de fer aquest Consell Assessor? La tasca que ha de fer és explicar, en aquest cas a l'organització central de Televisió, quines són les necessitats i capacitats en aquest cas de Catalunya. I jo en això vull ser molt breu: necessitats? Totes, senyor President, totes. I com ho hem de plantejar? Doncs, jo crec que no és qüestió d'anar a una o altra persona a regatejar. És que nosaltres, senyor President, hem de plantejar-ho de la mateixa manera que ja ens ho han reconegut, i en aquest cas un Ministre que no és sospitós de deliris autonomistes, com pot ser el senyor Rodolfo Martín Villa, que diu: «Sostre igual per a tothom, però en casos específics en què, per la cultura i la llengua, hi hagi aspectes molt diferenciats, haurem de tenir un tracte específic i puntual.» I aquest és un cas evidentíssim de la Televisió. Nosaltres hem d'exigir que per aquesta mateixa raó, que és objectiva, no hem d'anar a regatejar, com si fóssim una delegació «regional», en aquest cas, de Televisió Espanyola. Som una nació, tenim una llengua, i afecta, la Televisió, tots els estadis de la vida de la nostra comunitat. I punt. Aquesta és la qüestió, és la qüestió frontal a l'hora de fer-ho. A partir d'aquí negociem que

tardarem dues hores més, tres més, ja en parlarem. Però això és fonamental: si no hi ha aquest plantejament, nosaltres no podem anar endavant. I quan li demano la successió immediata, la substitució, en aquest cas, immediata, del Director Gerent actual, no ho faig, i ho repetixo, per un fet testimonial. És que quan hàgim de discutir qui serà el Delegat territorial, ho hem de fer amb persones, homes i dones responsables i amb bones condicions per a no trobar-nos, en aquest cas, en la situació grotesca de si Arandes, sí, Arandes, no, potser, a l'hora de negociar el Delegat territorial. Perquè el Delegat territorial ha de nomenar Directors de les seves cadenes, en aquest cas, de ràdio, i aquests han de nomenar, conjuntament amb Televisió, igual que el Director de Televisió, els Caps de programa, la qual cosa és fonamental, i els Caps d'informatiu. I això significa una superestructura que hem de poder plantejar amb fiabilitat i amb homes i dones competents, sense partidismes, sense sectarismes. I jo li dic, senyor President, qui són: homes i dones que han treballat i estan a Televisió i són responsables i fiables. I aquí no hi haurà massa problemes. Però la primera qüestió és aquesta.

I, per acabar, gestió immediata en la substitució, en aquesta cas, i clarificació dels interlocutors; per tant, no és vàlid ja mantenir, en aquest cas —la qual cosa podria semblar complicitat per part nostra i per part de la Generalitat—, la permanència, en el seu lloc del Director Gerent actual de Ràdio i Televisió Espanyola a Miramar, al senyor Jorge Arandes. Segon, un plantejament d'estratègia que vingui donada per l'exigència com a nació que nosaltres, per la nostra especificitat lingüística —encara que només sigui això—, cultural, necessitem plantejar-lo des d'un front i una estratègia àmplia. I tercer, tirar endavant, i això correspon aquí, en aquest cas, al Parlament, el desenvolupament legislatiu i la creació urgent d'aquest òrgan que ens permeti a nosaltres poder anar, a aquesta reorganització de Televisió amb les millors condicions per a tirar endavant el nostre projecte de Televisió Catalana. I, per acabar, que no s'introdueixi aquí, quan es discuteix de Televisió, la qüestió de si la privatització de la Televisió pot ser d'alternativa a una mala gestió de Televisió com a servei públic. Una cosa és que la Televisió Espanyola sigui un caos i no aconsegueixi la funció de servei públic, i una altra cosa és dir que el servei, pel fet de ser públic, queda desqualificat per incompetència. Un servei públic al qual tenim dret i pot tenir garanties si depèn de la gestió d'una administració de transparència i de competència.

Moltes gràcies, i perdonin, si m'he passat del temps.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup Andalúsista, té la paraula el Diputat senyor Acosta Sánchez.

El Sr. ACOSTA: Señoras y señores Diputados, del discurso del Presidente, a nosotros nos interesa todo, pero sus señorías saben que, de forma especial, lo que hace referencia a la política cultural y social, y precisamente acabamos de recibir en este sentido y en base a la intervención de mi compañero, el Diputado Hidalgo, pues, inmensos halagos del Presidente, halagos que nos halagan. Pero hay que puntualizar y nosotros, yo, particularmente, digo que son demasiadas flores para una tarde tan calurosa. Lo digo, esto, porque con el calor que

hace, algunas de las flores que el Presidente nos ha lanzado, se me han secado ya, porque nosotros no queremos halagos, queremos hechos, y no hechos trascendentes, a veces, sino hechos de cortesía elemental. Y precisamente en este tema de la catalanidad, de la ley del catalán, de la política cultural, hay un hecho en el que se nos ha discriminado claramente por el Gobierno y por la Conselleria de Cultura, porque existe un borrador famoso de una ley del catalán desde hace varios meses, al cual han tenido acceso todos los Grupos parlamentarios, menos el nuestro. Nosotros no queremos pensar que el hecho de que no haya llegado a nosotros este borrador sea debido a que el Gobierno, el señor Presidente de la Generalitat, menosprecie los votos que nos respaldan. De alguna forma infravalora nuestra presencia aquí, sabiendo que éste es nuestro tema, específicamente nuestro tema, fundamentalmente nuestro tema. En compensación a la benevolencia y a las flores que nos ha dedicado el señor Presidente, vamos a pensar, por el contrario, que ese borrador no ha llegado a nosotros porque quizá se ha hecho una edición demasiado breve, de cinco ejemplares, para los cinco Grupos parlamentarios y no ha llegado al sexto número; quizá porque el borrador es demasiado pesado y cueste mucho enviarlo por correo a nuestro Grupo parlamentario, o traerlo aquí, como se nos ha prometido. Quiero decir con esto que el terreno de los halagos no nos convence, que nosotros queremos hechos, empezando por estos tan elementales que denota —éste, concretamente— una discriminación para nuestro Grupo y para nuestra presencia en este Parlamento. Entrando en el tema, en el tema que nos interesa a nosotros —la cuestión de la catalanidad, la cuestión de la catalanización—, queremos dejar claro desde el comienzo que para nosotros son diferentes cosas la catalanización, la catalanización del sometimiento, libremente asumido por los ciudadanos de este país, a una cultura y a una lengua. Para nosotros, una cosa es la defensa de la catalanidad, otra cosa es la catalanización como un proceso coactivo. Para nosotros, una cosa es la enseñanza del catalán, la normalización de la lengua catalana; otra cosa es la obligatoriedad de esta enseñanza. Para nosotros, una cosa es la reconstrucción nacional de Catalunya y otra, muy distinta, un proceso que, según como se lleve, puede rozar, puede rozar o puede adquirir ribetes de colonialismo cultural. En este sentido, nosotros queremos aportar, como lo venimos haciendo desde el principio de la legislatura, nuestra visión del mismo. En este sentido, queremos decir que estamos por una reconstrucción nacional de Cataluña que tenga en cuenta los datos fundamentales del problema, que no los simplifique, que no se arriesgue a tareas voluntaristas, a tareas que, en todo caso, no van, en último término, a beneficiar a Cataluña. En primer lugar, nos planteamos la cuestión, en torno a esta célebre ley del catalán, de su necesidad histórica. ¿Es necesaria para regular el fenómeno que nos ocupa, de la recatalanización de Cataluña, de la defensa de la catalanidad, una ley que lo regule? Este es un tema. Este interrogante plantea un tema, un tema científico; estamos ante un proceso que debe de dejarse al curso natural de los hechos, que debe de dejarse al libre desarrollo de los acontecimientos, que debe de dejarse a su libre evolu-

ción, ¿o hay que regularlo mediante el poder coactivo del Estado —la Generalitat es Estado—, mediante una ley? Bueno, se argumenta en sentido positivo, diciendo sí, es necesaria la ley, y se argumenta de una forma práctica diciendo no, porque si no hay ley, los tribunales no hacen caso en determinado momento, y, en consecuencia, no es necesaria la ley. Pero también hay aquí este argumento práctico. Nosotros lo recogemos, nosotros lo reconocemos. Pero también hay un argumento de fondo que queremos matizar. Se nos dice, se nos viene diciendo, y es la filosofía que subyace en esta cuestión, que la reconstrucción nacional de Cataluña, que la ley del catalán se exige porque la cultura catalana está en franco peligro, amenazada, con riesgo de desaparición, tal, cual... Nosotros admitimos toda la represión sufrida por la cultura catalana. Ahora, en rigor científico, hay que situarse en nuestros días, y para plantear el tema con este mínimo rigor científico voy a acudir al planteamiento que hace un sociólogo catalán, un propio sociólogo catalán, respecto al grado en que se encuentra la cultura catalana, hoy día —y esto está escrito hace dos años—, y el grado en que se encuentran, la situación en que se encuentran, las culturas no catalanas en Cataluña. Y dice este sociólogo que el hecho es que las culturas no catalanas que existen en Cataluña pierden continuidad y coherencia, a causa de la interrupción de su fuente con sus fuentes culturales de origen. La cultura catalana, «en canvi, continua trametent-se, afirmant-se», en función de dos factores constantes: mayor peso demográfico y una gran coherencia y continuidad históricas. Digo esto para empezar el planteamiento riguroso del tema, o sea, destruir —si no destruir, por lo menos matizar— el argumento de que esta ley es absolutamente necesaria porque la cultura catalana hoy en día está en regresión y está más amenazada. Nosotros creemos honradamente que hoy, y más teniendo en cuenta el desarrollo de las instituciones y el autogobierno catalán, las culturas, como dice aquí el sociólogo catalán, que están amenazadas son las de la inmigración, y es un dato fundamental a tener en cuenta.

Un segundo punto que brevemente queremos plantear sobre esta problemática: las condiciones objetivas para esta ley del catalán. Nosotros creemos que la Conselleria de Cultura no ha hecho los estudios necesarios para enfocar debidamente esta cuestión. ¿Cuáles son las condiciones objetivas que marcan hoy la realidad de Cataluña? Está claro que la crisis social-económica es la clave de la situación de la Cataluña de hoy. Prescindir de esta clave es desnortarse del planteamiento de cualquiera de los problemas de Cataluña y concretamente en éste de la catalanidad y de la catalanización. No queremos decir que la reconstrucción nacional de Cataluña se paralice, se frene o se minimice; lo que sí queremos es que se reconozca el hecho social, el hecho económico, como hecho determinante, como hecho que atraviesa y condiciona esta política de catalanización, y creemos que los señores de la Conselleria de Cultura no han entrado en el análisis de esta cuestión, de esta condición objetiva. Y ¿cómo nos condiciona?, ¿de qué forma la situación social de hoy, de crisis, condiciona este proceso de catalanización que se pretende? Pues, por vía muy clara, sobre todo en virtud del cambio de actitud que tiene el trabajador inmi-

grante en la Cataluña de hoy con respecto de la Cataluña de ayer. No es lo mismo integrarse en una Cataluña próspera, con empleos para todos, y con pan para todos, que en una Cataluña en regresión y en crisis. Hay una actitud psicológica distinta. ¿Ha tenido en cuenta esta condición objetiva la Conselleria de Cultura? ¿Hay una filosofía que se haya explicitado por debajo de esta ley, y en este sentido? ¿Es que es lo mismo a las masas integrarse en la Cataluña de los años 50 y 60 que integrarse en la de hoy, cuando el paro aguarda, cuando está ya encima, cuando la voluntad de retorno, cuando la voluntad de retorno se intensifica, cuando ya está en marcha un proceso de retorno a la tierra —si se analizan las estadísticas municipales de Sabadell o de Terrassa, se puede ver que, a partir del 78, el signo demográfico se invierte, y la demografía es regresiva—, cuando sabemos que lo que antes era una aventura buscar un piso en Cornellà, en l'Hospitalet o Santa Coloma, hoy es algo fácil, porque hay un retorno forzado a la tierra? Y tenemos aquí el factor que antes ha sublimado el Presidente, pero que hay que incluir en un análisis más serio: la voluntad de retorno es ya forzada por las condiciones sociales, y, no cabe duda, que actúa contra un proceso de catalanización que aquí se quiere desarrollar voluntaristamente, sin tener en cuenta el dato fundamental, el dato fundamental clave, que es el social y es el económico. Y si, además, a eso se añade la obligatoriedad de la enseñanza, el problema se multiplica, y entonces, ¿eh?, a la hora de la práctica vemos como ha salido el decreto del 8 de agosto, regulando la obligatoriedad de la enseñanza en catalán. Este decreto, naturalmente, tiene sus agujeros, no se puede obligar a todo el mundo a aprender catalán, se dice «aquél que tenga residencia temporal puede quedar eximido, si presentan los padres justificación a principio de curso, o por otras circunstancias». Otras circunstancias, decimos nosotros, pueden ser también la voluntad de retorno. Familias enteras están amenazadas ya con el paro, ¿qué voluntad de integración o de permanencia van a tener aquí? Este es un efecto, éste es un factor que influye sobre el desarrollo éste de la catalanización, y que a nuestro juicio no se ha tenido en cuenta debidamente por la Conselleria de Cultura.

Entremos en el plano todavía más concreto: la obligatoriedad. La obligatoriedad de la enseñanza en catalán, con todos sus agujeros, con todos sus poros que acabamos de reseñar. Bien. Preguntamos: ¿El Gobierno, la Conselleria de Cultura, todo el Gobierno, la Generalitat, tiene los medios suficientes para asegurar esa enseñanza obligatoria en todas las poblaciones y, sobre todo, en las poblaciones del cinturón industrial, que es donde se alojan los centenares de miles de trabajadores inmigrados, a fin de evitar desajustes y diferencias por zonas o clases sociales? Me explico: si solamente se tienen medios para aplicar la obligatoriedad del catalán en la metrópolis, en el casco de Barcelona, se está discriminando a la periferia, y esa discriminación tiene múltiples consecuencias de orden social y económico que se multiplican y se agravan en la situación de crisis en que vivimos. Y respondemos a la pregunta no con nosotros, sino con cifras aportadas por el propio Conseller d'Ensenyament, que nos ha dicho un dato determinante, un dato clarificador. Es el

siguiente: el 32%, solamente el 32% de los maestros de Enseñanza General Básica de Cataluña son catalanoparlantes. El 68 por ciento, si no nos equivocamos, son castellanoparlantes. La Generalitat, el Gobierno, la Conselleria de Cultura, cuentan con el 32 por ciento de los maestros para desarrollar esta tremenda tarea de catalanización a través de la enseñanza obligatoria en una situación de crisis social, en una situación difícilísima, en la que hay que incluir esos miles, o esos cientos de academias particulares que están por ahí, por el contorno, sangrando a la clase trabajadora y a la cual cada disciplina más de los estudios cuesta más pesetas, a esta clase trabajadora. Entonces, preguntamos nosotros: si solamente el 32 por ciento de los maestros pueden enseñar catalán, ¿de quién depende la exigencia de la ley: del ciudadano o de los medios precarios que pone, o de que dispone la Conselleria de Cultura de la Generalitat? Pero es que hay palabras todavía más rotundas del Conseller de Enseñanza, señor Guitart. Cuando se le ha dicho por qué no se avanza más, se le ha dicho aquí, en algunas réplicas que se han dado, ha respondido: «En esta cuestión, en la cuestión de la enseñanza obligatoria del catalán, hemos llegado al límite. No podemos hacer más que esperar los frutos del reciclaje.» Señores, paradoja fabulosa. La enseñanza obligatoria del catalán depende de profesores que no son catalanes. Y sobre esta base, sobre esta base tan precaria, sobre estas expectativas de futuro, de reciclaje, del 68% de los maestros de Enseñanza General Básica, en Cataluña, se traza una política y se traza una legislación de obligatoriedad del catalán. A nosotros esto no nos parece serio. Si por una parte la ley que se dé, como este Decreto del 8 de agosto, ha de tener agujeros, ha de estar perforada porque no se puede linealmente legislar sobre la materia, y ha de permitirse excepciones, que tendrían que ampliarse mucho y que, por otra parte, no se dispone de medios suficientes, preguntamos: ¿en qué grado y cómo compensa los riesgos de una medida coactiva con los escasos frutos que se van a derivar de ella?

El Sr. PRESIDENT: Senyor Acosta...

El Sr. ACOSTA: Y decimos nosotros...

El Sr. PRESIDENT: Ha passat ja notablement el temps atribuït.

El Sr. ACOSTA: Sí, si; hemos interpretado que como ha habido tal festín en la flexibilidad del tiempo, podíamos meter la cuchara nuestra también. Entonces, le agradezco la benevolencia al señor President. Por otra parte, hemos hablado menos que otros Grupos, no por culpa de nadie; hasta los Diputados no adscritos, que se quejaban de que iban a ser marginados, hablan más que nosotros. Entonces, termino en seguida. Quiero plantear el tema éste: si por una parte no hay medios y por otra parte se espera la enseñanza obligatoria del esfuerzo que se haga de la eficacia y, en definitiva, de la presencia de tanto profesorado no catalán, decimos: ¿políticamente, eso no es una medida irresponsable? ¿No sería mejor, a la luz de las condiciones objetivas de esta crisis social que la Generalitat ignora, dejar el aprendizaje, la enseñanza, la asunción del catalán libremente a la voluntad, libremente a la responsabilidad, al sentido de la responsabilidad y al propio sentido común de los padres, de los

trabajadores inmigrados para llevar a sus hijos? ¿Acaso va a compensar algo la coacción que se impone con los precarios frutos que se van a derivar? ¿Acaso van a compensar los recelos que esta ley va a despertar, y no digamos ya en los términos que por vía de periódico hemos visto que está escrita, en eso de pretender el proceso cuadruplicado en cinco años? No nos metamos ya en este terreno. Decimos que no compensará, que no es oportuna, que no es necesaria esta ley por las condiciones objetivas por las que atraviesa Cataluña y por la precariedad de medios de que dispone la Generalitat.

Como conclusión, si vemos que a medida que se profundiza en el estudio de este tema aparecen contradicciones, aparecen voluntarismos, aparecen errores metodológicos, tenemos que pensar que este asunto no se está llevando con la debida racionalidad, sino que responde más a la obsecación de un catalanismo que no pisa tierra firme en la Catalunya de hoy. Nada más.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana té la paraula el Diputat senyor Francesc Vicens.

El Sr. VICENS: Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, el senyor President de la Generalitat acaba de dir que es mostrava complagut de la intervenció del nostre Grup parlamentari de divendres passat. Voldriem respondre a aquesta frase tan amable amb una frase amable nostra. Podem dir-li, per exemple, que considerem que el seu discurs d'avui ha millorat notablement el que ens va fer dijous passat. Però, lamentablement, no podem anar gaire més enllà. No ens podem donar per complaguts, ni pel que seguim considerant que és una manca d'una línia política general capaç de suscitar esperances, però esperances veritables, desvetllades per l'autonomia en el poble de Catalunya, ni per la manca de respostes a tantes qüestions concretes com nosaltres hem plantejat i que han obtingut el silenci com a resposta. És cert que hi va haver divendres algunes respostes puntuals de tres membres del Consell Executiu i que avui el senyor President de la Generalitat s'ha referit a la seva ferma voluntat de defensar la unitat de la llengua catalana, un dels punts essencials de la nostra intervenció. N'estem convençuts, que el senyor President de la Generalitat té voluntat de defensar la unitat de la llengua. Nosaltres mateixos vam llegir un tros del seu discurs del 22 d'abril en aquesta Cambra en què era explícit sobre aquesta qüestió. Però no n'hi ha prou amb declaracions de bona voluntat. Nosaltres hem demanat que es pressioni l'Administració central de l'Estat, exigint el compliment de l'article 3 de la Constitució, que imposa la defensa i el respecte del patrimoni cultural del qual forma part la llengua catalana. I l'Administració central de l'Estat té els seus representants a dintre de la Comissió Mixta de Bilingüisme del País Valencià, on ha estat de moment aprovat aquest esguerro d'ortografia. I això, és una responsabilitat directa de l'Administració central sobre la qual el Consell Executiu de la Generalitat ha de pressionar. I això també val pel que es refereix al silenci sobre el que vam dir de l'article 7 del Projecte de Llei d'Autonomia Universitària. Si aquest article passa tal com és redactat, les aules de les nostres universitats es veuran tancades al català només que hi hagi un sol alumne que re-

quereixi que se li parli en castellà. Doncs, en relació amb les qüestions aquestes de l'ensenyament i de la catalanització, voldria dir quelcom sobre la televisió.

Els Consellers han mencionat gran quantitat de detalls sobre la prolongació del temps que diuen que hi haurà d'emissió en català. No es tracta d'això. Del que es tracta és de tenir la gestió executiva de la televisió. Es tracta de reformar l'Estatut, cosa que ara, en aquest moment, no ens és possible, però hi hem d'anar. És evident que nosaltres som partidaris d'exigir un control parlamentari de la televisió. És evident. Però el que volem ara és televisió en català. I en aquests moments per a tenir televisió en català, és necessari exigir la llibertat d'emissió de transmissions que vulguin parlar en català, siguin d'organismes públics o siguin d'organismes privats. Sobre això hi ha hagut silenci absolut, no sols per part del Consell Executiu, sinó pels Grups parlamentaris. Ni en els bancs de la dreta ni en els de l'esquerra no hem sentit ni una paraula sobre aquesta qüestió que nosaltres considerem fonamental. I no pensem que sigui ser més d'esquerra ser partidari del monopoli estatal de la televisió, de la mateixa manera que no pensem que sigui ser més d'esquerra el qui fos partidari del monopoli estatal de la premsa impresa.

Sobre les qüestions d'organització administrativa de la Generalitat. Vam criticar la inflació burocràtica i vam criticar la irracionalitat de certes mesures que s'estaven prenent. Vam donar un exemple concret en l'aspecte de la irracionalitat de la construcció de la nova Administració de la Generalitat. Els delegats provincials d'esport extingits per la transferència de serveis de l'Administració central han estat transformats en uns nous delegats provincials que són els ponents d'esports de les Diputacions. Vam criticar això dient que aquesta mesura equivalia davant dels ulls del poble a potenciar les Diputacions i equivalia als ulls de tothom, de nosaltres mateixos, a no aprofitar l'ocasió per a constituir una Administració de la Generalitat basada en funcionaris que siguin professionals experts sobre una matèria que ens ha estat traspasada. Hi ha hagut silenci sobre aquesta qüestió, també.

Silenci sobre certes qüestions relacionades amb la seguretat ciutadana. Jo no recordo que s'hagi mencionat la nostra exigència, en compliment de l'article 13, punt 3, de l'Estatut, de passar la coordinació immediata de les policies locals. Quant a tot el que s'ha dit respecte a la Junta de Seguretat, evidentment nosaltres estem d'acord que la presidència sigui catalana. Però l'article 13 de l'Estatut no en parla, d'això. Es pot, doncs, procedir a la constitució immediata de la Junta de Seguretat. I en relació amb això, vull fer una observació a la intervenció del Grup de Convergència i Unió d'aquest matí, dient que nosaltres havíem trobat tot el Projecte de llei de policies de les comunitats autònomes inacceptable, i per aquesta raó havíem proposat d'entrada la devolució del Projecte al Govern. Aquesta és l'actitud que va tenir el Diputat Heribert Barrera en el Congrés dels Diputats. El que ha passat és que el Govern ha retirat el Projecte, i la conseqüència de tot això és que a posteriori s'ha demostrat que nosaltres teníem raó, i no era qüestió de fer esmenes en el Projecte aquell.

Sobre l'atur. Hem parlat de la necessitat de vigilar la

inversió pública de l'Estat. No hi ha hagut gaire claredat de resposta sobre aquesta qüestió essencial. Són les inversions públiques i de qui té un pressupost important, l'Administració central de l'Estat, que crearan essencialment llocs de treball. Hem parlat d'una sèrie de controls que eren necessaris. Sens ha respost parcialment sobre el control dels fraus. Però del control del treball clandestí, de la persecució de les empreses que creen aturats professionals en benefici propi i de l'atur juvenil, cap mesura concreta. En canvi, s'ha tornat a insistir sobre la qüestió de la indústria de la construcció en la intervenció d'aquest matí del Grup parlamentari de Convergència i Unió. Havia parlat extensament sobre això el senyor President de la Generalitat en el seu discurs de dijous passat. Nosaltres no ens hi vam referir, en la intervenció de divendres. Però com que avui s'hi ha tornat a insistir, li volem dir que, evidentment, la construcció, que té un terç dels treballadors en atur de Catalunya, és una qüestió molt important per a resoldre l'atur. Ara bé, no se'n pot tractar dient que, la culpa, la tenen els plans parcials que paralitzen la indústria de la construcció. És evident que cal que no es paralitzi la indústria de la construcció. Però això no es pot fer a costa de la destrucció del medi, d'obrir la porta a la immigració massiva per destruir els plans parcials que estan en estudi, i de destruir la mateixa imatge visual del nostre país. No paralització, però necessitat de plans parcials ben fets. Per tant, davant el debat econòmic que tindrà lloc el mes que ve, volem avisar ja des de ara el Consell Executiu que estarem extremament vigilants sobre aquesta qüestió. No tolerarem una obertura de la veda dels plans parcials perquè l'especulació tingui carrera lliure com havia tingut anys endarrera i no gaire lluny, ni perquè es destrueixi el medi, la imatge visual del nostre país.

Sobre les Cambres Agràries, dues paraules només. Constató que el senyor President de la Generalitat en la seva intervenció d'avui no ha mencionat el tema. És cert que el Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca hi va fer una breu resposta l'altre dia. Almenys, hi ha l'avantatge que el senyor President no ha parlat, com va fer en el seu discurs del 24 d'abril, de fer una consulta jurídica, una consulta al Consell Assessor de la Generalitat. I hi ha l'avantatge que ens n'ha anunciat el traspàs el senyor Conseller d'Agricultura. Però, hi insistim, el que vol el nostre Grup parlamentari és l'extinció d'aquests organismes. Ho repeteixo, l'extinció, pel seu caràcter antidemocràtic. L'origen d'aquests organismes, tots el sabem. És un decret llei de l'Administració central de l'Estat de juny del 77, aprovat abans de les eleccions del 15 de juny del 77, les primeres eleccions democràtiques que aquest país ha conegut des de fa un cert temps. I no serveix d'argument dir que existeixen i no ens queixem de l'existència de les Cambres de Comerç, de les Cambres de la Indústria, de les Cambres de Navegació. Les Cambres Agràries són quelcom de completament diferent, i no és cap argument dir que existien també en l'època de la República. En l'època de la República, el que se'n deien Cambres Agràries no tenia cap servei públic en el seu càrrec, era una organització voluntària de la qual formaven part alguns propietaris i em fa l'efecte que gairebé cap pagès.

Finalment, dues paraules sobre l'aigua. Hem dit i repetim que demanarem un debat específic sobre el tema del transvasament dels canals del delta, perquè volem sobretot vigilar atentament la qüestió de les prioritats de l'ús que es faci de l'aigua per a la població, per a l'agricultura i per a la indústria, i no tolerarem, sota cap excusa ni cap pretext, que la indústria sigui el beneficiari de l'aigua.

En fi, vam dir al senyor President de la Generalitat que en nosaltres tindria una crítica clara i severa. Hem procurat ser clars, i volem acabar dient-li que no ens poden complaure, encara que li hagi complagut el nostre discurs, la manca de claredat sobre una línia general de la política de Govern ni, no diré jo les seves respostes, sinó la manca de respostes sobre les qüestions concretes que el nostre Grup ha plantejat i que per això ara m'he vist obligat a repetir.

Moltes gràcies, senyor President.

(El senyor Conseller de Cultura demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller de Cultura.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, voldria comentar un parell de qüestions que han estat plantejades en les darreres intervencions. Em refereixo especialment a les intervencions del senyor Lorda, del senyor Acosta, però també a temes, plantejats potser des d'un punt de vista més semblant al meu, del senyor Vicens.

Es tracta, en primer lloc, d'explicar un fet que ha estat potser, a través de visions parcials —no en dono la culpa als senyors Diputats que han intervingut—, tergiversat, que és el paper que ha tingut la Conselleria que tinc sota la meua responsabilitat en el ja tan anomenat esborrany de proposició de llei sobre l'ús lingüístic a Catalunya. La necessitat de fer una llei que s'ocupi d'aquest tema ha estat sempre sentida, abans, durant, després del període electoral i durant les sessions d'aquest Parlament, és evident, per tots els Grups parlamentaris, per totes les persones que tenen en aquest país una responsabilitat en el camí de la reconstrucció nacional de Catalunya.

Dins d'aquest esperit, ben al començament de la gestió d'aquest nou Govern, tingué lloc, el dia 9 de juny, una reunió, que va tenir prou repercussió a la premsa, en la qual es van reunir personalitats del camp de la lingüística i del camp de les ciències jurídiques i més o menys relacionades amb els temes que podien quedar inclosos en una llei d'aquesta mena, per tal de recollir impressions, per veure quin era el camí que entre tots podíem emprendre, perquè de seguida vam comprendre que era un tema que només podia sortir de la unió de criteris i del treball conjunt de totes les persones interessades en la recuperació del país, i no solament dels qui en aquell moment teníem l'encàrrec concret de dur a terme el Govern Executiu. En aquesta reunió hi van assistir, com he dit, bàsicament tècnics. I d'aquesta reunió, en van sortir unes conclusions evidentment informals —no es tractava pas d'una reunió formal—, una de les quals era la d'intentar convèncer els grups polítics, que són els qui tenen evidentment la iniciativa legislativa, de posar-se d'acord per a fer una proposició de llei que comptés amb l'acord de tots aquests grups. Seguint, per tant, aquesta, diríem, recomanació d'aquest grup molt extens, on hi havia, a títol

personal, persones de pràcticament tots els grups polítics d'aquesta Cambra, es va entrar en contacte telefònicament amb els diversos responsables dels Grups parlamentaris —i dic Grups parlamentaris—, i a través d'aquestes persones vam convenir que, d'acord, que començaríem a tenir converses per mirar de fer aquesta actuació. I amb diverses persones que van quedar més o menys responsabilitzades, no dic formalment, però sí almenys amb la intenció de parlar d'aquesta qüestió, vam tenir converses la Directora General de Política Lingüística i jo mateix, sempre conjuntament, o almenys normalment conjuntament, per tal de veure quin era el procediment a seguir: el procediment generalment més acceptat era de fer una proposició conjunta de llei i que fos presentada com a tal al Parlament. En el moment de parlar amb la persona que representava, o almenys així ho creïem nosaltres, el Partit dels Socialistes de Catalunya, vam rebre nosaltres a la Conselleria el senyor Diputat Felip Lorda, que va posar unes objeccions, dient que creia que era en el si de les institucions parlamentàries, de la ponència de la Comissió —no recordo exactament les paraules que va utilitzar; tanmateix guardem nota escrita de totes les converses orals i telefòniques tingudes sobre aquest tema, prou extenses perquè les puguem compulsar amb els interessats— on s'havien de lliurar els materials. En principi, tots els Grups, incloent-hi el Partit dels Socialistes, estaven d'acord a treballar per aportar materials. I és sobre aquest principi que amb tots els Grups parlamentaris o amb representants d'aquests Grups vam anar elaborant uns textos, recollint iniciatives, recollint, més o menys esbossats, textos que podien servir per a fer aquesta llei. En definitiva, ja d'entrada estàvem d'acord que la Conselleria no havia de tenir cap protagonisme ni havia de ser qui redactés ni tan sols l'avantprojecte, sinó simplement qui recollís aquest material per fer una feina que pogués servir —pensem que en aquells moments encara no hi havia ni el Reglament acabat d'aprovar—, en el moment que es pogués començar a treballar al Parlament en aquesta llei, perquè la resolució d'aquest tema fos ràpida.

I així vam anar-ho fent. Tanmateix, cal dir també que —jo no sé per quines circumstàncies que no són del cas— diverses persones van ser designades, almenys així ho van dir, pel Partit Socialista perquè el representessin en aquestes converses. Cap vegada no en rebérem material escrit, però tampoc no vam rebre mai una negativa a la participació en aquests treballs. I així, en aquestes circumstàncies, nosaltres, que no hem pretès substituir el Parlament ni cap Comissió en la iniciativa legislativa, perquè així ho vam convenir, no pensem portar una proposició de llei o un projecte de llei amb paper de la Conselleria. Simplement presentem documents que, si són copiats alguna vegada en un paper que porta la capçalera de la Conselleria, això és simplement un paper de treball que no ha estat lliurat ni serà lliurat com a tal projecte al Parlament.

Amb això vull aclarir el procediment que s'ha seguit en aquesta qüestió de la futura llei sobre l'ús lingüístic a Catalunya. I això dels Grups parlamentaris, ho dic per respondre a la queixa del Diputat senyor Acosta que no vam comptar amb ells. Nosaltres vam comptar amb el

Grup parlamentari al qual ell pertanyia durant aquests mesos que diu que no vam comptar amb ells, i en el moment en què ells han esdevingut Grup parlamentari, al cap d'unes setmanes, no sé si dues o tres, les que sigui, quan hem tingut un nou paper per a poder donar, aleshores nosaltres —i d'això no fa pas gaire temps, és evident, però tampoc no fa tant temps que són Grup parlamentari— hem connectat amb ells per demanar-los unes converses i lliurar-los amb explicacions, evidentment, els textos que nosaltres anàvem lliurant als altres Grups. I en aquest moment aquestes converses s'han tingut, em sembla, almenys jo les he tingudes amb el senyor Hidalgo aquí mateix, i em sembla també telefònicament amb el senyor Acosta, o potser amb el senyor Hidalgo, perquè no sóc jo qui les ha tingudes. Ells mateixos han dit que quan s'acabi el debat en parlarem. Per tant, no hi ha hagut un oblit. Hi ha hagut un canvi de circumstància, degut al fet que abans pertanyien a un Grup parlamentari que sí que havia rebut els papers, i ara són ells mateixos un Grup parlamentari.

Bé, això és una explicació que em sembla que és suficient per a aclarir que nosaltres no fem en aquests moments un projecte de llei, ni tan sols estem redactant la proposició de llei, que no és la nostra missió, sinó que aportem un treball, convingut entre tots, en tot cas diré entre la majoria de Grups parlamentaris, perquè el Parlament tingui avançada aquesta feina. Espero que es faci aviat, que la faci sota el seu criteri, que serà acceptada, si això és aprovat pel Ple, per tots nosaltres, començant pel Departament de Cultura.

També voldria esmentar que el senyor Acosta atribueix a aquest esborrany, que va tenir la filtració gràcies a la qual sembla que n'ha comentat el contingut, probablement pel fet de desconèixer aquest text, en primer lloc, unes obligatorietats que, en principi, crec que no diu. No puc prejudicar què serà el projecte de llei. Però, òbviament, en aquest estadi això no ho diu. El que és cert és que l'obligatorietat de l'ensenyament del català no es desprèn d'aquest text ni es podrà desprendre d'aquest text, perquè ja és anterior, ja ve d'un reial decret que em sembla que té un o dos anys, no ho sé exactament, de vigència. Quant a les dificultats que l'aplicació de l'obligatorietat de l'ensenyament del català pugui tenir, aquí sí que el President es va comprometre, d'una manera molt clara, en el seu discurs del començament del debat, que farem tots els possibles, evidentment a través de la Conselleria d'Ensenyament, no de la Conselleria de Cultura, perquè aquestes manques que ara hi ha quant a reciclatge de mestres o quant a possibilitats de dur a terme aquesta obligatorietat puguin ser resoltes en el termini més breu possible. En aquest sentit, només voldria donar alguns exemples. Bellvitge, Castelldefels, Cornellà, Santa Coloma de Gramanet o Cerdanyola, per exemple, són avui dia llocs on es fan d'una manera intensiva, jo crec que dintre de les necessitats objectives, els reciclatges de mestres, de mestres que moltes vegades són vinguts de fora. I el mateix President ha demanat que aquests mestres vinguts de fora es quedin aquí perquè és la millor manera de garantir que amb la continuïtat i amb la identificació amb la tasca, si aquest reciclatge és eficaç, poden contribuir perfectament a aconseguir el nostre desig,

que és el de la total identificació amb l'ensenyament, amb fer possible que el català i el castellà puguin ser ensenyats amb la mateixa intensitat i puguin arribar a ser dues llengües igualment conegudes per tots els alumnes d'educació general bàsica. Però havia dit, d'altra banda, que el seixanta per cent dels mestres de Catalunya són de fora de Catalunya. Suposo que es refereix al fet que el seixanta per cent dels mestres de la província de Barcelona procedeixen de fora de Catalunya, perquè a les altres tres províncies —aquesta és l'actual divisió vigent—, Girona, Lleida i Tarragona, la gran majoria dels mestres són nascuts a Catalunya, i per tant són ja capços, o en tot cas amb molt poc esforç, de poder ensenyar el català.

Un altre dels punts als quals jo voldria fer alguna precisió és la televisió. Ja he dit quin ha estat l'objectiu de la Generalitat en aquestes negociacions que es desprenen de les limitades possibilitats que l'Estatut ens dona. Ha estat el d'ampliar l'horari d'emissió de moment. I en això hem tingut un primer resultat que s'aplica immediatament ara, encara que hi hagi repeticions, i que tindrà una ampliació ja reconeguda públicament a partir del primer de gener, quan ja les repeticions seran molt menys nombrosos i, en canvi, l'augment serà molt més notable.

No ens limitem nosaltres. Ja ho sabem que no n'hi ha prou amb més hores d'emissió. Es tracta també dels continguts, que siguin de qualitat, que responguin a les necessitats de la nostra comunitat nacional i que, a més a més, responguin a la nostra capacitat de producció de programes. Es tracta d'una acció que nosaltres hem d'emprendre, que ens comprometem a emprendre a partir d'ara mateix, intervenint, influïnt, negociant, si cal, perquè aquesta programació, tan aviat com sigui possible i a mesura que sigui possible, respongui a aquesta necessitat. Nosaltres no renunciem al canvi de programació. Simplement hem fet una primera etapa, que és la que ara hem anunciat, la que avui o ahir ha començat, em sembla, i que tindrà una ampliació ja concreta a partir de primer de gener. Però torno a repetir que el que nosaltres veiem com a segona etapa, i actuem ja com a segona etapa, i no solament és una intenció sinó que ja és una realitat i estem treballant en aquest camí, és que la programació correspongui a les nostres necessitats. Ara: he de repetir, però, que això no és una cosa que en aquests moments estigui en les nostres mans. És simplement una influència, una possibilitat. En tot cas, serà una exigència que podem demanar com a poble, però no és una conseqüència de cap text legal que puguem canviar la realitat de l'Estatut. Nosaltres, en aquests moments, l'únic que podem fer és influir, és negociar, és mirar de millorar la situació de la televisió. En principi, el que nosaltres hem de mirar és que la nostra televisió, la televisió que respongui exactament a les nostres necessitats, sigui la televisió de la Generalitat, la que tindrem a partir, si es compleixen els terminis —i en això sí que serem exigents—, a partir dels primer de gener de 1983.

Res més. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup dels Centristes té la paraula el Diputat senyor Vicens Capdevila. (*El senyor Acosta demana per parlar.*) El Senyor Acosta, jo crec que no hi ha lloc a rèplica. A més, el Reglament diu

que en aquests casos hi ha una sola rèplica, de manera que...

El Sr. ACOSTA: Teniendo en cuenta que no hemos replicado ni una sola vez... Brevemente, senyor Presidente.

El Sr. PRESIDENT: Bé, jo pregaria el senyor Acosta que no passés de tres minuts.

El Sr. ACOSTA: Señor Presidente, señoras y señores Diputados, rogaría al senyor Presidente una rebaja por el tiempo que se tarda en bajar las escaleras desde tan alto (*rialles*).

Sobre la explicación que nos ha dado el Conseller de Cultura Max Cahner, nosotros tenemos que ratificarnos en la interpretación que hemos hecho del por qué no se nos invitó a su elaboración y no se nos entregó posteriormente ese borrador de referencia. Él ha dicho que entonces no éramos Grupo parlamentario. No tenía obligación legal, quizás interpreta, de hacerlo. Sin embargo queremos recordar aquí que en el Grupo Mixto, y eso lo sabe perfectamente el señor Presidente del Parlament, que nos lo recordó, nosotros teníamos preeminencia, porque éramos dos miembros de un mismo partido en relación a dos miembros independientes. En consecuencia, si a alguien había de dirigirse la Conselleria de Cultura en el Grupo Mixto era al Partido Socialista de Andalucía.

En segundo lugar, de cualquier forma y aparte formalismos, es evidente que nosotros estábamos interesados en la materia y es evidente que la Conselleria de Cultura lo sabía, y es evidente que la Conselleria de Cultura era consciente que nos estaba marginando. Esa es una interpretación, nuestra honesta interpretación.

Después ha entrado el señor Conseller en la explicación de la obligatoriedad. Yo me limito sencillamente a exponer que las razones de nuestra propuesta a la no obligatoriedad responden a un estudio sistemático de la cuestión, que tienen en cuenta las condiciones objetivas por las que atraviesa Catalunya, la penalización creciente de las masas trabajadoras aquí, en su mayor parte procedentes de otras regiones de España, y también la escasez de medios y de instrumentos de que dispone la Generalitat y la Conselleria de Cultura para hacer efectiva esta medida. La obligatoriedad del catalán en la enseñanza general básica y en los institutos, pues, qué duda cabe que va a levantar recelos. Qué duda cabe que suscitará atención. Nadie en la realidad política de Cataluña de hoy puede negarlo; entonces nosotros creemos que es más sensato la no obligatoriedad, habida cuenta de que las condiciones objetivas no abonan la obligatoriedad y de la falta de medios y de instrumentos para llevar a cabo. Porque cuando se da una ley entendemos nosotros que se han de poner los medios para que la ciudadanía la respete; entonces si hemos de esperar al reciclaje del 62% de los maestros de la enseñanza general básica de la provincia de Barcelona —rectifico mi error, que dije Cataluña—, si hemos de esperar a eso, esperemos. Si las condiciones de crisis no aconsejan imponer esta ley coactiva, ¿no es más sensato esperar un tiempo a que maduren las condiciones? ¿no es más sensato políticamente evitar los recelos, evitar las tensiones que pueda suscitar esta obligatoriedad? Como último punto que ha faltado por decir antes, quiero decir que, en coherencia

con todo lo expuesto, nos adherimos a la posición hecha por otros Grupos de incluir esta ley en el bloque de las leyes básicas, reguladas en el artículo 108 del Reglament de esta Cámara, por dos razones fundamentales: en primer lugar, porque la experiencia que nosotros tenemos con la Conselleria de Cultura no nos da para otra opción; y en segundo lugar, porque esta Cámara es más representativa para un asunto tan fundamental como éste que una Conselleria de Cultura y que el propio Gobierno de la Generalitat.

Nada más.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup dels Centristes, té la paraula el senyor Vicenç Capdevila.

El Sr. CAPDEVILA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, voldriem, amb aquesta intervenció, el nostre Grup parlamentari —intervenció breu de deu minuts, segons assenyala el mateix Reglament—, ajustar-nos a l'autèntica naturalesa d'aquest debat i, per tant, res millor que veure què diu aquest Reglament en el seu article 119 quan parla dels debats generals sobre acció política i de govern. Es tracta, per tant, d'un debat en què el Govern, a través de les paraules del seu President, ens ha fet una exposició sobre la seva acció política, i cal pensar, sens dubte, que hi ha qüestions i problemes la solució dels quals no simplement és al llarg de l'any, sinó a més llarg termini, però certament —atès que, d'altra banda, aquest debat de tipus general reglamentàriament està previst que se celebri cada any al començament d'aquest període legislatiu—, cal entendre que fonamentalment es fa esment a aquelles qüestions que tenen la duració, o que el Consell Executiu pensa dur a terme al llarg d'aquest any. Abans de continuar, jo sí que voldria, en nom del nostre Grup parlamentari —i lamento que el senyor Diputat que ha fet l'esment no hi sigui present—, sortir al pas d'una certa acusació que s'ha fet al nostre Grup parlamentari de sucursalisme. Voldria, en primer terme, expressar la nostra estranyesa pel fet que en aquestes altures —després d'aprovar la Constitució del 78 d'aquest país, després d'aprovar l'Estatut d'Autonomia, després del paper que han tingut tots i cada un dels partits assegurats en aquesta Cambra, després de la posició clara, rotunda i terminant que ha tingut el nostre partit respecte a tot el procés polític general espanyol i el procés polític de Catalunya, en concret—, ens vinguin amb acusacions, de les quals certament no seria només el nostre Grup parlamentari o el nostre partit l'únic destinatari; que partits que tenen vinculacions amb altres partits d'àmbit estatal se'ls continuï acusant barbarísticament i, d'alguna manera, gratuïtament de sucursalistes. Jo crec que no cal apellar a raons jurídiques, no cal dir que hi ha uns estatuts, no cal dir que hi ha una inscripció en un registre determinat. No voldria tampoc moure'm pel camp de les intencions, perquè sinó també caldria preguntar-se si el fet d'anar d'independent en una llista vol dir que hi ha autèntica independència o un cert, també, sucursalisme de caràcter personal. Aleshores, com que no voldria entrar en aquest camp, crec que ens hem de remetre als fets, i als fets m'he remès. I a aquests fets també es remet el nostre Grup parlamentari quant a la seva actuació passada, present i futura.

Continuant, doncs, amb l'objecte de la nostra inter-

venció, i a tall de preàmbul, d'alguna manera, del que podrien ser posteriorment, i seran, algunes propostes de resolució per part del nostre Grup parlamentari, voldria dir, també, que les propostes —consta en Reglament— han de ser congruents amb la matèria que és objecte de debat, que, d'altra banda, nosaltres volem ser rigorosos amb aquesta congruència amb el debat o el que el Reglament d'aquest Parlament vol que sigui el debat, i d'altra banda, també amb el que ha volgut i ha exposat el mateix President de la Generalitat. I creiem que l'eix de la seva intervenció, que d'alguna manera entronca molt clarament i directa amb la seva intervenció de l'abril, arran del vot d'investidura, està centrat sobre el trípod de institucionalització de Catalunya, sobre la catalanització i sobre el sector de l'àrea econòmica. I sobre el primer voldríem dir el següent —a aquests tres punts concretament jo em referiré—: certament s'ha dit, però intentarem sistematitzar, intentaré sistematitzar en nom del meu Grup, que s'han de dictar —d'altra banda, estan també referits en el mateix Reglament— lleis sobre divisió territorial de Catalunya, sobre el règim local, funció pública, etc, etc. És a dir, el que intentem dir és que no n'hi ha prou a assumir competències, no n'hi ha prou a intentar també coordinar les competències que fins ara han estat doncs en altres ens locals o de caràcter inferior, com poden ser Municipis o com poden ser Diputacions, sinó que al mateix temps cal anar creant, recreant la xarxa jurídica institucional de Catalunya. Per tant, creiem que és necessari, que és urgent, anar pel camí de dictar rapidísimament aquestes lleis de la divisió territorial de Catalunya, del règim local, de la funció pública, de l'Estatut interior i de la llei electoral de Catalunya. I aleshores, sobre aquest punt nosaltres voldríem fer dues precisions. La primera: que es va fer també referència en fer esment el nostre President amb la seva intervenció de l'altre dia, a la proclamació del principi de l'Autonomia. I això és important que aquest Parlament ho tingui molt present. No simplement es proclama la Constitució, l'autonomia de les dites comunitats autònomes —valgui la redundància— sinó també l'autonomia interna dintre de les mateixes comunitats autònomes. I si nosaltres, d'alguna manera i en alguna ocasió —tema reiteradament sortit en aquest Parlament—, hem tingut una certa posició —per exemple, seria el tema de les Diputacions—, no és tant pel fet de voler mantenir formalment les Diputacions, sinó perquè entenem que els ens locals han de tenir un àmbit i una esfera de competència pròpia, que no n'hi ha prou purament i simple de delegar funcions. No hem de desconcentrar el poder, per part de la Generalitat, sinó que hem de centralitzar aquest poder i, per tant, com proclama la Constitució i com proclama el mateix Estatut de Catalunya en l'article cinquè, els ens locals a Catalunya han de ser autònoms. Aleshores —i autonomia vol dir normalment que s'apella una mica a la tipologia, i no és tant així, hi ha una aplicació concreta de la paraula i del tema autonomia, és a dir, l'autonormació, la possibilitat d'un ens o d'una persona jurídica de dictar-se normes a si mateixa— fonamentalment entenem que ve determinada per tres qüestions. La primera: fonamentalment perquè té un àmbit de competències propi, vol dir que no li ve de dalt, vol dir que li ve donat per la norma jurídica;

segona: ha de tenir els mitjans econòmics precisos per a desenvolupar aquestes competències, i, tercera, quan marca potser una mica que no és responsable dels seus actes davant d'instàncies polítiques superiors, sinó davant, en tot cas, del ciutadà a través de l'acció que pugui exercitar judicialment, en últim terme, davant dels tribunsals de justícia.

D'altra banda, voldríem també assenyalar —i, de passada, en va fer esment el President del meu Grup quan es va parlar d'intervencionisme— que no era tant en el sentit que certament s'apreciessin conductes intervencionistes per part del Consell Executiu, sinó que el que es volia subratllar és que després d'una primera etapa, o després d'un primer pas, d'assumir competències de l'emissió central de l'Estat, s'ha de fer l'esforç, d'alguna manera, de garbellar aquestes competències perquè no es poden assumir, en la seva plenitud, amb les seves també, d'alguna manera, conseqüències de control, de fiscalització o de tutela que algunes d'aquestes funcions o serveis assumits per la Generalitat comporten o porten en el si de, ho repeteixo, d'aquestes funcions assumides. Per tant, repeteixo, que no es tracta tant de detectar o denunciar conductes o comportaments d'intervencionisme, sinó d'afirmar o recordar que hi ha d'haver també aquesta voluntat d'anar netejant, d'alguna manera, i garbellant aquestes competències assumides. I quant al sentit de l'esment que he fet de la creació d'aquesta xarxa jurídico-institucional de Catalunya, el nostre Grup, i no ho recordo jo ara exactament, em sembla que va ser en un Grup parlamentari que es va acollir o va proposar que, atès que l'article 108 del Reglament d'aquesta Cambra estableix que la iniciativa legislativa pot estar exercitada pel conjunt de Grups parlamentaris, prèvia la iniciativa —la Mesa com la Junta de Portaveus—, prèvia iniciativa d'uns Grups parlamentaris o d'una cinquena part dels Diputats, que nosaltres ens sumem a aquesta proposta rotundament. És a dir, que el nostre Grup parlamentari avala absolutament i en el seu cas fa ús d'aquesta facultat reglamentària establerta en l'article 108 del Reglament d'aquesta Cambra, que totes aquelles normes previstes a l'apartat primer de l'article 108 del Reglament, és a dir, el que es va qualificar com a lleis de «desenvolupament bàsic de l'Estatut de Catalunya» sigui la iniciativa legislativa exercitada conjuntament per tots els Grups parlamentaris, és a dir, per tota aquesta Cambra. El segon punt, el segon pilar, a què ens volíem referir, ja que n'ha fet esment també i en va fer esment el senyor President de la Generalitat, és el camp de la catalanització. Sobre aquest punt, i per no allargar-me massa sobre aquestes qüestions i no sobrepassar els deus minuts que reglamentàriament em corresponen, jo simplement em referiré a les paraules que ja va pronunciar fa uns dies el President del nostre Grup parlamentari. I deia concretament que la defensa de la catalanitat ha estat, com ens recordava l'Honorable President, un dels tres eixos del seu discurs programàtic del 22 d'abril d'enguany. L'actual Govern de la Generalitat no trobarà aliat més convençut i més disposat a la feina en aquest terreny que el Grup Centrista. I, d'altra banda, afirmava també que precisament perquè compartim tots aquests principis —el principi de la catalanització, del retorn als propis orígens de Catalunya—,

precisament perquè compartim totalment aquests principis i perquè coneixem, amb caràcter propi, el que significa la discriminació lingüística, hem de tenir molt en compte, ara que han canviat radicalment les circumstàncies que relegaven l'ús normal del català, la necessitat de no permetre en el futur cap mena de discriminació per raons lingüístiques o culturals, introduint a la llei les garanties necessàries de cara al compliment escrupolós de la cooficialitat de totes dues llengües.

I, finalment un tercer gran apartat, que és el sector de l'àrea econòmica, i sobre aquest punt reiterades vegades s'ha manifestat, al llarg d'aquest debat en aquesta Cambra, com a punt prioritari més important, el punt de l'atur. Sobre aquest punt hem exposat també amb prou claredat, en la intervenció primera del nostre President, que nosaltres érem partidaris de prendre aquelles mesures econòmiques, en el camp de l'atur, que ajudin a expandir sectors generadors d'ocupació. Per tant, d'aquests sectors que, d'alguna manera, es qualifiquen com a prioritaris o més importants, partirà de la inversió per tal com arrosseguen tota una sèrie de llocs de treball i d'inversions subsidiàries. Per tant, estarem a favor absolutament de tot allò que sigui estimular la iniciativa privada i, d'altra banda i dintre d'aquest context, tindrem l'honor de proposar, d'aportar una proposta de resolució, que el pressupost de l'any vinent de la Generalitat incrementi, també, les partides destinades a incrementar la inversió pública, per tal d'incrementar o generar llocs de treball.

Hi ha punts que normalment els tenim en compte quan surten puntualment, però creiem que cal, d'alguna manera, atacar d'arrel els punts que després ens poden portar situacions conflictives. S'ha parlat també dels desequilibris territorials de Catalunya, i s'ha parlat de les comarques deprimides. I aquest és un tema que, en general, d'alguna manera, entronca amb tots els altres, per exemple, amb el que acabo de dir sobre la inversió pública. I nosaltres estem a favor absolutament que els criteris que poden determinar aquest pla director territorial de coordinació de Catalunya —i va fer esment també el senyor President de la Generalitat que reprenien els treballs, de la qual cosa nosaltres ens alegrem profundament— siguin aprovats per aquesta Cambra. Creiem que aquests desequilibris o el fet de poder sortir de la seva situació aquestes comarques deprimides o comarques d'acció especial, com també de vegades se les qualifica, necessita prioritàriament unes actuacions en el camp de les comunicacions, en el camp de l'abastiment d'aigua, en el camp de l'electrificació. Creiem que, certament, una comarca pot ser qualificada de deprimida quan hi ha mancança d'aquests elements que acabo de definir o estan contemplats sobre el terreny deficitàriament. Una comarca, d'alguna manera, surt de la seva depressió quan té aquests elements. Em direu que fan falta, d'altra banda, llocs de treball i fan falta indústries, etc., etc., i és cert. Però si una comarca té prou comunicació amb les comarques veïnes, si té prou aigua per al seu consum, per a la indústria, per a l'agricultura, etc., etc., i si té prou llum, aquella comarca té prou elements per a generar la seva pròpia riquesa i sortir de la situació deprimida en la qual es pot trobar. Aleshores, si nosaltres creiem que

això ha de ser incorporat en aquest pla director territorial, creiem que aquests criteris vindran a determinar el que en el futur serà Catalunya. I no n'hi ha prou de parlar puntualment —i ara potser és necessari, perquè hi ha comarques que es troben en aquesta situació— de la manca d'aigua en un lloc o de la falta de carretera o comunicació de l'altre. Cal contemplar-ho globalment, i malament una indústria si no té les comunicacions suficients o l'aigua necessària. Creiem, doncs, que aquesta aprovació de criteris ha de venir a aquesta Cambra. Això marca, creiem, l'autèntica naturalesa d'aquest debat —i amb això acabo, senyor President—, és a dir, assentar les directrius i les línies mestres d'una política de govern. I la rèplica ha d'estar emmarcada dintre d'aquest context. Les observacions puntuals vindran després amb el seu desenvolupament. No n'hi ha prou, creiem, amb l'explicació d'una política o d'una organització general política una vegada l'any. Creiem que és missió del Parlament controlar —com és també una de les tasques que li assenyalen el Reglament i la pròpia naturalesa, millor dit, el Reglament el que fa només és incorporar, en definitiva, o materialitzar aquesta naturalesa del Parlament— l'acció executiva o de govern.

Però el control pot portar-se a terme pel Parlament de dues maneres fonamentals: o bé puntualment, a través de les esmenes que es vagin incorporant a cada un dels projectes o les proposicions de llei, més concretament dels projectes de llei que són enviats a aquesta Cambra pel Govern, o amb l'establiment, com en aquest cas, de les directrius d'aquesta acció de govern. Per tant, nosaltres, dintre d'aquest caràcter i dins d'aquest àmbit, presentarem posteriorment i dins del temps reglamentari aquestes propostes de resolució a què he fet esment i que van, com poden veure, totes dirigides a col·laborar amb l'assenyalament d'aquestes directrius generals de govern. I amb aquesta acció per part nostra i amb l'advertència, per altra banda, de la nostra acció responsable de control del poder executiu a través de l'assenyalament de les manques o del dèficit que puguin tenir les directrius assenyalsades en l'exposició general, amb les observacions que fem i amb les que farem a través de les esmenes particulars de les normes o dels projectes de llei que el Consell Executiu envii a aquesta Cambra, entenem que nosaltres fem veritat aquest control de l'acció política de govern que assenyalava el Reglament d'aquesta Cambra.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat té la paraula el Diputat senyor Antoni Gutiérrez i Díaz.

El Sr. GUTIÉRREZ I DÍAZ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, el Molt Honorable President de la Generalitat s'ha preguntat i s'ha contestat ell mateix per a qui parlo jo des d'aquesta tribuna. Cal que a la seva resposta doni jo també les meves precisions.

Senyor President, des d'aquesta tribuna jo parlo al poble de Catalunya. En primer lloc, a través dels seus representants legítims, però també a través de tots els mitjans de comunicació, no sols la televisió, sinó també la ràdio i la premsa, i és la meua voluntat d'arribar al poble de Catalunya que m'ha elegit amb els seus vots, i em

sento en aquest sentit legítimament emprant un dret a l'hora de parlar des d'aquí també directament al poble de Catalunya. Al senyor President no li agrada el meu estil. Ho sento molt i no el podré canviar, senyor President. No el podré canviar perquè no es tracta —no s'ho cregui— de teatralitat o no teatralitat. Es tracta de tarannàs diferents que vénen d'experiències vitals diferents, senyor President. Jo parlo potser molt barroerament, molt directament, molt planerament, perquè no he après a parlar ni als consells d'administració de les empreses ni dels Bancs (*remor de veus*), on segurament ho faria molt malament, sinó que ho he fet al carrer, senyor President.

Senyor President, no es pot dir que s'està fent teatre quan s'està parlant de problemes tan greus, tan importants, com ho són els de l'atur i les crisis a les empreses, als quals vostè una vegada i una altra defuig de donar una resposta clara, directa i en què ens poguéssim trobar, perquè aquí desitgem trobar-nos, senyor President. Cal, senyor President, saber clarament què anem a fer per aconseguir en principi aquesta via oberta per als 1.300 milions promesos. I, més enllà, com i de quina manera seran distribuïts i emprats i com seguirem en aquest camí. Cal, senyor President, que diguem aquí i que discutim quines són les línies per a construir a Catalunya un fons solidari per a aconseguir que l'atur no caigui sobre les espatlles de la classe treballadora i que sí que surti fonamentalment dels pressupostos de l'Estat. I, d'això, senyor President, parlar-ne, discutir-ne, repetir-ho, fins a cansar-se, perquè és una situació sagnant. Senyor President, és una necessitat que jo cridaré als quatre vents amb tota la força dels meus pulmons perquè crec que per a això m'ha portat el poble de Catalunya en aquest Parlament.

Vostè ens ha parlat d'algunes qüestions que cal tractar encara que sigui amb tota la brevetat que donen deu minuts. La de les seves aliances a Madrid i a Catalunya, senyor President. Perquè vostè no sols està condicionat per les aliances de Madrid, sinó que a Catalunya també vostè és President, i a vegades ho oblida, amb els divuit vots de Centristes de Catalunya, senyor President. No els menystingui. Són divuit vots que forçosament vostè ha de tenir en compte. I a Madrid, senyor President, vostè no ha votat l'estabilitat davant del perill de l'hecatombe, sinó que ha votat la confiança a una determinada política autonòmica, dirigida pel senyor Martín Villa, i a una determinada política econòmica, dirigida pel senyor Leopoldo Calvo Sotelo. I cal tenir en compte que aquesta política autonòmica dintre la solidaritat que nosaltres hem de tenir amb tots els pobles i nacionalitats de l'Estat espanyol intenta canviar la voluntat del 28 de febrer expressada pel poble andalús que vol accedir a l'autonomia per l'article 151. No, senyor President, el seu vot de confiança no és un vot a governar, que governar no és un fet abstracte, sinó a governar d'una forma concreta, amb una determinada política, i no una política qualsevol, sinó una definida política autonòmica i econòmica.

I perquè no se m'esgotin els cinc minuts, senyor President, deixi'm que faci referència a algunes de les seves amables respostes. En primer lloc, pel que fa referència a ENASA, MEVOSA i SEAT. Deixant de costat quelcom que discutirem un dia més àmpliament, que és tot el pro-

blema de la penetració de les multinacionals a l'economia catalana, vostè no ha tingut en compte en cap moment que aquesta és una qüestió que no es pot fer al marge dels treballadors. És a dir, tota aquesta informació, tota aquesta negociació no ha tingut en compte la presència en cap moment de les centrals sindicals en plena responsabilització. Perquè darrera d'això no sols hi ha els milions de pèrdues que pugui tenir la SEAT, sinó que hi ha 36.000 llocs de treball directament a la SEAT i després els d'empreses dependents de la SEAT. I aquests treballadors, senyor President, han de participar en la negociació, no sols ser informats, sinó donar a conèixer constantment les seves opinions perquè puguin ser tingudes en compte. I en aquest mateix capítol, senyor President, jo voldria preguntar quines mesures s'han pres per part del Consell per a portar a la pràctica el que dona al Consell l'article 53 de l'Estatut amb relació a l'INI.

Quant a justícia, senyor President, jo li vaig preguntar, i vostè no m'ha contestat, per què no s'ha fet ni un sol gest per a posar en pràctica les competències i facultats que es tenen pel que fa referència al personal judicial, els notaris, els registradors, que estan als articles 22, 23 i 24 de l'Estatut, i també pel que fa referència a la matèria penitenciària, en competència d'executives, donada la situació que avui tenen les presons.

De cara a les Cambres Agràries, jo confeso, senyor President, que aquí jo no veig una resposta. Potser els representants de la Unió de Pagesos ho han entès clar. Però jo no. Jo encara no he comprès quina és la política del Consell davant de la desaparició de les Cambres Agràries.

Tampoc no he entès per què el retard en els traspassos de la universitat. Tampoc no he tingut resposta en quina és la política global d'esport que es proposa per part del Consell.

De cara a l'aigua, senyor President, nosaltres anem a demanar un debat general. No es tracta ara, en aquest moment, de contraposar de nou les seves propostes a les nostres. Nosaltres no hem fet propostes frívols. Hem fet propostes, equivocades o no, que considerem ben estudiades, i estem disposats, a partir d'haver deixat ben clar que diem no al minitransvasament, a discutir en el Parlament en un debat especial sobre l'aigua.

Pel que fa referència a l'Escola d'Administració Pública, nosaltres demanàvem en general quin criteri tenia el Consell Executiu per tal de garantir objectivament l'estabilitat i la independència dels funcionaris. Denunciàvem i denunciem que avui es facin contractes per a tres mesos, situant uns treballadors de l'Administració en una clara inseguretat i indefensió. I afegíem que no era encertat encarregar la formació dels futurs funcionaris a qui com a mínim va ser objecte de dubtes. I en aquest cas enteníem que calia tenir en compte també el criteri de l'Ajuntament de Barcelona. En definitiva, que estem construint una nova Administració quan hi ha milers de funcionaris transferits i centenars contractats sense saber com i on aniran a parar. ¿Com és possible no complir a cinc mesos de distància els mateixos objectius que vostè, senyor President, es marcà en aquesta Cambra? En el *Diari de Sessions*, pàgina 21, es diu: «El cinquè projecte fa referència a la Llei sobre la Funció Pública.» Paraules

textuals del senyor President. «Pensem procedir al suport de la funció pública, i per això cal amb urgència fer una llei sobre la funció pública. Aquesta urgència, aquesta urgent necessitat deriva del fet que en aquests moments hem de muntar, estem muntant, en tots els nivells i en tots els àmbits la nova Administració catalana, i cal fer-ho amb normes precises i ben definides, perquè, d'una banda, hem de donar estabilitat i independència als funcionaris i, de l'altra, hem d'evitar la politització de la funció pública.»

Quant als traspassos, per acabar, senyor President, voldria dir-li que, una vegada aprovat l'Estatut, el problema dels traspassos ja no és una política de negociació plena d'incerteses, sinó que l'Estatut marca ben precisament el sostre i els temes subjectes de traspàs. No es poden adduir raons polítiques o d'oportunitat. Cal marcar i discutir públicament les prioritats i els terminis dels traspassos al Parlament.

Senyor President, òbviament ni el seu primer discurs ni el seu segon discurs no han pogut satisfer, no diria ja la concepció no continuista de la reconstrucció nacional de Catalunya, sinó aspectes molt puntuals en els quals creiem que hi ha possibilitats de convergir i incidir en benefici del poble de Catalunya. Per tant, el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, al final d'aquest debat, presentarà a la Cambra una resolució per a la seva votació.

Moltes gràcies senyor President. Gràcies senyores Diputades i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari dels Socialistes té la paraula el Diputat senyor Joan Reventós.

El Sr. REVENTÓS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, les paraules del President de la Generalitat, en aquest torn de rèplica, m'impulsen a fer, a voler clarificar algunes qüestions. La primera qüestió que vull clarificar és la següent: Molts, en aquest Parlament, mirem a Europa. Molts mirem a la Comunitat Econòmica Europea. Molts mirem a l'Europa occidental, i vull fer aquesta clarificació, que és clarificació als espais polítics. Nosaltres, els socialistes, mirem, tant o més que qualsevolga altre sector d'aquesta Cambra, a Europa. Ara bé, hi mirem d'una manera diferent. Hi ha qui mira des de l'òptica de la internacional Liberal, hi ha qui mira des de l'òptica de la Internacional Democristiana, o de la Trilateral. Nosaltres hi mirem des de l'òptica de la Internacional Socialista. I això vull que quedi clar. I ja que s'invoca l'amic i company socialista austríac Kreisky, jo voldria dir-li que no hi ha, a Europa, cap socialdemòcrata del món que hagués votat el Projecte de Llei de Centres Docents que va ser votat a la Cambra de Madrid.

Una segona clarificació —aquesta és una qüestió de llengua—: sense entrar en assumptes polítics interns del País Valencià, cal dir que el tema de la unitat de la llengua no és polític, ni intern; és un patrimoni comú de tots els qui parlem la mateixa llengua, segons el reconeixement unànim de tots els organismes científics competents. Els socialistes defensarem sempre els criteris científics entorn del fet de la unitat de la llengua. La responsabilitat política d'aquest fet, que mai no s'hauria hagut de polititzar, recau exclusivament en el Govern de la

UCD. I cal assenyalar que quan s'avalua la seva actuació, quan se li dona el vot de confiança, s'està donant assentiment a favor de la dissortada politització del tema de la unitat de la llengua catalana.

Anem ara a tractar un tema de resposta i de justificació de resposta o no resposta rebuda per part del President de la Generalitat. Hem tingut la delicadesa de no entrar en la crítica, constructiva o destructiva, del vot de Convergència i Unió en la qüestió de confiança a Suárez. Només hem demanat que es digui al poble de Catalunya quins són els condicionaments, hipoteques o guanys, si s'escau, que la Generalitat, que el coexecutiu que ocupen vostès, ha pogut obtenir com a resultat d'aquest vot de Convergència i Unió. Això és el que hem demanat. El senyor President de la Generalitat ens ha respost de dues maneres: primer, no contestant el meu plantejament, quan reglamentàriament podia i semblava evident fer-ho, després de la meua intervenció, sinó que ho ha fet en el torn global, al final del debat. Això és una manca de cortesia parlamentària, o un intent d'evitar un autèntic debat polític en el Parlament de Catalunya. I segon, ho ha contestat amb preguntes a les nostres preguntes. El senyor Pujol ens pregunta a nosaltres sobre hipotètiques actituds dels socialistes a Madrid, a Espanya, per tal de crear una cortina de fum davant de preguntes nostres, i no solament nostres, del poble de Catalunya, en relació, no amb hipotètiques actituds, sinó amb reals i concretes accions, amb vots de Convergència i Unió al Parlament de Madrid. I el senyor Pujol ens contesta amb preguntes sobre com governariem els socialistes Espanya, i aquest sí que és un tema del Parlament d'Espanya, que no ha de ser tractat en altre lloc que en el Parlament de l'Estat. No caurem en el parany de repetir el debat del Parlament de Madrid, però sí que voldria fer algunes precisions més. El senyor President de la Generalitat ha plantejat el problema de la governabilitat de l'Estat en un terreny fals; sap molt bé que no hi ha alternativa de front popular possible, i no per cap mena d'anticomunisme, que torna a ensenyar l'orella ara i aquí, sinó per la coherència estricta amb l'autonomia del projecte i la línia socialistes. Sap que els remors d'entesa amb el senyor Fraga no tenen cap fonament. Sap també que hi havia altres alternatives possibles en la governabilitat del país. Ho sap perfectament bé. El que passa és que s'ha donat la confiança a un Govern i a un President que han demostrat palesament la seva incapacitat, i, donant aquesta confiança, han assumit davant del poble de Catalunya la responsabilitat per les conseqüències, bones o dolentes, que sobre el nostre país puguin venir del Govern de Madrid. El senyor Pujol, el President de la Generalitat, no contesta. Amaga la resposta a l'únic que hem plantejat. Quines hipoteques, quins condicionaments o quins guanys, en el seu cas, pot obtenir la Generalitat, el Consell Executiu que componen vostès, com a conseqüència del vot de Convergència i Unió a favor de Suárez. Jo ara n'he suggerit una, d'hipoteca, i no m'ha estat contestada: la possibilitat que hi hagués un acord per a la divisió futura territorial de Catalunya. Tenim indicis que això pot existir, i també he assenyalat que aquesta és competència exclusiva d'aquest Parlament.

Voldria parlar d'un altre tema perquè els deu minuts se

m'escolen. D'un tema essencial per a nosaltres, de l'atur. Primera constatació i primera clarificació: ens van prometre que es portaria, el mes de setembre, un programa econòmic. Som ja al dos d'octubre, i el programa no ha arribat. Portem ja un mes de retard! Però jo pregunto al Consell Executiu: pel que fa referència a l'atur —i és una pregunta que no se m'ha contestat—, s'han preocupat de les transferències que permeten lluitar amb efectivitat contra l'atur? És que el Consell Executiu vol de veritat agafar aquest problema amb les mans? I voldria precisar i clarificar algunes paraules: aquí no hi ha sindicalistes, solament. Hi ha Diputats que representen sectors socials. I cal dir que ens escoltin tots els sectors socials de la societat, no solament els sindicalistes, de qui ha parlat el President, sinó també els banquers, els empresaris, tots els sectors socials, perquè l'inici del redreçament econòmic a Catalunya passa, certament, per l'inici de la inversió, la pública, com a locomotora que estira el conjunt de la inversió privada.

Però també volia parlar d'una altra cosa respecte al problema de l'atur que m'ha inquietat profundament. Quan els treballadors, quan els representants electes dels treballadors, quan els sindicalistes diuen que volen conèixer i volen ésser escoltats, ho volen ser no solament en aquest Parlament; ho volen ser també quan es tracta de plans de reconversió industrial que poden afectar centenars, milers de llocs de treball. I abans-d'ahir, en el debat, ens vam assabentar que el senyor Conseller d'Indústria, quan parlava de reconversió industrial de la línia blanca d'electrodomèstics, va arribar a gosar dir quelcom que a mi no em cap al cap: que del projecte de reconversió industrial del sector línia blanca d'electrodomèstics no s'havia informat les centrals sindicals perquè, si se les informava, el problema no es resoldria. Si aquesta és la filosofia que guia el Consell Executiu en la lluita contra l'atur, si aquest és, creuen, el tractament que mereixen les centrals sindicals, malament anem per a conseguir crear el clima de confiança que necessita la delicada situació que viu el país.

Hi ha un altre tema no constestat que penso que és, de tots, el més significatiu. Hi han alludit altres membres d'altres Grups abans d'aquesta intervenció, el tema de les Cambres Agràries. Continuem sense saber què és el que vol fer el Consell Executiu entorn de les Cambres Agràries, la transferència de les quals se'ns anuncia com a imminent. Jo he fet una pregunta molt clara aquest matí, de la qual no se'ns ha respost res. Nosaltres estem per la desaparició de les Cambres Agràries com a instrument de poder polític no democràtic i com a poder paral·lel que tracta de manar en centenars de municipis rurals a Catalunya. I aquesta pregunta tampoc no ens ha estat contestada. Poques coses més a dir.

Pel que fa a la política del desenvolupament estatutari, ja ho he dit al matí, per a nosaltres aquest és un tema del qual som responsables tots. Nosaltres estem oberts a totes les iniciatives en aquest sentit; buscarem en tot moment, amb aquesta voluntat política, que l'elaboració de les lleis institucionals es faci a través del concert parlamentari d'una manera tal que pugui haver-hi coincidències diversificades que assegurin el coprotagonisme de tots i que permetin la identificació del conjunt del po-

ble amb les institucions que vagi creant aquest Parlament. Acabo. La impressió que resumeix el que pensem els socialistes de les intervencions del President de la Generalitat i del seu Consell Executiu, és la següent —i em sap greu, a vegades, ser dur—: moltes paraules per a justificar el poc que s'ha fet. Repeteixo el que he dit en la intervenció del matí: no s'està governant, s'està gestionant. No es planteja un projecte per, d'aquí endavant, governar. Es proposa només un seguit de gestions a fer. Més que uns objectius polítics, són un conjunt de gestions pragmàtiques. I afegiré que el pragmatisme, sense uns principis, sense una alternativa global, ajustada a les necessitats del poble, no pot fonamentar l'esperança i l'acció responsable del poble de Catalunya. I ho lamento molt, però això, avui, no existeix. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el Diputat senyor Alavedra.

El Sr. ALAVEDRA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en aquest torn del debat intentaré ser molt breu, perquè em sembla que les repeticions són, en aquest moment, d'allò més freqüent. Tractaré només, per tant, unes quantes qüestions puntuals. Llegia el diumenge passat les declaracions d'un conegut dirigent socialista, comentant el debat de Madrid, i altres coses, del qual tant s'ha parlat aquí avui, i ho comparava amb els debats europeus entre dirigents polítics. Deia ell, en aquestes declaracions, que els debats s'havien de fer amb coneixement dels dossiers. Crec jo que això és molt cert. Iniciar totes les rèpliques dient «no m'ha convençut», i després no aportar ni coneixements ni proves, és un costum que haurem d'anar abandonant. Jo, en aquest cas, en el debat d'aquesta tarda, agraeixo al senyor President de la Generalitat els seus detalls —que de vegades poden semblar excessius—, les seves concrecions sobre problemes que no són petits, sobre problemes de la màxima importància a Catalunya per a la superació de la crisi i l'atur. Em refereixo a uns temes de grans empreses, que són tema dels grans debats parlamentaris europeus molt sovint. Com la SEAT, com la MEVOSA, com l'ENASA, amb les quals el senyor President de la Generalitat ha aportat concrecions, ha aportat xifres, i no han tingut aquí cap resposta. I això forma part del tema del debat «amb coneixement dels dossiers». Això lliga, també, amb el tema econòmic i el que ens deia aquest matí, que nosaltres fugíem d'estudi en dir que no podíem actuar a curt termini. Això és cert, però sí que podem actuar a mig i llarg termini en aspectes estructurals de l'economia i de l'Administració catalana, i, per tant, molt sovint haurem de parlar en aquesta Cambra, em sembla a mi, d'empreses concretes i de sectors. L'altre tema puntual al qual volia referir-me és que estem totalment d'acord amb la coordinació de l'actuació de les policies locals, a les quals fa referència l'article 13 de l'Estatut, senyor Vicens. I dir-li que, efectivament, recordo perfectament l'esmena a la totalitat, de devolució, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya al Congrés de Diputats, però també dir, modestament, que la retirada d'aquest projecte de Llei de Polícies Autònomes va ser perquè tota llei orgànica necessita, com sap el senyor Diputat, 176 vots en el Congrés de Diputats, i nosaltres, pel tema de la

Presidència de la Junta de Seguretat, vàrem anunciar que no votàrem aquesta llei.

Un altre tema és el tema al qual ha fet referència el Diputat senyor Portabella, tema importantíssim de la ràdio-televisió a Catalunya. Jo recullo moltíssimes, com a Grup, de les seves observacions. I voldria dir que el nostre Grup intentarà que hi hagi una iniciativa legislativa urgent en aquest Parlament sobre la creació del Consell Assessor de Ràdio-televisió a Catalunya. Consell Assessor, format per membres designats pel Parlament i pel Consell Executiu, que contempli, evidentment, la incompatibilitat dels càrrecs, la descentralització dels serveis, una proposta anual de programació, una recepció i cobertura de l'àmbit territorial dels programes i el seu finançament, i que aquest Consell Assessor sigui escoltat en els nomenaments als quals feia referència el senyor Pere Portabella, és a dir, el delegat territorial, els directors de Ràdio Nacional d'Espanya, Televisió Espanyola i Ràdio Cadena Espanyola. També propugnaríem que cada any fos presentada una memòria al Parlament i al Consell Executiu i que tota aquesta actuació de la Ràdio-televisió Catalana i del Consell Assessor de Ràdio-televisió a Catalunya es basés en els principis d'objectivitat, de veracitat, d'imparcialitat, de respecte al pluralisme polític, religiós, social, intel·lectual i lingüístic, amb el respecte als drets i llibertats contemplats en el títol I de la Constitució, i que partís, com ell ha dit, d'un reconeixement molt clar de la realitat catalana, del fet, com ell diu, que som una nació, amb una llengua i una cultura, i que el tractament de la televisió a Catalunya ha de ser diferent.

Moltes gràcies, senyor President.

(El Molt Honorable Sr. President de la Generalitat demana la paraula.)

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, el senyor President de la Generalitat desitja intervenir. Té la paraula l'Honorable senyor President.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo vull reiterar una cosa que he dit diversos cops en el curs d'aquest debat, però que a mesura que progressa el debat sento la necessitat de repetir. Espero que això no els sorprendrà ni pensaran que sigui una simple cosa tàctica. I és que jo els agraeixo molt aquest debat. Perquè, és clar, el Consell Executiu de la Generalitat té necessitat de les crítiques, de les quals a vegades pensem: «home, també ens en podríem passar, d'aquesta crítica, no?». No fa cap goig que et critiquin. Un va aguantant, però no fa cap goig. Però, en canvi, té necessitat d'una altra cosa. I d'aquesta, sí que en té necessitat. Té necessitat que se sàpiga que l'acció del Govern de la Generalitat té, en un cert sentit —i ara m'explicaré; que ningú no s'escandalitzi—, el suport ple del Parlament. Perquè, de fet, què ens demana el Parlament? Ens demana que fem més del que fem. Sobretot, de cara al que en podem dir de Catalunya enfora, de cara a l'organització perifèrica de l'Estat, o bé de cara a Catalunya o bé de cara al Govern, l'Administració central, el Parlament ens demana que fem més del que fem. De cara a la unitat lingüística, el Parlament ens renya, diguem-ne, perquè no fem el que hem de fer, o perquè considera ell que no fem el que hem de fer. I això és un gran reforça-

ment per a l'acció del Consell Executiu, i jo en dono gràcies als senyors i senyores Diputats.

Una segona cosa que volia dir: aquesta referència que ha fet el Diputat senyor Benet a la sucursalització. Jo no hi puc entrar gaire, perquè aquest és un tema, com vostès ja saben, que, d'altra banda, en determinades èpoques ha estat el que en podríem dir una especialitat meua, en un cert sentit, i que entenc que el President de la Generalitat —i he de procurar ser-ho tant com sàpiga— ha de tractar amb una cura especial. De tota manera, el que vull dir al senyor Benet és que m'ha preocupat el que ha dit respecte que determinats suports sucursalitzen la Generalitat. No podem enfundir aquesta línia, no fos cas que poguéssim arribar a la conclusió que Catalunya s'ha sucursalitzat, i no per aquest fet, sinó pel fet del que en podríem dir cets aspectes de la sociologia política o electoral. Aquí, evidentment, no hi entro. Ara, que una cosa quedi clara, senyor Benet, i davant del Parlament: les paraules són les paraules. Per això, a mi m'agrada tant de parlar de fets concrets i entrar a vegades en l'últim detall, perquè la mentida no hi arriba, a l'últim detall, la insinceritat no hi pot arribar moltes vegades, a l'últim detall, per això m'agrada tant. Però ara permeti'm que utilitzi les paraules: tota la meua vida ha estat una lluita contra la sucursalització, tota la meua vida ha estat una lluita contra la sucursalització, i ho segueix essent.

L'altre tema. Home, jo no hi hauria fet referència, i espero que no m'ho agafi ara com un fet d'allusió, i si ho agafa, que ho agafi. El Conseller Max Cahner ja ha contestat a la intervenció del senyor Lorda, però com que no sé com ha ho dit exactament, però ha vingut a dir que quasi es podia considerar un fet de mala fe, i després ha resultat que estàvem d'acord, nosaltres, el Consell Executiu, i ell, en una cosa, i que ell ho havia expressat així en una reunió. I estic molt content que fos així, i és que això no s'havia de fer per un cert procediment, però és que ja hi estem d'acord, que per això vam convocar tanta gent, i vam explicar tantes coses, potser més de les degudes, potser sí, però, de fet, per això vam convocar tanta gent, perquè si el Consell Executiu, així, diguem-ne, mig d'amagat, hagués volgut fer una llei sense consultar la resta del Parlament, no hauríem consultat ningú, ni hauríem parlat, entre altres, amb el senyor Lorda. Per tant, em sembla que, en aquest cas, no és justa aquesta acusació, que ha estat feta a no sé qui, suposo que a mi. Jo crec que no és justa, jo suposo que el senyor Lorda va proposar més o menys el que proposem nosaltres, que és el que s'està fent; si d'això no se'n pot dir que, en fi, que ell ha participat en això, doncs, ja no ho direm, però, en tot cas, no seria tant greu que haguéssim coincidit, ni seria res de mala fe que haguéssim coincidit tant, ell i nosaltres, a portar aquesta llei sobre l'ús del català al Parlament, conjuntament.

Quart punt, i molt breument. Sobre la televisió el senyor Portabella deu tenir, m'imagino, tota la raó, però l'única cosa que em sap greu és que es neguin certes evidències, no? Ja ho he dit abans, tots sabem parlar molt, el senyor Portabella és un gran erudit de moltes coses, i és un gran especialista, doncs, del Passolini, de qui sigui, (*rialles*) etc., d'acord, però, a més, hem de saber sumar i restar, senyor Portabella, i començar a explicar, com es

diu constantment, que no, que no hi ha una millora a la televisió... Hi ha una millora, hi ha una millora numèrica, sumar i restar, això que ensenyen a l'escola elemental, això és el que hem de fer: Que hi ha repeticions? Sí senyor, nosaltres mateixos som els primers que ho diem, que procurarem que aquestes repeticions s'eliminïn a partir del mes de gener, que n'hi hagi menys de les que hi ha, ja ho hem dit nosaltres; però té tota la raó en totes les seves crítiques, i, fins i tot, en les crítiques que ens fa a nosaltres que això no és prou. Té tota la raó, però, almenys, doni'ns la raó en allò que sí que la tenim, i és que hem augmentat, hem augmentat físicament, d'una manera important, en un percentatge molt i molt important, en més d'un 60 per cent, ara de cop, els programes en català. Bé, i, d'altra banda, m'alegro, no sap com m'alegro del que m'ha dit que va dir en Martín Villa, perquè, és clar, jo que no estic gens d'acord amb el programa autonòmic d'UCD, ni amb el del PSOE, i ja ho he explicat aquest matí, no hi estic d'acord, aquesta homogeneïtzació radical de les autonomies —no sé què diran a fora de Catalunya que el President de la Generalitat digui això, però ho diu sempre que cal—, no hi estic d'acord, però, com a mínim, vaig dir i li dic al Martín Villa: escolta, ja que tots plegats ens porteu a aquesta solució, que no hi estem d'acord, ei, com a mínim suposo que en la homogeneïtzació no hi incloeu ni la llengua ni la cultura, ni tot allò que, podríem dir, és la memòria històrica d'un poble, suposo que això no. Per tant, llengua i cultura, que quedi clar que aquí necessitem tota la compensació que no ens traieu amb altres coses, amb les quals la nostra tradició i la nostra vocació autonomista és equilibrada, és igualada a vocacions autonomistes molt recents, i molt dignes, però molt i molt recents, i que encara han de fer les seves proves. I que m'alegro molt que per via de vostè hagi entès que com a mínim, aquest argument, el senyor Martín Villa se l'ha fet seu.

Senyor Vicens, en això de la Llei d'Autonomia Universitària té raó, el que passa és que jo no puc explicar tant coses. Jo crec, crec..., fixi's que jo no dono garanties. Quines garanties té? No, escolti, no ho sé, em sembla que les tenim. Tenim elements suficients, tenim una cosa molt important en un polític, tenim nosaltres, jo considero que tenim, les garanties suficients per a córrer el risc d'equivocar-nos i dir que farem això, i després no ho podem fer, tenim aquesta garantia, que ja és important en un polític. Aleshores, respecte a la Llei d'Autonomia Universitària, penso que podem donar satisfacció a la seves preocupacions, que són les meves, en el Pla General d'Autonomia Universitària, i d'una manera especialíssima, perquè a vostè això encara el preocupa més, i a mi també en un cert sentit, perquè la Llei d'Autonomia Universitària suposo que la defensarà tothom; tothom diu que la vol defensar, tothom ho diu, per tant, ja la defensarà tothom, nosaltres també, però les que no les defensem nosaltres, no les defensa ningú, per tant, vostè i jo, estem d'acord, l'article 7 de la Llei d'Autonomia Universitària, l'hem de suprimir, i jo crec que el podem suprimir. I aquest és un tema que no fa pas gaires dies va ser objecte d'una conversa a fons, aquí a Barcelona, amb el Ministre del ram; jo crec que això ho podem superar.

Sobre les Cambres. N'hem parlat molts cops de les

Cambres; jo vaig dedicar-hi molta reflexió i uns paràgrafs llargs que he tingut ocasió de repassar aquests dies, en el meu discurs del 22 i del 24 d'abril. Estem en el mateix punt, no hem variat gens. Només faltaria que en tant poc temps variéssim de criteris; és el que deia abans, això seria un saltimbanqui i no un home d'Estat, i intenta ser un home d'Estat, perdonin. Vam dir: volem que se'ns traspassin amb tots els òrgans annexos sense els quals el traspàs resulta que no és gaire eficaç. Entenguem-nos, aquí hi ha els representants —d'acord, senyor Reventós, tots som responsables de tot—, però em sembla que aquí hi ha, com el senyor Tomàs, posem per cas, i espero que no es donarà per alludit, que no demanarà una intervenció per al·lusions, persones, diguem-ne, més directament vinculades —el senyor Parera, de Convergència, que espero també que no es donarà per alludit. Però jo dic: què hem dit sempre sobre això? Vostès saben, repeteixo, que un traspàs ha d'anar acompanyat no solament de les Cambres sinó de tots els organismes annexos, perquè, si no, no hi ha finançament, per exemple; però, a part d'això, el que hem dit sempre és que nosaltres volíem que es convertissin en un servei tècnic de la Generalitat, ho hem dit sempre, i està escrit en el *Diari de Sessions* que en aquests serveis tècnics de la Generalitat entenem que hi ha d'haver una participació dels pagesos, que no sigui una cosa absolutament la marge del que és el món pagès, i que no volem que s'estableixi una interferència per part de les Cambres amb el món sindical, i que no s'estableixi, doncs, diguem-ne, aquell paral·lisme al qual abans s'ha alludit. Això ho hem dit sempre, ho tornem a dir, diem, simplement, que farem un esforç, perquè, ja ho vaig dir l'altre dia, quan vaig dir: «tot, excepte la FORPA i la SEMPA», que suposo que tots vostès saben que «tot», sense la FORPA i la SEMPA, també vol dir, entre moltes altres coses, les Cambres Agràries, suposo que no cal que ho digui tot amb tots els ets i uts, les Cambres Agràries.

Bé, un altre tema, senyor Reventós: cap cortina de fum. Si no ens fa cap vergonya d'haver votat per l'estabilitat i la governabilitat de l'Estat espanyol, no ens fa cap vergonya. Cap cortina de fum, al contrari, creiem que hem fet un servei al país, fins i tot a vostè (*rialles en un sector de la Cambra*), és a dir, potser és veritat allò que diuen alguns, no? Allò que diuen alguns, diuen: «Convergència i Unió han acceptat la responsabilitat d'assumir una decisió que tota l'oposició en el fons hauria d'estar agraint.» Potser és veritat, no ho sé, no demano pas que m'ho digui, potser és veritat, però, en tot cas... No, no, escolti, senyor, en fi, és igual (*rialles*), és igual, però el que sí queda clar és una cosa, senyor Reventós, jo he estat explicant una pila de coses i he dit: ¿hi havia una alternativa? I el senyor Reventós diu: «Sí, n'hi havia moltes, n'hi havia, el senyor Pujol ja ho sap.» El senyor Pujol no ho sap; jo li agrairia molt que me l'expliqui, el senyor Pujol no ho sap; o sigui que estic pendent que vostè ens ho expliqui això, nosaltres no en sabíem cap més. També estic segur, senyor Reventós, que no hi ha cap contuberni, que deien abans, amb el senyor Fraga, malgrat les declaracions del senyor Fraga, malgrat certes coincidències, podríem dir objectives, entre els interessos conjunturals del senyor Fraga i del PSOE. Estic segur

que no hi ha cap contuberni, però de la mateixa manera, malgrat certes declaracions, estic segur que de la mateixa manera que jo li faig aquesta confiança, perquè sé el tarannà polític dels socialistes, vostès ens poden fer la confiança de dir que no hem hipotecat res, no hem hipotecat res a Catalunya, no hi ha cap hipoteca que pesi sobre Catalunya, simplement això. I si hi ha algun dubte, ja els faré alguna altra pregunta sobre aquest tema, que aleshores sí que m'agradarà que me la contestin, de la seva actuació política a Madrid, que no els vull fer, que no els vull fer. Perquè el que jo voldria de vostès és que ens tinguessin la confiança que nosaltres els tenim a vostès, i, sobretot, que si tenen aquesta pedra filosofal, que és una altra fórmula de govern que no és l'actual, ens la diguin. No sigui avar, senyor Reventós, dels seus coneixements polítics, i expliqui'ns-ho a tots: quina alternativa hi ha que asseguri la governabilitat del país i que no sigui pur verbalisme? Que si hem donat, hem tingut en compte o no hem tingut en compte el tema dels organismes, diguem-ne, de política social, i que poden actuar sobre l'atur... Si l'altre dia vaig dir que un objectiu absolutament prioritari, dels més prioritaris en aquesta tanda, en aquesta tongada de negociació de traspassos, era l'IMAC, per exemple. I hem tingut la sort, això és sort, perquè de la manera que els ho deia, com els vaig dir, podia haver estat la setmana que ve, i era igual. Com els he dit abans, Catalunya no s'enfonsarà per tenir vuit dies abans o vuit dies després, ja ho he dit abans. Però hem tingut la sort, hem tingut la sort que l'IMAC ens el van traspasar abans-d'ahir. Trigarà dos o tres mesos, senyor Gutiérrez Díaz, a sortir al Butlletí Oficial de l'Estat, no cal que el busqui demà (*rialles en un sector de la Cambra*.) Però, de totes maneres, l'IMAC, ens l'han donat i era una d'aquestes prioritats. I, de passada, vull dir, que, evidentment, la filosofia del Consell Executiu de la Generalitat no és de negociar, no és de parlar, sense tenir en compte els interessos i les opinions de les sindicals obres.

Respecte al senyor Rebés, escolti: nosaltres ens hem assabentat de qui pot fer un tribunal d'honor al senyor Rebés, que és el Col·legi d'Advocats; i un paper firmat pel senyor Pintor Ruiz, que respon a un acord unànim de l'Col·legi d'Advocats, nosaltres creiem que té més valor que qualsevol altre. Aquest és un tema per a nosaltres absolutament tancat. El que ens falta ara, i procurarem fer-ho, és fer-ho bé, però el tema del nomenament, el tema, sobretot, de la qualitat personal de l'home en qüestió, és un tema absolutament tancat.

Política d'esports. Efectivament, me n'havia oblidat, jo li agraeixo molt que m'ho hagi recordat. Docència. Vostès saben que l'altre dia vaig dir que ens havien traspasat una cosa molt important, que és l'INEF. Bé, aleshores, el programa que hi ha és, enguany, en el curs 80-81, doblar la capacitat de l'INEF, que era de 80 alumnes, i passar-la a 160, i això completar-ho amb un pla de formació de monitors per a l'esport escolar, concretament per a l'esport escolar, i uns cursos d'actualització d'estudis.

Tenim un problema aquí, tenim un problema, que podrem resoldre bé aquest curs i l'any que ve estarà resolt, a causa ja dels traspassos que hi haurà hagut, i potser

abans de l'any que ve, potser d'aquí a molts pocs mesos, molt pocs. I és que la Direcció General d'Esports nostra, en aquest tema de l'INEF, s'ha de coordinar amb el Ministeri d'Universitats, perquè és el que dona els títols. Bé, aquest és un tema que farà que aquest any hi hagi una situació d'una certa, no ambigüitat, perquè, de fet, serà fàcil de resoldre, però en fi, no d'una competència total.

Donarem importància a l'esport escolar, en col·laboració amb els municipis. Entenem que aquesta és una política que hem de fer en col·laboració amb els municipis, i farem una política d'assignació de recursos —que és possible que no ara, però d'aquí a pocs mesos en tinguem—, d'acord amb aquesta col·laboració amb els municipis. Procurarem impulsar tot allò que són les manifestacions esportives obertes a tothom. Farem, també en el moment que tinguem recursos, però lògicament ha de ser a finals d'any o a primers de l'any que ve, una política per tal de pal·liar el dèficit que hi ha d'equipaments esportius, sobretot en zones rurals, pobles, més que en pobles petits—perquè moltes vegades no tindrem prou diners per a arribar-hi— en capitals de comarca, en fi, en zones geogràficament ben situades, i després en barris i en zones perifèriques de les grans ciutats. Tenim una cosa pendent, és a dir —això que deïem—, una cosa és el traspàs i l'altra són les valoracions, de vegades. Tenim una cosa pendent i és important, que és la valoració de les subvencions corresponents a les federacions i clubs. És a dir, vostès saben que les federacions són meres delegacions de la Federació Espanyola, cadascuna d'elles: la d'escacs, la de futbol, la de ciclisme, són delegacions de la Federació Espanyola. Això és una cosa que volem resoldre. Estem negociant amb el Consell Superior d'Esports, al nivell espanyol, i després les subvencions dels clubs. Això és molt important i de vegades difícil d'entendre a Madrid. Per què? Perquè allò que hem dit —«Catalunya és un país amb capacitat d'iniciativa, i això salva el país»—, es manifesta en tot: en l'economia, en la cultura, en les activitats socials, però també en les esportives —l'esport a Catalunya, l'han fet els clubs; l'esport fora de Catalunya, el fan les Federacions, que vol dir els organismes més centralitzats, més burocratitzats. Bé, això ho estem negociant. Hi ha en curs de preparació un projecte de llei sobre l'esport a Catalunya.

I, finalment, vull donar una explicació: nosaltres sempre hem estat, i ho som, i, a més, som els més interessats, com poden comprendre, en la desaparició de les Diputacions. Sempre hem dit que, mentrestant, nosaltres estàvem disposats, que no ens feia angúnia, mentrestant, d'utilitzar el que en podríem dir els elements logístics de les Diputacions. I en el cas de les quatre Diputacions, també la de Barcelona —la de Barcelona d'una manera diferent, perquè hi ha el pes enorme de la ciutat de Barcelona—, però, de fet, també en el cas de les quatre, hem mirat de tenir una col·laboració amb el Diputat provincial encarregat d'esports.

Bé, no els contesto res més. Se m'han fet més preguntes últimament, però si vostès les repassen, les que m'han fet són molt reiteratives. O són preguntes que ja he contestat o són preguntes que he dit, per exemple en coses de projectes de llei, que les teníem, diguem-ne, aturades, perquè estàvem pendents de poder-ho fer d'una manera

conjunta amb tot el Parlament; o bé són preguntes que ja d'entrada he dit: escoltin, senyors, això no hem tingut temps de fer-ho, no ho hem pogut fer, o bé no estava en el nostre programa fer-ho quatre mesos després del nostre inici d'actuació.

Bé, i res més. I només per acabar, senyor Gutiérrez Díaz, no em desagrada gens el seu estil de parlar, al contrari, de la forma que ho va fer l'altre dia, vostè des de l'oposició, que per molts anys. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci! Senyors Diputats, l'article 120 del Reglament diu que final el debat s'obrirà un termini de trenta minuts en el qual els Grups parlamentaris podran presentar propostes de resolució davant la Mesa.

Per a l'aplicació d'aquest article, la Mesa ha acordat les normes següents:

Primer: L'ordre de discussió i de votació de les propostes de resolució serà, com diu el Reglament, l'ordre de presentació.

Segon: No obstant això, per evitar possibles curses i empentes, s'entendrà que totes les propostes de resolució que siguin presentades durant els deu primers minuts del termini de trenta, són presentades simultàniament, i, entre elles, l'ordre s'establirà per sorteig.

Tercer: Si un Grup, després de presentada una primera proposta, l'amplia o complementa més tard, s'entendrà, als efectes de debat i votació, que el conjunt dels textos forma una sola proposta, i que el moment de presentació és el corresponent a l'últim text presentat.

Quart: La Mesa, acabat el termini de trenta minuts, determinarà quins són els punts comuns, complementaris o contradictoris de les diverses propostes de resolució presentades.

I, en fi, cinquè: Qualsevol Grup podrà demanar que es voti separatament una o diverses parts d'una mateixa proposta de resolució. La Presidència accedirà a la demanda sempre que, en bona lògica, estigui justificada.

Voldria dir també que aquestes normes han estat adoptades per unanimitat de la Mesa, mentre que, pel que fa referència a la no aplicabilitat en el present debat de l'article 66, l'acord ha estat pres per majoria.

Comença, doncs, des d'ara, quan són en el meu rellotge les vuit i deu, el termini de trenta minuts.

Se suspèn la sessió.

(*La sessió se suspèn a les vuit i deu minuts del vespre i es reprèn quan falten dos minuts per a les deu de la nit.*)

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. L'article 120 dona uns terminis de temps que la Mesa demana a tothom que respecti al més escrupolosament possible donada la fatiga de tots els senyors i senyores Diputats. Aquí tenim uns llums que s'encenen, un llum groc que s'encén un minut abans d'acabar el temps, i un llum vermell que s'encén quan ja s'ha acabat. Jo demanaria que m'estalviessin haver de cridar a l'ordre els senyors Diputats.

D'altra banda, voldria dir també que la Mesa considera que aquestes votacions són prou importants perquè hi pugui haver explicació de vot, però que s'ha d'entendre una explicació de vot única per cada Grup, no per cada votació, sinó pel conjunt de totes les votacions de les diverses mocions, és a dir, que quan s'hagi votat ja tot, els

Grups que ho desitgin podran fer una explicació de vot, en la qual la Mesa acceptaria que el temps de cinc minuts pogués allargar-se fins a un màxim de deu, donada la complexitat de les coses que s'hauran votat.

Bé, comencem amb aquestes normes, doncs, el debat. S'han presentat cinc projectes de resolució, cinc propostes de resolució. El Grup parlamentari que no n'ha presentat cap ha estat el Grup Andalusista. Llavors, hem procedit al sorteig, d'acord amb les normes que jo havia indicat anteriorment, i aquest sorteig ha donat el següent resultat que serà l'ordre de debat i de votació: primer, Convergència i Unió; segon, Partit Socialista Unificat de Catalunya; tercer, Socialistes; quart, Esquerra Republicana i, cinquè, Centristes.

De manera, doncs, que comença, comencem ara amb la defensa, per part del Grup parlamentari de Convergència i Unió, de la seva proposta de resolució. Entenem que s'han distribuït a tots els Grups parlamentaris les propostes de resolució, de manera que cada Grup sap el que es tracta. Naturalment, com que les votacions són bastant complexes, abans de votar, sempre que sigui necessari, farem lectura del text que es vota. En nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Camps.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, i d'acord amb el que s'estableix en l'article 120 del Reglament, per tal d'adreçar-los aquesta proposta de resolució i sol·licitar de la Cambra la seva votació favorable. Abans de tot, he de comunicar al senyor President que, pel que fa als paràgrafs 1, 2 i 8 de la nostra proposta de resolució, hem estimat oportú, el nostre Grup, retirar aquestes propostes de resolució, aquests tres punts en concret, no pas perquè els temes que s'hi tracten no sigui oportú de tractar-los, sinó perquè en conèixer, en aquest termini que hi ha hagut d'aquests trenta minuts llargs, les propostes de resolució presentades per altres Grups parlamentaris, ens ha semblat que, concretament en aquests punts, possiblement —i en d'altres n'hi pot haver— l'amplia coincidència que s'ha esdevingut estava potser més ben recollida, en la forma, fins i tot, de grafia i sintaxi, que no pas en la nostra mateixa proposta. És molt evident que, en els punts que s'esmentaven a la nostra proposta de resolució, tant pel que fa a la mancança de la Junta de Seguretat, com pel que fa al patrimoni indestructible de la unitat de la llengua, són punts en els quals, evidentment, sobretot en aquest segon, hi estem absolutament d'acord, però potser una millor redacció d'altres Grups ens permetrà acollir-nos a la votació d'altres resolucions. El mateix s'escau al punt vuitè, en el qual, per part nostre, hi havia l'interès del control del Parlament, pel que fa als traspasos de competències; traspasos de competències que, evidentment, és funció d'aquest Parlament fer-ne una curta i seguida vigilància, però que retirem per la raó ja esmentada.

Queden, doncs, per a la defensa, i serà molt breu, els punts tercer, quart, cinquè, sisè i setè. Pel que fa al punt tercer, és d'alguna manera complementari amb el que, n'estic segur, presentaran altres Grups, sobre la defensa de la unitat de la llengua; és complementari en el sentit

que es demana que «es publiqui per decret el nom oficial català de tots els municipis, d'acord amb l'informe previ de l'Institut d'Estudis Catalans, a partir del qual els Ajuntaments puguin demanar el canvi de nom del municipi». La proposta no necessita major explicació; unes greus confusions que s'han esdevingut sobre, moltes vegades, la grafia i la toponímia dels noms dels municipis, permeten, creiem, de comptar amb el suport de la Cambra en aquesta proposta de resolució en què el nostre Grup parlamentari ha cregut convenient posar-hi atenció.

El punt quatre parla que el Parlament ofereix el seu suport a l'acció que el Consell Executiu haurà de continuar exercint per tal d'aconseguir l'acompliment de la Disposició Transitòria Vuitena de l'Estatut, pel que fa al règim transitori de programació específica per a Catalunya, per la qual és previst d'emetre per la Segona Cadena. I aquesta emissió per la Segona Cadena, requerim que tingui, no únicament una major amplitud, com una preocupació que s'ha posat de manifest en aquesta Cambra al llarg d'aquest debat, no únicament una ampliació d'aquesta programació ja augmentada, com s'ha explicat, pel que fa a anteriors nul·litats, sinó una incidència en aquelles hores d'audiència que més poden influir en la difusió d'aquest mecanisme importantíssim per a nosaltres —la televisió catalana és, potser, després de l'escola, el mecanisme més important de catalanització del país—, dèiem una major incidència en aquestes hores de programació, de màxima audiència, i, fins i tot, que es millori la qualitat, sobretot la qualitat de l'actual programació d'acord amb les necessitats culturals, lingüístiques, informatives que Catalunya mereix i necessita. També aquesta ampliació de programació s'ha d'estendre a la major incidència a la Primera Cadena.

El punt cinquè parla d'una greu mancança de la televisió, pel que fa a la Segona Cadena; és a dir, hi ha moltes zones de Catalunya en què aquesta televisió, aquest racó que ara se'ns deixa fins que el tercer canal estigui en funcionament, el cert és que a molts punts de Catalunya no hi arriba. Aquí parlem de les zones fosques, per això diem que «el Consell Executiu haurà de vetllar perquè, en el termini més breu possible, la cobertura de la Segona Cadena no deixi zones fosques significatives a Catalunya, i, especialment, perquè l'emissora de Rocacorba i el seu sistema de repetidors no entri en funcionament més enllà de l'estiu de 1981».

Si la televisió és important, no podem oblidar la importància que la ràdio, la radiodifusió, té pel que fa també a la normalització i a la reconstrucció nacional del nostre país. Aquí es diu que «el Consell Executiu —en el punt sisè— haurà d'ordenar immediatament la regulació d'emissores de radiodifusió institucionals i privades, en ones mètriques, en modulació de freqüència».

Finalment, el punt setè parla d'una problemàtica que a bastament, n'estic convençut, n'estem convençuts, serà tractada també per altres Grups parlamentaris, però que nosaltres, com a Grup que dona suport al Govern, havíem de fer-hi una especial atenció. La proposta diu, concretament: «El Parlament insta el Consell Executiu perquè continuï aprofundint i potenciant el diàleg amb la patronal i les centrals sindicals, a fi d'arribar a una en-

tesa de fets concrets sobre la problemàtica de l'atur.» És molt evident que aquesta proposta no necessita major explicació, és molt evident que aquest autèntic drama de l'atur és el que ens porta a demanar el suport a totes les senyores i senyors Diputats per a aquestes propostes que, repeteixo, proposta de resolució que queden reduïdes al punt tercer, quart, cinquè, sisè i setè de la proposta presentada pel nostre Grup parlamentari.

Moltes gràcies, senyor President, moltes gràcies senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a la defensa de la seva proposta de resolució... ¿Hi ha algun torn en contra? (Pausa.) Hi ha la possibilitat del torn en contra, però m'ha semblat que segurament ningú no voldria fer-ne ús. Bé. Aleshores, per a la defensa de la seva proposta de resolució, té la paraula, en nom del Grup del Partit Socialista Unificat, el senyor Rafael Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, jo també em limitaré a explicar la nostra resolució i els punts que mantenim, malgrat que després, al moment de la seva votació, farem pressions concretes respecte a paràgrafs, incisos i la forma de la seva votació, tal i com abans ens ha demanat el senyor President. Nosaltres, en primer lloc, expressem en la nostra resolució una crítica al Consell Executiu que, a diferència del que interpretava el President de la Generalitat, no es tracta d'una crítica per a enfortir simplement el Consell Executiu, sinó que és una crítica per a exercir el que l'Estatut estableix com la «tasca d'impuls de l'acció política i de govern del Consell Executiu». Nosaltres creiem que en la intervenció del President de la Generalitat i en les intervencions dels diversos Consellers que han pujat a aquesta tribuna, no s'ha fet una presentació de les línies d'orientació política general, com estableix el Reglament del Parlament, sinó que s'ha fet una parcel·lització d'afers de la vida pública catalana, sense explicar els seus condicionaments polítics, ni la concepció de fons que hi ha darrera d'aquesta parcel·lització. Nosaltres, en definitiva, diem en la resolució: «El Consell Executiu no ha presentat les línies d'orientació política general i les seves anàlisis estan mancades del tractament seriós i responsable que caldria per tal d'intentar resoldre els problemes més aguts de l'actual situació econòmica, política i social de Catalunya.» Tot seguit entrem en un conjunt de detalls de major a menor importància, que configuren la nostra crítica i la nostra proposta-resolució en aquesta Cambra.

En primer lloc, concretem aquest fet de no haver presentat elements d'orientació política general. En segon lloc, nosaltres proposem que, sobre el tema dels traspasos, no ens limitem a una actitud passiva, com la que fins ara es deriva de la política seguida pel Consell Executiu, que, tal com ho presentava avui el President de la Generalitat, semblava que tinguéssim un repartiment, com qui fa carta als Reis, que ara cauen set mil milions i demà no sabem què caurà. El Parlament ha de saber com es negocien els traspasos i, sobretot, ha de fixar les prioritats en aquesta negociació; i si hi ha condicionants sobre aquesta negociació que no s'han explicat, cal que s'expliquin, perquè fins avui no s'han explicat. Nosaltres no podem admetre que aquests traspasos estiguin només a

mercè que ara vinguin o no unes quantitats per a un sectors, i, per tant, que no puguem planificar l'enfortiment de les institucions autonòmiques mitjançant aquesta saba que són els traspassos. Nosaltres volem explicitació de les garanties que té el Consell Executiu per a anunciar el programa que ha anunciat sobre traspassos, i volem que el Parlament fixi unes prioritats sobres aquest tema tan important.

Igualment important considerem que és el tema de l'atur, i nosaltres, literalment: «Expressar el nostre desacord amb el Consell Executiu pel tractament inadequat que ha donat al tema de l'atur al llarg de la seva actuació i en aquest debat.» Demanem, en aquest sentit, que es vagi a la creació d'instruments necessaris per a fer front a aquest problema com és l'atur. Instruments que no carreguin altra vegada a les esquenes dels treballadors la solució d'aquest problema, instruments que no deixin els Ajuntaments abandonats a la recerca de solucions al problema, quan sovint han d'anar a trucar a portes de l'Administració quan correspondria a la Generalitat ser la primera a prendre aquesta iniciativa. Nosaltres exigim que el Consell Executiu de la Generalitat situï, com a objectiu prioritari en la seva proposta de pla econòmic que ha de presentar al Parlament, l'actuació urgent i decidida contra l'atur, amb propostes concretes per als propers quatre anys. No perquè entenguem, com aquí s'ha dit durant aquest debat, que el tema de l'atur ja el podem remetre al pla econòmic; el tema de l'atur hauria d'orientar totes les actuacions d'aquest Consell Executiu i, malauradament, fins avui no ho fa. Però el tema de l'atur, al qual s'ha de fer front amb uns instruments concrets, ja que aviat anirem a un debat econòmic, també volem que es situï, repeteixo, com a objectiu prioritari en aquest pla econòmic, tot aquest pla d'actuació contra aquest greu problema de l'atur.

Igualment, nosaltres proposem anar a un debat proper sobre la problemàtica de l'aigua a Catalunya, evidentment emmarcada en una concepció general de l'ordenació del territori, tal com s'ha anat veient al llarg d'aquest debat. De forma diferent creiem que és hora de conèixer, si més no, l'esquema, i posem abans de finals d'any, l'esquema del pla d'ordenació del territori que té el Consell Executiu, i, en aquest sentit, creiem que es poden interrelacionar ambdós debats.

Nosaltres ens pronunciem per la immediata desaparició de les Cambres Agràries, i punt. No pas fer volar el coloms sobre diverses vies, sobre diverses formes, sobre diverses problemàtiques, sinó centrar-nos exclusivament en la desaparició d'aquesta institució, fins avui autoritària i antidemocràtica.

Ens pronunciem per la creació d'una ponència unitària dins de la Comissió de Política Cultural, per tal d'elaborar les mesures legislatives que facin front al problema de la normalització de la llengua catalana. I, al mateix temps, requerim el Consell Executiu perquè prengui les iniciatives més escaients per tal de defensar, dins de les competències autonòmiques, la unitat de la llengua.

En aquesta resolució també assenyallem que el Consell Executiu ha incomplert els terminis per a la constitució de la Junta de Seguretat. Demanem la seva constitució immediata i fem suport a la proposta del President de la

Generalitat que la Presidència sigui escollida entre la part catalana.

Molt en concret, respecte a aquest debat, assenyallem que de forma vergonyosa, malgrat que hi ha hagut una petició de la Junta de Portaveus i la Mesa d'aquest Parlament al Consell Executiu, malgrat que sembla que hi ha hagut gestions del Consell Executiu prop de la Ràdio i Televisió Espanyoles, no s'ha retransmès íntegrament aquest debat, tal com es demanava —es demanava, fins i tot, amb condicions similars, pariones a les del de Madrid—, i censurem Radiotelevisió Espanyola per aquest fet. Al mateix temps creiem que es pot criticar subsidiàriament el Consell Executiu per la part de responsabilitat que d'aquest fet es deriva, perquè al mateix temps creiem que això és possible, atès que no hi ha control democràtic sobre la televisió. I proposem a la Cambra d'anar immediatament a l'estudi de les mesures que permetin un real control sobre la televisió —que les permet el mateix Estatut, que l'Estatut permet anar molt més enllà del que se'ns ha dit avui per part del Consell Executiu i del Conseller de Cultura, que si ens agafem a la Disposició Transitòria Vuitena, parla que Radio Televisió Espanyola articularà, a través de la seva organització, un règim transitori de programació. I si resulta que el Consell Executiu té tanta influència sobre la televisió o tanta influència sobre l'Administració Central, si hi ha aquests tipus de negociacions, creiem que és sobre aquest punt que hem de negociar a part d'anar a la reforma i l'ampliació d'aquest Estatut perquè ens doni un control real sobre la televisió.

I finalment, nosaltres demanem al Consell Executiu que expliciti d'una vegada quins són els criteris per a tractar aquest greu problema de la funció pública. No volem entrar en detalls sobre un cas o un altre o sobre el mateix fet del nomenament d'un director d'una escola, que posem en contradicció amb un fet succeït a l'Ajuntament de Barcelona, i donant la màxima credibilitat al seu alcalde i tot el seu equip de govern, sinó que volem ampliar aquesta qüestió a tots aquells funcionaris, milers de funcionaris transferits, centenars de funcionaris contractats que avui estan en la situació de la més pura inseguretat, o indefensió, quan se'ls pretén contractar d'una forma tan parcial com poden ser els contractes de tres mesos, i quan desconeixem encara, malgrat que no hi hagi la llei, quins són els criteris objectius que el Consell Executiu està utilitzant per a tractar aquest problema.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Algú desitja parlar en contra? (Pausa.) Bé, en aquest cas, passem al tercer Grup parlamentari, d'acord amb l'ordre del sorteig. En nom del Grup Socialista té la paraula per a defensar la seva proposta de resolució el senyor Eduard Martín.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument perquè crec que l'important serà el coneixement concret de cadascun dels apartats de les propostes de resolucions, i la seva votació per aquesta Cambra. Nosaltres hem proposat vuit punts per tal que el Parlament, després d'aquest llarg debat, es pronunciï. Un de primer que jo diria que segurament hauria de tenir la votació unànime. Naturalment que se-

gurament no comptarem amb el Grup del Govern, malgrat que el senyor President ens ha dit que li agrada molt la crítica i, per tant, també hauria de votar, amb la qual cosa volem expressar una cosa que s'ha expressat aquí per tots els Portaveus dels Grups parlamentaris, l'últim dels quals que recordo, el senyor Vicens Capdevila, quan, en nom del seu Grup —Centristes—, aquí ha dit que mancaven elements programàtics globals que donessin això: marc a tot el discurs que ha estat fet pel President de la Generalitat i pels membres del seu Consell. I això impossibilita l'impuls i control de l'acció política de Govern per part d'aquest Parlament, i d'això, convé que en sigui conscient l'Executiu i convé que el Parlament ho proclami formalment.

Un segon tema, molt tractat, jo diria que també mal tractat en aquesta Cambra —esperem que el programa econòmic quan es pugui debatre en funció que es presenti, el tracti més a fons— és el tema de l'atur. I en el tema de l'atur no volem generalitats, volem coses concretes, volem la Generalitat, no volem generalitats, volem coses concretes, i per a la Generalitat. Aquí no es tracta de parlar de si farem un fons o no farem un fons, quins mecanismes ens inventarem... No, hi ha uns mecanismes ja inventats a l'Estat espanyol, que segons l'Estatut poden ser a les mans de la Generalitat. I ho dic en plena consciència perquè vaig ser molt present en la redacció de l'article corresponent de l'Estatut. El Fons de Garantia Salarial, el Fons Nacional de Protecció al Treball, l'Institut Nacional de l'Ocupació o INEM, amb les seves sigles castellanques; els fons o el conjunt dels fons d'ocupació comunitària quant a la seva aplicació a Catalunya; els serveis conseqüents a les competències de les Delegacions de treball en matèria d'expedients de crisi, element clau i fonamental per a poder parlar aquí de la Bru, de la Seat, de Macosa, o de la que sigui, amb competència i no dient sempre: és que no tenim competències —es poden tenir aquestes competències—; gestió de les prestacions per desocupació o l'atur del sistema de la Seguretat Social, siguin a l'Institut Nacional de la Seguretat Social, a l'INS, siguin ja traspassades a l'INEM, però en qualsevol cas es poden tenir. Es poden tenir, i quan s'ha parlat aquí de transferències, d'aquest tema, no se n'ha parlat; s'ha dit que el Tribunal Tutelar de Menors anava una miqueta més llarg. ¿És que també anirà més per llarg això, en la previsió del Consell Executiu? Perquè l'IMAC és important, però això és molt més important encara. I nosaltres, el que demanem és que això sigui urgent i es faci urgentment perquè es pot fer, sobretot es pot fer si es té prou influència al Govern madrileny. I, així mateix, volem que el Consell Executiu de la Generalitat agafi a les seves mans tot el paquet dels fons extraordinaris de l'ocupació, el paquet dels mil tres-cents milions per parlar en termes de diari, no els Ajuntaments ni les centrals sindicals, senyor Conseller; el senyor Conseller i els Ajuntaments i les centrals sindicals han d'ajudar que el tema funcioni i col·laborar en la seva distribució, però la responsabilitat, de la Conselleria, del Govern de la Generalitat. I això també ho volem.

I volem fer una consideració general perquè en el discurs del senyor President, el primer discurs del Molt Honorable senyor President, a nosaltres ens havia semblat

sentir-hi una cosa que no ens agradava. I hem llegit el text —no sé si dir-ne ja taquigràfic o megafònic o en l'aparell amb què s'enregistra—, i en aquest text s'arriba a dir que si el Parlament no fa aviat la Llei de Diputacions, es faran decrets. I això no li ho pot dir al Parlament el Consell Executiu, això és una amenaça a la sobirania del Parlament, quan el Parlament està tractant aquesta Llei, i aquesta Llei està endarrerida per les votacions del Grup que dona suport al Govern, perquè si no, ja tindriem la Llei des de fa molt de temps. Nosaltres voldríem que quedés clar que quan hi ha competència legislativa, si us plau, que el Consell Executiu es quedi amb la seva, amb la reglamentària, però que no vulgui interferir ni amenaci el Parlament sobre el fet que agafarà competència legislativa per produir-la a través de decrets. Perquè això és competència del Parlament, i convé que el Parlament ho faci en Estat de dret, això de què tant els agrada de parlar.

Tema de les Cambres Agràries. Molt ràpidament; s'han dit moltes coses, no es tracta ja de parlar. Demanem un Projecte de Llei del Govern —tindrem les competències, em sembla que dissabte—, plenes competències sobre Cambres, un projecte de llei d'aquí a un mes dissolent les Cambres Agràries, creant els Serveis Agraris tal com es diu que es volen crear, que siguin uns Serveis Agraris que respectin totalment la representativitat dels sindicats pagesos i les possibles competències dels municipis rurals en aquesta matèria, que és una cosa diferent: Serveis Agraris de la Generalitat. I a la vegada demanem al Govern, impulsem aquella tasca d'impuls al Govern, perquè vetlli per una solució pactada en relació amb tot el paquet immens, tantes vegades tractat al Congrés de Diputats i mai complert pel Govern de la UCD, de la recuperació del patrimoni sindical —en aquest cas: patrimoni sindical pagès, cooperativista i de sindicats pagesos—, perquè vetlli, perquè no pot fer una altra cosa, però perquè vetlli i impulsi.

Un altre tema, el tema de l'aigua, el tema de la política territorial en general. S'ha parlat del Pla Director Territorial de Catalunya, i s'ha dit que s'està fent i cal fer-ho, que el Consell Executiu ho està fent, nosaltres diem que és molt bo que ho faci, però que ho porti el Parlament, que ho porti al Parlament, perquè convé que el Parlament ho aprovi.

Tema de la Junta de Seguretat: nosaltres no volem fer, aquí, sinó dir el que tothom ha dit en aquest debat. D'una banda, constatar un incompliment que s'ha reconegut; s'han donat unes raons —es poden assumir o no aquestes raons, però l'incompliment és obvi— del termini previst a la Disposició Transitòria Primera de l'Estatut de Catalunya, és obvi constatar-ho, i dir, el Parlament, que de manera immediata procedeixi al nomenament de la part catalana d'aquesta Junta, la qual cosa es pot fer de seguida, ho ha fet el Govern Basc, és un impuls i una pressió, parlant en plata, al Govern de Madrid, perquè això funcioni. No es tracta només de tenir entrevistes amb el Ministre de l'Interior, sinó de fer actes de Govern, i en aquest cas això és un acte de Govern, indubtable i importantíssim; i que doni suport evidentment perquè la part catalana tingui aquesta presidència, però sabem que aquest és un problema de llei de Madrid, que convé for-

çar les lleis de Madrid. Perquè aquí, com deia el senyor Macià Alavedra, no hi ha hagut coincidència, però sí que hi ha hagut coincidència, hi ha hagut una coincidència fonamental entre Socialistes i Minoria Catalana a Madrid en aquest tema. I és que la presidència de la Junta de Seguretat de cap maneres no podia correspondre al Ministeri de l'Interior, al Govern de Madrid. Aquesta és una coincidència fonamental, i ell sap que hi ha altres temes també en aquesta llei, però no es tracta de discutir ara aquesta llei, en què no hi havia coincidències, segurament perquè tenien pensaments diferents sobre el tema. Però hi havia altres temes importants que equilibraven la balança dels plantejaments de cadascú, però coincidència fonamental també en aquest punt.

I finalment, dos temes; són els últims. Un per deixar clar coses que aquí han estat afirmades pel senyor Conseller de Governació. S'ha dit que cal, en l'exercici de la legalitat vigent, evitar que els Ajuntaments incorrin en il·legalitats o en acords antijurídics. Nosaltres diem sí, això sí, per raons de legalitat, però sap el senyor Conseller que també es pot fer i es pot córrer el risc, si no s'ha corregut ja, de caure en el parany de fer-ho per raons d'oportunitat política, perquè segons la Llei de Règim Local es pot fer, perquè segons la Llei de Règim Local es pot fer. I llavors, del que es tracta és de deixar ben clar aquest paquet i, com que la voluntat sembla que hi és, que hi hagi efectivament una normativa parlamentària d'aquest Parlament, en la qual el tema de l'Autonomia Municipal quedi col·locat en el seu àmbit específic. I nosaltres creiem que la legalitat en els acords dels Ajuntaments l'ha de vetllar el Consell Executiu, no l'oportunitat, si us plau, perquè és un criteri de decisió política que correspon a les forces polítiques i als representants de cada àmbit, els del Municipi en un cas, i els del Govern en l'altre. Finalment, i en aquest punt també, un incís important: nosaltres creiem que és important fomentar l'associacionisme voluntari dels municipis a efectes concrets de serveis, i això ja ho hem dit, ho ha dit un altre company de Grup. Aquest debat no interfereix, sinó que fins i tot podríem dir que ajuda el procés de trobar les fórmules d'organització territorial de Catalunya, però, en qualsevol cas, no l'interfereix ni l'entrebanc, i és importantíssim per al compliment de determinats serveis, i aquí no s'han de posar traves, sinó, tot al contrari, s'ha d'impulsar, s'ha de potenciar aquesta possibilitat per bé dels ciutadans de Catalunya, perquè són serveis que tampoc no podrà prestar la Generalitat des de les estructures del Consell Executiu.

I finalment, el tema del personal i de la Funció Pública, que ha estat també un dels eixos de tot aquest debat. Dos temes. Un: quant al status de la funció pública, que s'informi degudament el Parlament per part del Consell Executiu del que s'ha fet fins ara i dels seus criteris elementals i de possibles mesures urgents per a clarificar l'accés actual al que avui és funció pública a Catalunya de manera neutra i de manera que s'asseguri eficàcia i capacitat. Perquè de la Llei de Funció Pública, ja en parlarem en aquest Parlament, i en volem parlar, fins i tot, trobant i buscant el màxim de coincidències, perquè és un tema clau per a l'autogovern de Catalunya. Però convé, ja ara, tractar d'aquest tema, pel que ha pas-

sat i pel que pugui passar, fins que l'Estatut de la Funció Pública no l'aprovi aquest Parlament. I un altre tema; no es tracta de parlar de l'Escola d'Administració Pública només per parlar de nomenaments; es tracta també de dir que funcionin, que pugui tirar endavant. I creiem que convé que el Consell Executiu pensi en la possibilitat —nosaltres demanem que ho faci de manera immediata, i l'immediat dóna, evidentment, un marge— de presentar un Projecte de Llei, aquí, al Parlament de Catalunya, establint, en relació amb l'Escola d'Administració Pública, l'estatut jurídic, el règim de direcció personal i pressupostària, les relacions amb la resta de les administracions de Catalunya —locals, institucionals—, i el grau d'autonomia funcional d'aquesta Escola, perquè no oblidem que és un organisme institucional de la Generalitat que ha de tenir també un grau d'unió funcional. És, en definitiva, aquest el paquet de mesures que nosaltres proposem i que són en la línia ja expressada pel President del nostre Grup de fer oposició, sens dubte, però fer oposició per fer Catalunya, sens dubte.

El Sr. PRESIDENT: Algú desitja parlar en contra de la proposta? (*Pausa.*) Bé, en aquest cas passem al Grup parlamentari següent en el sorteig, el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana. Per a defensar la proposta de resolució, té la paraula el Diputat senyor Vicens.

El Sr. VICENS: Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, el nostre Grup parlamentari presenta una proposta de resolució que és coherent amb els punts de vista que hem exposat repetidament al llarg d'aquest debat, i en la defensa de la qual em limitaré, en benefici de la brevetat i de l'hora que és, en aquest debat, per no cansar ses senyories, a mencionar d'una manera bastant puntual cadascun dels punts que proposarem que formin part de la resolució d'aquest Parlament.

En primer lloc, la qüestió dels traspassos. Hem dit que volem que el protagonisme màxim, el tingui el Parlament, que volem que es compleixi el precepte de l'Estatut que imposa aquest caràcter de control i d'impulsió de la funció de govern, que no té precisament tradició en el parlamentarisme de l'Estat espanyol, i que fa d'aquest Parlament, un Parlament modern. Nosaltres, respecte a la qüestió dels traspassos, volem que això es reflecteixi, i així ho proposem, demanant al Consell Executiu que faci una informació de periodicitat mensual sobre com funciona la qüestió de la gestió dels traspassos.

Sobre el problema de l'aigua a Catalunya, ens hem expressat llargament, hem dit la nostra voluntat de demanar un debat específic sobre aquest tema —ens felicitem de coincidir amb altres Grups parlamentaris que han dit el mateix des d'aquesta tribuna—, i en aquest sentit demanem que es voti aquest punt de la nostra proposta de resolució.

Respecte a les qüestions de seguretat ciutadana. Són dues, essencialment, a criteri nostre. I en aquest sentit, presentem dos punts diferents de la nostra proposició de resolució. D'una banda, la Junta de Seguretat. Es tracta d'anar a la constitució immediata d'aquesta Junta de Seguretat. Evidentment, abonant la proposta del President de la Generalitat de negociar que la Presidència sigui de la part catalana, però això no exclou, gens ni mica, la immediata constitució de la Junta de Seguretat.

El segon punt referent a la seguretat ciutadana és, evidentment —en el debat d'aquesta tarda m'hi he referit, queixant-me d'una falta d'allusió per part del Consell Executiu; després s'ha contestat que havia estat oblidat—, el punt de la coordinació de les policies locals. Demanem, en un punt concret de la nostra proposta de resolució, que s'aprovi que el Govern emprengui sense més retard la coordinació de les policies locals, tal com preveu l'article 13, apartat 3, de l'Estatut de Catalunya. Hi ha una qüestió important, essencial per a nosaltres, que és la relativa a la televisió. D'acord amb el control parlamentari de la televisió —ho he repetit aquesta mateixa tarda—, d'acord amb tot l'allargament de temps en el qual el President i el Consell Executiu ens han estat parlant que estan aconseguint i aconseguiran. Però la televisió catalana, ara, tal com està la Disposició Transitòria de l'Estatut, que volem reformar, però que no és el moment ara per a poder-lo reformar, la Televisió catalana, ara, no té altra possibilitat que el fet que sigui possible la instal·lació d'emissores de televisió en català, tant per part d'organismes públics com d'entitats privades. Volem i proposarem, en la nostra proposta de resolució, que el Govern de la Generalitat doni ple suport a aquest punt de vista.

El tema de les Cambres Agràries. No crec necessari estendre'm sobre aquesta qüestió. El nostre Grup parlamentari, no ara, sinó des del primer debat que hi va haver en aquest Parlament, va insistir en aquesta matèria. Volem l'extinció de les Cambres Agràries, dit així de clar, i mantindrem aquest punt de vista i l'abonarem amb la nostra votació i demanem que l'aboni la Cambra.

Em queda per parlar de la unitat de la llengua catalana. Potser no cal que insisteixi més en les argumentacions utilitzades al llarg d'aquest debat, però evidentment presentem un punt de la nostra proposta de resolució que exigeix al Govern de la Generalitat que pressioni l'Administració central de l'Estat perquè compleixi l'article 3 de la Constitució, i em felicito d'haver sentit el senyor President que faria tot el possible perquè no passés l'article 7 del Projecte de Llei d'Autonomia Universitària. Demanem en la nostra proposta de resolució a la Cambra que es pronunciï sobre aquesta qüestió positivament.

Finalment, la qüestió gravíssima de l'atur. En relació amb l'atur evidentment que se'n podrà parlar llargament quan hi hagi el debat econòmic aquest actual mes d'octubre. Però volem que es tingui en compte des d'ara la voluntat del Parlament de donar una absoluta prioritat a aquest tema, i considerar-lo des de tots els punts de vista, amb tots els seus aspectes, que són múltiples. I en la nostra proposta de resolució demanem que es faci un especial èmfasi sobre la urgència i la gravetat que el Consell Executiu s'ocupi d'això, que incrementi la inversió pública i estimuli la inversió privada, que poden crear llocs de treball. El control dels fraus en la percepció de subsidis i sobre l'absoluta urgència de prendre mesures específiques destinades a lluitar contra l'atur juvenil.

És en aquest sentit que demanem a la Cambra que es pronunciï d'acord amb els punts expressats per la nostra proposta de resolució.

Gràcies, senyor President. Gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: No hi ha torn en contra. Passem, doncs, a l'última proposta de resolució, presentada pel Grup de Centristes. Per a defensar-la, té la paraula el Diputat senyor Pedrós.

El Sr. PEDRÓS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, d'una manera esquemàtica perquè és molt tard i ens ha tocat per sorteig ser els últims a explicar la proposta de resolució.

Abans de donar lectura i fer un comentari breu a cada un dels set punts de què consta la nostra proposta, jo voldria fer una prèvia, que és que abans que hi hagi cap malentès, nosaltres hem escrit tres ratlles senceres que es refereixen exclusivament al perquè fem alguna de les propostes concretes dintre de la proposta de resolució, i, aleshores, si això ha de crear cap mena de problema quant al fet que estiguem o no d'acord amb el que és l'orientació política general feta pel Consell Executiu, crec que fóra millor dir que aquest no és d'interès, i, si hi ha cap problema, retirem el preàmbul, amb la qual cosa ja resolem aquest tema.

El primer dels punts és que diem que el Consell Executiu haurà de sotmetre a la consideració i aprovació del Parlament les directrius per a l'ordenació del territori perquè en el Pla Director Territorial de Coordinació de Catalunya ja hi ha moltes competències, després es diu que no, però en els textos d'algunes de les propostes de resolució resulta que sí; em sembla que no som prou congruents. Però, en definitiva, crec que cal, per això fem una proposta concreta, que aquest Parlament estudiï i aprovi les directrius concretes perquè el Consell Executiu pugui aleshores dur a terme, concretament en l'última fase de redacció, el Pla Director Territorial.

En segon lloc, nosaltres anem més enllà de la crítica concreta només a la Televisió. Crec que això està molt de moda, avui —i en la intervenció del President del nostre Grup parlamentari, divendres de la setmana passada, ja es va dir clarament: hi ha més que televisió, hi ha altres mitjans públics de comunicació social, també hi ha ràdios, encara queden tres diaris, si no estem equivocats—, però, en definitiva, el que demanem és, concretament, crear una Comissió parlamentària de control dels mitjans públics de comunicació social.

En tercer lloc. Bé, hi ha un tema repetit, jo diria que és el tema que més hem repetit tots els Grups parlamentaris en la sessió d'avui, que és el tema de les Cambres Agràries. Atès que el traspàs de les Cambres Agràries també és imminent —jo no sé si sortirà avui, o demà o demà passat, però està a punt de sortir en el *Butlletí Oficial de L'Estat*—, nosaltres proposem adequar els seus serveis sempre i quan no s'interfereixin en l'activitat sindical, amb la mateixa paritat de tractament que succeeix amb totes les altres Cambres que hi ha a Catalunya. Hi ha Cambres de Propietat, de Comerç, d'Indústria i Navegació que, en definitiva, es nodreixen i es financien de la mateixa manera, a través de recursos fiscals o a través de tributs parafiscals, com passa amb unes i amb altres. Aleshores, no acabem d'entendre ben bé per què a unes se'ls ha de donar un cert tractament i a les altres un de diferent. Per això, en aquest punt concret demanem paritat en el tractament d'unes i altres.

En quart lloc, potser hem anat una mica més enllà del

que és propi del debat d'avui, però atès que tots nosaltres també tenim en primera línia de preocupació el tema de l'atur —és el tema més greu per a la consolidació de les institucions democràtiques arreu de l'Estat espanyol, però concretament a Catalunya—, nosaltres fèiem una proposta concreta, intentant ja comprometre que en la llei de pressupostos per a l'any 81, que farà la Generalitat, hi hagi una quantitat important per a finançar inversió pública, mitjançant una emissió de Deute Públic que arribi fins al nivell màxim que financerament sigui possible, d'acord amb el que estableixen les lleis orgàniques recentment aprovades, és a dir, la legislació vigent i la capacitat financera d'endeutament de la Generalitat. Pensem que aquest és un punt real d'actuació concreta i positiva que no sols va en contra del tema de l'atur, sinó que permet mitjançant la realització d'inversions públiques concretes, en primera passada, resoldre temes concrets i puntuals i corregir deficiències d'infraestructura física bàsiques, sobretot en les comarques més deprimides de Catalunya.

En cinquè lloc, reiterem una vegada més —però després no queda clar en alguna de les altres propostes—, que tots som partidaris d'autonomia plena per als ens locals, que nosaltres no sols som partidaris de l'Autonomia plena sinó que recomanem que es tingui molt en compte el fet que siguem congruents respecte a aquest tema, perquè aleshores no diguem d'una banda això i de l'altra demanem que la Generalitat intervingui massa directament en determinats temes, com alguns dels esmentats aquí, per exemple, l'article 13 de l'Estatut.

A última hora, l'advertiment —jo repeteixo el que ha fet el meu company de Grup parlamentari, senyor Capdevila, en la intervenció anterior—, és a dir, valdria la pena de tenir realment en compte que moltes de les competències que, en termes de règim local, la Generalitat ha anat assumint, que algunes d'aquestes competències que vénen d'un passat recent molt intervencionista, d'alguna manera es vagin perdent pel camí, que seria més satisfactori per a tots, perquè això acabaria de satisfer aquell anhel que tenim tots d'autonomia plena per a tots els ens locals de Catalunya.

Bé, el sisè punt fa també una incorporació a la petició genèrica que la iniciativa legislativa conjunta prevista per les lleis bàsiques en l'article 108 es dugui a terme. I, en última instància, insistim en un punt que va ser objecte concret —jo diria que no ha estat tractat amb la consideració dels altres Grups parlamentaris que m'han precedit en l'ús de la paraula—, que nosaltres postulem la creació, per coordinar esforços, per ajustar totes les necessitats i perdre ineficiències de vista, de l'Institut Català d'Investigació Aplicada, a fi i efecte que el tema de la recerca aplicada, d'una manera concreta, ens serveixi per a resoldre bona part dels problemes de la crisi econòmica.

Res més. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Torn en contra? (*Pausa.*) No hi ha torn en contra. Doncs, podem passar ja a les votacions.

Anem a votar pel mateix ordre en què s'ha procedit a la defensa de les propostes de resolució. De manera que començarem votant la proposta de resolució de Convergència i Unió. Queda entès que han estat retirats els

punts primer, segon i vuitè, i queden, doncs, els punts tercer, quart, cinquè, sisè i setè. Algú demana que siguin votats separatament algun d'aquests punts o els podem votar en la seva globalitat?

El Sr. ALAVEDRA: Separadament.

El Sr. PRESIDENT: Separadament. Punt per punt, eh? Molt bé, aleshores jo demanaria a un senyor Secretari que volgués donar lectura al que es va votar en cada pas per a informació dels senyors Diputats. Comencem pel tercer punt.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «Tercer: Que es publiqui per decret el nom oficial català de tots els municipis, d'acord amb l'informe previ de l'Institut d'Estudis Catalans, a partir del qual els Ajuntaments puguin demanar el canvi de nom del municipi.»

El Sr. PRESIDENT: Anem a votar per drets i asseuts. Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord amb aquest punt, que es posin drets.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

Bé, s'aprova aquest punt per unanimitat dels presents.

El punt següent.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «El Parlament ofereix el seu suport a l'acció que el Consell Executiu haurà de continuar exercint per tal d'aconseguir que, en compliment de la Disposició Transitòria Vuitena de l'Estatut d'Autonomia, el règim transitori de programació específica per a Catalunya, que és previst d'emetre per la Segona Cadena, tingui no solament una amplitud d'horari al més extensa possible sinó que compregui la major part possible d'hores de màxima audiència, tingui una qualitat molt superior a l'actual programació, respongui plenament a les necessitats culturals i informatives de Catalunya i que s'emeti a la major proporció possible també per la Primera Cadena.»

El Sr. PRESIDENT: Aquí falta una conjunció «que» en un moment del text. Estem d'acord que és una qüestió d'ordre. Bé, els senyors Diputats que hi estiguin d'acord?

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

Queda aprovat per unanimitat dels presents.

Anem a donar lectura del punt següent.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «El Consell Executiu haurà de vetllar perquè en el termini més breu possible la cobertura de la Segona Cadena no deixi zones fosques significatives a Catalunya, i, especialment, perquè l'emissora de Rocacorba i el seu sistema de repetidors no entri en funcionament més enllà de l'estiu del 1981.»

El Sr. PRESIDENT: Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

Queda aprovat per unanimitat dels presents.

Donem lectura al punt sisè.

El Sr. SECRETARI PRIMER: El Consell Executiu haurà d'ordenar immediatament la regulació d'emissores de radiodifusió institucionals i privades en ones mètriques en modulació de freqüència.»

El Sr. PRESIDENT: Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord?

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

Queda aprovat per unanimitat dels presents.

Donem lectura del darrer punt de la proposta de resolució.

El Sr. SECRETARI SEGON: «El Parlament insta el Consell Executiu perquè continuï aprofundint i potenciant el diàleg amb la patronal i les centrals sindicals a fi d'arribar a una entesa de fets concrets sobre la problemàtica de l'atur.»

El Sr. PRESIDENT: Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que s'alcin.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

Queda aprovada per unanimitat.

Bé, els cinc punts que havien estat mantinguts de la proposta de resolució de Convergència i Unió han estat tots aprovats per unanimitat dels presents.

Passem ara a votar la proposta de resolució del Partit Socialista Unificat de Catalunya. En aquest cas hi ha dotze punts, cap d'ells no és contradictori amb els ja aprovats, i hi ha, a més a més, un preàmbul. Hi ha algun...?

(El senyor Ribó demana per parlar.)

El Sr. RIBÓ: De cadascun dels punts, voldriem informar d'allò que mantenim per a la seva votació. Per començar, del preàmbul mantenim només el paràgraf segon, a partir d'on diu «El Consell Executiu».

El Sr. PRESIDENT: Bé, així, tot el que precedeix això queda anul·lat.

Faran la informació a cada moment. Si ho volen, per tant, que la votació es faci punt per punt. Bé, aleshores, el senyor Secretari segon donarà lectura al text que anem a votar.

El Sr. SECRETARI SEGON: «El Consell Executiu no ha presentat les línies d'orientació política general, i les seves anàlisis estan mancades del tractament seriós i responsable que caldria per tal d'intentar resoldre els problemes més aguts de l'actual econòmica, política i social de Catalunya.» Després, ja passem al primer punt.

El Sr. PRESIDENT: No ¿D'entre les múltiples qüestions sorgides?

El Sr. SECRETARI SEGON: No, això ja és la introducció als punts.

El Sr. PRESIDENT: Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquest preàmbul, vulguin alçar-se.

Els senyors Diputats que estiguin en contra, poden alçar-se.

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

El text ha estat refusat per 59 vots a favor i 68 en contra.

Passem ara al primer punt.

(El senyor Ribó s'aixeca per parlar.)

El Sr. RIBÓ: El primer punt queda retirat.

El Sr. PRESIDENT: El segon punt queda retirat.

El Sr. RIBÓ: Del segon punt, mantenim: «Reclamar sobre traspassos explicitació de les garanties polítiques de què disposa per a la fixació del calendari anunciat pel President de la Generalitat. El Parlament ha d'establir les prioritats a seguir en el procés de negociació.»

El Sr. PRESIDENT: Pot repetir, senyor Ribó, exactament el que serà el text.

El Sr. RIBÓ: «Reclamar sobre traspassos explicitació de les garanties polítiques reclamades del Consell Executiu...»

El Sr. PRESIDENT: Reclamar del Consell Executiu.

El Sr. RIBÓ: «... sobre traspassos, explicitació de les garanties polítiques de què disposa per a la fixació del calendari anunciat pel President de la Generalitat. El Parlament ha d'establir les prioritats a seguir en el procés de negociació.»

El Sr. PRESIDENT: Bé. Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquest text, poden alçar-se.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

El text, tal com l'ha llegit el senyor Rafael Ribó, queda aprovat per unanimitat.

Tercer punt.

(El senyor Ribó s'aixeca per parlar.)

El Sr. RIBÓ: Pel tercer punt demanariem dues votacions separatament. La primera, el primer incís, «expressar el nostre desacord amb el Consell Executiu pel tractament inadequat que ha donat, en aquest debat i al llarg de la seva actuació, al gravíssim problema de l'atur.» I la segona votació, el tercer incís, «exigir que el Consell Executiu situï, com a objectiu prioritari en la seva proposta del pla econòmic que ha de presentar al Parlament, l'actuació urgent i decidida contra l'atur amb propostes concretes per als propers quatre anys.» Punt final.

El Sr. PRESIDENT: Bé. Aleshores, el senyor Lorda, si vol donar lectura al que s'ha de votar primerament.

El Sr. SECRETARI SEGON: «Expressar el nostre desacord amb el Consell Executiu pel tractament inadequat que ha donat, en aquest debat i al llarg de la seva actuació, al gravíssim problema de l'atur.»

El Sr. PRESIDENT: Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquest text, que es posin drets.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

Bé, el text llegit pel senyor Secretari segon queda aprovat per 70 vots a favor i 57 en contra.

El senyor Secretari llegirà l'últim text, l'últim incís d'aquest punt tercer.

El Sr. SECRETARI SEGON: «Exigir que el Consell Executiu situï com a objectiu prioritari, en la seva proposta de pla econòmic que ha de presentar al Parlament, l'actuació urgent i decidida contra l'atur amb propostes concretes per als propers quatre anys.»

El Sr. PRESIDENT: Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquest text?

Poden seure.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

El text que acaba de ser llegit ha estat aprovat per unanimitat dels presents. Passem al punt quatre.

El Sr. RIBÓ: El punt quatre quedaria de la forma següent: «Celebrar un debat sobre el problema de l'aigua en el marc de la concepció general de l'ordenació del territori, abans que el Projecte de minitransvasament de l'Ebre sigui debatut al Congrés de Diputats de Madrid.»

El Sr. PRESIDENT: És a dir, senyor Ribó, el que se suprimeix són dues paraules: «immediatament» i «mono-

gràfic». Bé, el senyor Secretari voldrà donar lectura altre cop?

El Sr. SECRETARI SEGON: «Celebrar un debat sobre el problema de l'aigua a Catalunya en el marc de la concepció general de l'ordenació del territori, abans que el Projecte de Minitransvasament de l'Ebre sigui debatut al Congrés de Diputats de Madrid.»

(El senyor Camps i Rovira demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: Una qüestió d'ordre?

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Senyor President, una qüestió d'ordre; és una qüestió d'ordre d'aclariment o de pregunta. Preguntem al representant del Partit Socialista Unificat de Catalunya si realment es manté el termini aquest «abans que el Projecte de Minitransvasament de l'Ebre sigui debatut al Congrés de Diputats», atès que el debat es farà en el termini de quinze dies; si realment es manté aquest termini, o ho he entès malament? En tot cas, si aquest termini es mantingués, nosaltres demanàrem que es pogués votar separatament.

El Sr. PRESIDENT: Evidentment.

El Sr. RIBÓ: Nosaltres mantenim aquest incís.

El Sr. PRESIDENT: Aleshores, ja que el Grup del Partit Socialista Unificat ho manté, podem votar separatament la primera part de la segona.

(El senyor Conseller d'obres Públiques i Ordenació del Territori demana per parlar.)

El Sr. CONSELLER D'OBRES PÚBLIQUES I ORDENACIÓ DEL TERRITORI: Senyor President, la meua pregunta al Partit Socialista Unificat de Catalunya és que es diu en el marc de l'ordenació del territori. Aleshores, això és d'aquí a quinze dies, i em penso que demanem que també els projectes de l'ordenació del territori es presentin abans de final d'any, amb la qual cosa estem absolutament d'acord. És a dir, abans de quinze dies, el transvasament de l'aigua en el marc del de l'ordenació del territori, això, per raó del temps, no ho podem votar, perquè seria una irresponsabilitat.

(El senyor Ribó demana per parlar.)

El Sr. RIBÓ: Senyor President, si el senyor Conseller té davant la nostra solució, haurà vist que hem diferenciat la demanda al Consell Executiu. Bé, diferenciem la demanda al Consell Executiu de presentació d'un esquema sobre el Pla d'Ordenació del Territori, en aquest cas, amb majúscula, el Pla, mentre que, en el debat de l'aigua, el concebem en termes genèrics, dintre de la nostra concepció de l'ordenació del territori, no del Pla d'Ordenació del Territori.

(El senyor Camps i Rovira s'aixeca per parlar.)

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Senyor President, una qüestió d'ordre: ateses les explicacions del Portaveu del Partit Socialista Unificat de Catalunya, retirem la nostra petició que es voti separatament. Es pot votar tot junt.

El Sr. PRESIDENT: Bé. Aleshores es vota conjuntament la totalitat del text llegit.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord?

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Poden seure. Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

El text queda aprovat per 70 vots a favor i 57 en contra.

Cinquè punt. Tal com està?

El Sr. RIBÓ: Sí.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Secretari vol donar-ne lectura?

El Sr. SECRETARI SEGON: «Reclamar que el Consell Executiu presenti abans de final d'any l'esquema del Pla d'Ordenació del Territori de Catalunya.»

El Sr. PRESIDENT: Els senyors Diputats que hi estiguin a favor?

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

El text que acaba d'ésser llegit queda aprovat per unanimitat dels presents. Sisè punt?

El Sr. RIBÓ: El punt sisè queda retirat.

El Sr. PRESIDENT: Retirat. Setè punt?

El Sr. RIBÓ: Del punt setè, només el primer incís, fins on diu «la llengua catalana». La resta queda retirada.

El Sr. PRESIDENT: Ah, fins on diu «llengua catalana». Jo faria un suggeriment, que em sembla que és un error de màquina, que es tracta d'elaborar una llei sobre la normalització de l'«ús» de la llengua catalana. D'acord. El senyor Secretari en vol donar lectura?

El Sr. SECRETARI SEGON: El text queda així: «Crear una Ponència unitària, dins la Comissió de Política Cultural, per a l'elaboració d'una llei sobre la normalització de l'ús de la llengua catalana.»

El Sr. PRESIDENT: Els senyors Diputats que hi estiguin a favor?

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

El text llegit queda aprovat per unanimitat. El punt vuit...

El Sr. RIBÓ: Del punt vuit, a partir de la tercera ratlla, on comença dient «donar suport»

El Sr. PRESIDENT: Suprimir?

El Sr. RIBÓ: Tot l'anterior queda suprimir.

El Sr. PRESIDENT: Ah, tot l'anterior suprimir. *(Pausa.)* El senyor Secretari hi vol donar lectura?

El Sr. SECRETARI SEGON: El text, doncs, queda així: «Donar suport a la petició del President de la Generalitat segons la qual la Presidència de la Junta de Seguretat ha de correspondre a la part catalana.»

El Sr. PRESIDENT: Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord?

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

El text que ens ha estat llegit queda aprovat per unanimitat dels presents.

Punt nou.

El Sr. SECRETARI SEGON: «Censurar Radiotelevisió Espanyola —i, subsidiàriament, per la part de responsabilitat que li pugui correspondre, el Consell Executiu— perquè no han estat retransmesos íntegrament per televisió aquests debats del Parlament, fet que palesa altra vegada la manca de control democràtic sobre la televisió; acordar iniciar l'estudi immediat de mesures que facin possible el control parlamentari de la televisió.»

(El senyor Camps i Rovira demana la paraula.)

El Sr. PRESIDENT: Els senyors Diputats que hi estiguin a favor? *(El senyor Camps i Rovira insisteix a demanar la paraula.)* En el moment de les votacions? Potser és que jo no me n'he adonat. Caldria fer ben pa-

tent que es vol parlar. A veure, volen seure i tornarem a començar? (*Algunes veus de protesta.*)

El Sr. MARTÍN I TOVAL: És el moment de les votacions, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Sí, però realment deu haver estat la Presidència que no se n'ha adonat, de la intervenció del senyor Camps.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Una qüestió d'ordre, senyor President. Nosaltres voldríem demanar la votació separada de l'incís que es troba entre guionets, és a dir: «—i, subsidiàriament, per la part de les responsabilitats que li puguin correspondre, el Consell Executiu—.» Aquest incís, voldríem votar-lo separatament.

El Sr. PRESIDENT: Bé, doncs, es vota el text sense aquest incís i després votarem l'incís. Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord?

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

Queda aprovat el text del punt nou de la proposta de resolució per unanimitat dels presents, amb l'exclusió de «—i, subsidiàriament, per la part de responsabilitat que li pugui correspondre al Consell Executiu—.» I, ara, anem a passar a votació aquest incís.

Els senyors Diputats que hi estiguin a favor?

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

No hi ha abstencions. L'incís que s'afegeix naturalment al text anterior, tal com estava situat, queda aprovat per 70 vots a favor i 57 en contra. El Punt deu?

El Sr. RIBÓ: Els punts 10, 11 i 12 queden retirats, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Retirats. Molt bé. Podem passar ara, doncs, a la votació de la proposta de resolució del Grup Socialista. El preàmbul es manté? (*El senyor Martín i Toval manifesta que sí.*) Sí, es manté. Hem de votar els punts separatament?

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Separadament.

El Sr. PRESIDENT: Separadament, eh? Comencem, doncs, per votar el preàmbul. El senyor Secretari vol donar-hi lectura?

El Sr. SECRETARI SEGON: «Escollat el discurs del Molt Honorable President de la Generalitat i el consegüent debat, articulat d'acord amb allò que es preveu en els articles 119 i següents del Reglament de la Cambra, el Parlament acorda...»

El Sr. PRESIDENT: Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord? (*Remor de veus.*)

Perdonin, senyors Diputats, estem votant un Projecte de resolució. Això és un text que realment no és incompatible amb res del que ha estat votat anteriorment i que és perfectament admissible que encapçali la resolució final. Naturalment, potser hauríem hagut de dir-ho abans. Un cop acabades les votacions, la Mesa, assessorada pels Portaveus, mirarà de fer una distribució dels textos aprovats, de manera que tinguin continuïtat i coherència, sense apartar-se gens d'allò que ha estat votat, però és evident que aquest text no és contradictori amb res del que ha estat votat anteriorment i que pot perfectament encapçalar el resultat final. Bé, veig que els que estan drets són els qui hi estan a favor. (*Remor de veus.*) Poden seure.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

Aquestes tres ratlles de preàmbul han estat aprovades per 112 vots a favor, cap en contra i 15 abstencions.

El punt primer es manté?

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Sencer.

El Sr. SECRETARI PRIMER: Primer: «Manifestar que el plantejament del Consell Executiu no ha estat, tal com es preveu en l'apartat 1 de l'article 119 del Reglament, el que corresponia a un 'debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu', havent-hi mancat els elements que donessin marc global i programàtic a les propostes del Consell Executiu i que possibilitessin l'exercici pel Parlament de la funció d'impuls i control de l'acció política i de Govern que l'article 30 de l'Estatut de Catalunya li encomana.»

El Sr. PRESIDENT: Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que vulguin alçar-se.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

El text queda refusat per 59 vots a favor i 68 en contra.

Segon punt.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Sencer.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «Segon: Donada la situació de l'atur a Catalunya i la necessitat de portar dins de la Generalitat una acció directament adreçada a millorar els nivells d'ocupació a Catalunya i, en tot cas, la situació econòmica i social dels parats, el Parlament de Catalunya acorda que són prioritàries les transferències dels serveis de l'Estat corresponents a les competències estatutàries relacionades amb el treball i l'ocupació, i mana al Consell Executiu que gestioni amb urgència, des la Comissió Mixta de Transferències, i d'acord amb allò que es preveu a l'apartat 2 de l'article 11 i a l'apartat 2 de l'article 17 de l'Estatut de Catalunya, que siguin fetes les transferències als serveis següents:

»a) Gestió del Fons de Garantia Salarial a Catalunya,

»b) Gestió del Fons Nacional de Protecció del Treball a Catalunya,

»c) Gestió de l'Institut Nacional d'Ocupació (INEM) a Catalunya,

»d) Gestió dels fons d'ocupació comunitària a Catalunya,

»e) Serveis consegüents a les actuals competències de les Delegacions del Ministeri de Treball a Catalunya en matèria d'expedients de regulació de l'ocupació (expedients de crisi),

»f) Gestió de les prestacions per desocupació o atur del sistema de la Seguretat Social.

»Així mateix, el Consell Executiu assumirà directament la coordinació de les accions contra l'atur a Catalunya, la tramitació dels ajuts als parats, sigui quin sigui el seu origen, i la distribució dels fons que corresponguin a Catalunya. A aquest efecte, el Consell Executiu mantindrà les necessàries relacions periòdiques amb les representacions dels municipis afectats i de les organitzacions sindicals representatives.»

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, anteriorment

han estat aprovades ja algunes coses relatives a l'atur: per unanimitat, el que era l'apartat 7 de la proposta de resolució de Convergència i Unió i el que era l'apartat 3 de la proposta de resolució del Partit Socialista Unificat, amb unes supressions que segurament vostès recordaran. La Mesa considera que no hi ha incompatibilitat entre els textos aprovats i el text al qual s'ha donat lectura; per tant, es pot passar a votació.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que s'al·cin.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

El text al qual s'ha donat lectura queda aprovat per unanimitat dels presents. Tercer punt.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Retirat.

El Sr. PRESIDENT: Retirat. Quart punt. Senyor Martín, el quart punt es manté sencer?

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Sencer.

El Sr. PRESIDENT: Senyor President.

El Sr. SECRETARI PRIMER: Quart: «En ús de la competència exclusiva atribuïda per l'Estatut de Catalunya a la Generalitat en matèria d'agricultura, aquesta haurà de donar al tema de les Cambres Agràries una solució definitiva i a curt termini. Amb aquest fi, el Consell Executiu presentarà al Parlament, en un termini màxim d'un mes, un Projecte de Llei que contempli la dissolució de les Cambres Agràries i la constitució d'un organisme de serveis agraris que respecti la representativitat dels sindicats pagesos i que no interfereixi en les competències municipals en matèria agrària. Així mateix, el Consell Executiu vetllarà perquè es doni una solució pactada amb les organitzacions professionals pageses al tema del patrimoni dels antics sindicats Agraris i de l'acumulat durant la vigència de l'Organització Sindical vertical agrària.»

El Sr. PRESIDENT: Els senyors Diputats que hi estiguin a favor d'aquest text?

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

El text al qual s'ha donat lectura queda aprovat per 112 vots a favor, 15 en contra i cap abstenció.

El cinquè punt?

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, entenem que aquest punt és contradictori amb el tema ja votat només en el seu incís final, que diu «amb tractament específic de la problemàtica de l'aigua a Catalunya».

El Sr. PRESIDENT: Estic d'acord amb aquesta interpretació. Molt bé. (Rialles.)

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Retirariem aquest incís final, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. (Rialles.) Aleshores, si el senyor Secretari hi vol donar lectura, suprimint l'última frase?

El Sr. SECRETARI PRIMER: «Atesa la declaració explícita del Molt Honorable President de la Generalitat d'endegar el Pla Director Territorial de Catalunya, sense més explicitacions; atesos també el recent traspàs de carreteres, els greus problemes de l'aigua en algunes comarques, el traspàs dels polígons industrials i residencials de l'INUR i les competències existents en transports i urbanisme, el Parlament acorda la realització d'un de-

bat parlamentari sobre els desequilibris territorials i comarcals de Catalunya.»

El Sr. PRESIDENT: Els senyors Diputats que hi estiguin a favor?

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

El text llegit queda aprovat per unanimitat.

El sisè punt?

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Sencer, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Sencer. Senyor Secretari, vol donar-hi lectura?

El Sr. SECRETARI PRIMER: «Constatar l'incompliment per part del Consell Executiu de la Generalitat d'allò que es preveu a la Disposició Transitòria Primera de l'Estatut de Catalunya i manar-li que de manera immediata procedeixi al nomenament dels membres que han de compondre la part catalana de la Junta de Seguretat prevista en l'article 13 i a l'esmentada Disposició Transitòria de l'Estatut de Catalunya.»

El Sr. PRESIDENT: Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord?

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

El text llegit queda aprovat per 85 vots a favor, cap en contra i 42 abstencions.

El setè punt?

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Sencer.

El Sr. PRESIDENT: Sencer. El senyor Secretari el llegirà.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «El Consell Executiu de la Generalitat assumirà amb caràcter urgent la totalitat dels controls jurídics que les Administracions centrals tenen sobre els ens locals de Catalunya, incloent-hi indefectiblement les del Ministeri de Finances. El Consell Executiu procedirà, tanmateix, a l'adequació de la totalitat dels controls assumits al principi d'autonomia local garantit per la Constitució vigent i, molt particularment, procedirà a la substitució dels controls d'autorització i d'aprovació per simples possibilitats de suspensió sobre la base exclusiva de la il·legalitat dels acords o disposicions i en cap cas per motiu d'oportunitat. La Conselleria de Governació encoratjarà l'associacionisme voluntari dels ens locals de Catalunya, en tant que expressió de solidaritat intermunicipal i foment de la perspectiva comarcal, i limitarà els seus poders de control a la garantia del respecte a la legalitat vigent.»

(El senyor Camps i Rovira demana la paraula.)

El Sr. PRESIDENT: El senyor Camps i Rovira?

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Senyor President, nosaltres voldríem demanar, si no hi té inconvenient la Presidència, que es votessin per separat el primer paràgraf i la resta de l'articulat.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. ¿No hi ha cap més demanda de votació per separat d'aquest text, que és bastant llarg? (Pausa.) Doncs, aleshores procedirem a la votació com ha indicat el senyor Camps. Passem a votar el primer paràgraf, és a dir, el que diu des de «el Consell Executiu» fins a «Ministeri de Finances». És això.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord? Els senyors Diputats... (El senyor Camps i Rovira s'aixeca per parlar.)

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Senyor President, una qüestió d'ordre, ja que ha estat un error, i perdonin, em sap molt de greu. Nosaltres demanariem la votació separada dels tres paràgrafs.

El Sr. PRESIDENT: A veure, n'hi ha, en total, tres, sí. *(El senyor Portabella demana la paraula.)* La votació per separat de tots tres. Per tant, no calia interrompre la votació, per això, perquè estàvem votant per separat el primer. *(Pausa.)* Bé, tornem a començar la votació, perquè no hi hagi confusions.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el primer paràgraf?

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

El text del primer paràgraf d'aquest punt setè de la proposta del Grup Socialista queda aprovat per 112 vots a favor, cap en contra i 15 abstencions.

Passem ara a votar el segon paràgraf, que comença amb «El Consell Executiu procedirà...» i acaba amb «mo-tius d'oportunitat». Em penso que els senyors Diputats el recorden, eh?

El Sr. BESA: Qüestió d'ordre, senyor President. Jo agrairia una altra lectura d'aquest text.

El Sr. PRESIDENT: Una altra lectura. Molt bé, amb molt de gust.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «El Consell Executiu procedirà, tanmateix, a l'adequació de la totalitat dels controls assumits al principi d'autonomia local garantit per la Constitució vigent i, molt particularment, procedirà a la substitució dels controls d'autorització i d'aprovació per simples possibilitats de suspensió sobre la base exclusiva de la il·legalitat dels acords o disposicions i en cap cas per moitius d'oportunitat.»

El Sr. PRESIDENT: Els senyors Diputats que hi estiguin a favor?

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

El text queda aprovat per 84 vots a favor, cap en contra, 42 abstencions. Un dels senyors Diputats presents no ha pres part en el vot.

Passem ara al tercer paràgraf. Desitgen que se'n repeteixi la lectura? *(Veus de «sí».)*

Doncs en repetim la lectura.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «La Conselleria de Governació encoratjarà l'associacionisme voluntari dels ens locals de Catalunya, en tant que expressió de solidaritat intermunicipal i foment de perspectiva comarcal, i limitarà els seus poders de control a la garantia del respecte a la legalitat vigent.»

El Sr. PRESIDENT: Els senyors Diputats que hi estiguin a favor?

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

Aprovat per unanimitat dels presents.

Passem ara al punt vuitè.

(El senyor Martín i Toval s'aixeca per parlar.)

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, demanariem la votació separada del primer paràgraf i del segon paràgraf d'aquest apartat.

El Sr. PRESIDENT: Però mantenen el text tal com està? *(El senyor Martín i Toval manifesta que sí.)* Molt bé. El senyor Secretari en llegirà primer el primer paràgraf.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «El Consell Executiu presentarà al Parlament de Catalunya, en el termini d'un mes, un informe sobre les situacions, el nombre i els principals problemes del personal actualment al servei de la Generalitat acompanyat d'una sèrie de mesures normatives provisionals i urgents, les quals, mentre aquest Parlament no aprovi l'Estatut de la Funció Pública, establiran la separació deguda entre nivells polítics i administratius, la publicitat i l'objectivitat de tot nou accés, la promoció objectiva i basada en mèrits preestablerts, els criteris per a procedir a una classificació racional dels llocs de treball i les condicions exigibles al personal contractat o en situació provisional per a llur accés estable a la carrera funcional.»

El Sr. PRESIDENT: Els senyors Diputats que hi estiguin a favor?

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

Queda aprovat per unanimitat.

Passem ara al darrer paràgraf.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «El Consell Executiu procedirà a la remissió immediata a aquest Parlament d'un projecte de llei sobre l'Escola d'Administració Pública que n'establirà l'estatut jurídic, el règim de direcció, personal i pressupostari, les relacions amb les altres Administracions catalanes i el grau d'autonomia funcional.»

El Sr. PRESIDENT: Els senyors Diputats que hi estiguin a favor?... *(El senyor Conseller de Governació demana la paraula.)*

Sí.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Jo voldria demanar al Portaveu dels Socialistes què vol dir la paraula immediat.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, jo ara no porto aquí el diccionari, però tinc la impressió que vol dir immediat, és a dir, al més aviat possible. L'immediat, en política, és al més aviat possible.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: En gramàtica, no!

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Estem fent política. *(Rialles.)*

El Sr. PRESIDENT: Donem per acabat aquest incident lingüístic i passem a votar.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord poden alçar-se.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

El text llegit queda aprovat per unanimitat.

Passem ara a votar la proposta de resolució d'Esquerra Republicana, començant pel preàmbul.

(El senyor Vicens s'aixeca per parlar.)

El Sr. VICENS: Senyor President, retirem el preàmbul.

El Sr. PRESIDENT: Queda retirat el preàmbul. I ara és el primer punt. Es manté?

El Sr. VICENS: Mantenim el primer punt i voldriem la votació del primer punt per separat.

El Sr. PRESIDENT: Examinats els textos aprovats, sembla que no hi ha incompatibilitat en cap d'ells. Per tant, passem a votar el primer punt, però primer el senyor Secretari hi donarà lectura.

El Sr. SECRETARI SEGON: «Que el Govern l'informi» —l'informi vol dir al Parlament— «amb periodicitat mensual de la marxa dels traspassos i de l'adequació de les valoracions efectuades a les despeses reals de funcionament i al nivell d'inversió necessari en relació amb les inversions generals de l'Estat.»

El Sr. PRESIDENT: Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord?

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

El text queda aprovat per unanimitat.

Sobre el segon punt, s'ha aprovat ja alguna cosa.

El Sr. VICENS: Senyor President, efectivament, s'ha fet referència al problema de l'aigua en diverses propostes per a la Comissió que han estat ja aprovades, però estíem que la nostra és complementària i que això té aspectes que no són presents en les que ja s'han aprovat. El mantenim íntegrament, tal com està redactat.

El Sr. PRESIDENT: Un segon, que en fem la comprovació. *(Pausa.)* Senyor Portaveu, jo crec que hem aprovat un text, amb el projecte de resolució del Partit Socialista Unificat, que inclou ja un debat sobre el problema de l'aigua a Catalunya. Aleshores, l'única novetat que introdueix el text d'Esquerra Republicana, és debatre també les prioritats a considerar en l'afectació de l'aigua transvasada. En realitat, seria això el que s'hauria de votar.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, nosaltres entenem que si es suprimeix només l'últim incís —siguin objecte d'un urgent debat parlamentari— la resta és complementària del que està aprovat.

El Sr. PRESIDENT: Aleshores, en tot cas, això necessitarà un lleuger reajustament de redacció.

El Sr. VICENS: Senyor President, junt amb la Mesa, la Presidència mateixa ha dit que es reunirien els Portaveus per tal d'ajustar la redacció.

El Sr. PRESIDENT: Aleshores, els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquest text, exceptuant l'últim paràgraf... Que es llegeixi!

El Sr. SECRETARI SEGON: Ho llegeixo tal com està?

El Sr. PRESIDENT: Sense que «siguin objectes». *(Rialles.)*

El Sr. SECRETARI SEGON: «Donada la importància vital que té l'aigua per a Catalunya, que el projectat transvasament d'aigua dels canals de l'Ebre cap a les comarques del Camp de Tarragona, i que les prioritats a considerar en l'afectació de l'aigua transvasada...

El Sr. PRESIDENT: S'hauria de dir: siguin objecte d'un debat abans que el Projecte de Minitransvasament per enllaçar... S'entén que siguin objecte d'un debat.

(El senyor Vicens s'aixeca per parlar.)

El Sr. VICENS: El problema és que està amb contradicció amb el text que ha estat ja aprovat...

El Sr. PRESIDENT: Bé, aleshores, s'entén, doncs,

que el text serà: «Donada la importància vital que té l'aigua per a Catalunya, que el projectat transvasament d'aigües dels canals de l'Ebre cap a les comarques del Camp de Tarragona, i que les prioritats a considerar en l'afectació de l'aigua transvasada, siguin objecte d'un debat.» I, aleshores, això s'adaptarà al que ja està aprovat.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord?

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

Poden seure, el text ha quedat aprovat per 112 vots a favor, cap en contra i 15 abstencions.

El tercer punt, em sembla que aquesta qüestió ha estat ja objecte d'una votació.

El Sr. VICENS: Efectivament, senyor President, si em permet l'ús de la paraula, crec que el contingut d'aquest tercer punt ha estat ja aprovat per les propostes anteriors del Grup Socialista i del Grup del PSUC.

El Sr. PRESIDENT: Per tant, queda retirat.

El quart punt. Aquest es manté íntegrament, no hi ha incompatibilitat amb res aprovat anteriorment. El senyor Secretari vol donar-hi lectura?

El Sr. SECRETARI SEGON: Aquest punt diu: «Que el Govern de la Generalitat doni ple suport a la campanya de supressió del monopoli d'Estat de la televisió a fi que sigui possible la instal·lació d'emissores de televisió en català tant per part d'organismes públics com d'entitats particulars.»

El Sr. PRESIDENT: Els senyors Diputats que hi estiguin a favor?

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

El text queda refusat per 53 vots a favor, 59 en contra i 15 abstencions.

El cinquè punt es manté?

El Sr. VICENS: El mantenim íntegrament, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En vol donar lectura?

El Sr. SECRETARI SEGON: «Que el Govern emprengui sense més retard la coordinació de les policies locals, tal com pertoca a la Generalitat, d'acord amb l'article 13, apartat 3, de l'Estatut.»

El Sr. PRESIDENT: Els senyors Diputats que hi estiguin a favor?

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

Queda aprovat per unanimitat dels presents.

El sisè punt ha estat ja objecte d'una votació anterior.

El Sr. VICENS: Això és així, senyor President, i la votació anterior ha aprovat un text que és íntegrament coincident amb la nostra manera de pensar.

El Sr. PRESIDENT: Per tant, no és necessari tornar a votar això. El setè punt.

El Sr. SECRETARI SEGON: El setè punt diu: «Que el Consell Executiu vetlli per la unitat de la llengua catalana, exigint del Govern de l'Estat el compliment de l'article tercer, paràgraf tercer, de la Constitució, que preceptua respecte i protecció al patrimoni cultural. Que en el mateix esperit l'adverteixi solemnemente de les conseqüències que podria tenir l'aprovació tal com fou presentat del Projecte de Llei d'Autonomia Universitària, actualment en tràmit al Congrés dels Diputats, ja que de

ser aprovat sense esmenes, significaria l'exclusió de fet de la llengua catalana de les aules de les nostres universitats.»

El Sr. PRESIDENT: Els senyors Diputats que hi estiguin a favor?

Poden seure. Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

Segons la Mesa, sembla que ha estat aprovat per unanimitat dels presents. És així *(Pausa.)* Aprovat per unanimitat.

El vuitè punt?

El Sr. VICENS: El mantenim íntegrament, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Íntegrament. La lectura d'aquest punt, així, sembla que —voldria saber l'opinió dels altres Grups—, sembla que no interfereix en les qüestions aprovades respecte a l'atur. *(Pausa.)* No. El senyor Secretari hi pot donar lectura.

El Sr. SECRETARI SEGON: «Que malgrat que el Govern informará sens dubte amb major amplitud dels seus projectes en relació amb l'atur, en el debat a realitzar pròximament sobre política econòmica, es tingui en compte des d'ara la voluntat del Parlament de donar prioritat a aquest tema i de considerar-lo en els seus múltiples aspectes, amb especial èmfasi sobre la necessitat d'incrementar la inversió pública i d'estimular la privada; sobre el control dels frauds en la percepció dels subsidis i sobre l'absoluta urgència de les mesures específiques destinades a lluitar contra l'atur juvenil.»

El Sr. PRESIDENT: Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord?

Poden seure. Els senyors Diputats que hi estigui en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

Aprovat per unanimitat dels presents.

I queda, finalment, un novè punt.

El Sr. VICENS: El retirem, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Retirat. Bé, falta ara votar la proposta de resolució del Grup parlamentari de Centristes de la qual ha estat retirat el preàmbul. De manera que podem passar a la votació dels diferents punts, suposo que també per separat. El senyor Secretari vol donar lectura al primer punt?

El Sr. SECRETARI PRIMER: «El Consell Executiu haurà de sotmetre a la consideració i aprovació del Parlament les directrius que per a l'ordenació del territori pensi establir el Pla Director Territorial de Coordinació de Catalunya.»

El Sr. PRESIDENT: No hi ha incompatibilitat amb... Està aprovat?

El Sr. PEDRÓS: Està aprovat, senyor President. Jo he dit que el tema està aprovat perquè efectivament la paraula explícita de «directrius» no surt en aquest text, però si després la Mesa, conjuntament amb la Junta de Portaveus, creu que és un redactat coherent, retirariem aquest punt amb la idea d'incorporar la paraula «directrius» a la resta que crec que està suficientment explicada en aquest punt.

El Sr. PRESIDENT: El que està aprovat per unanimi-

tat és el punt cinquè de la proposta de resolució del Partit Socialista Unificat que diu: «Reclamar que el Consell Executiu presenti abans de final d'any l'esquema del Pla d'Ordenació del Territori de Catalunya.» Pla Director Territorial, de Coordinació i Pla d'Ordenació del territori, admetem que és el mateix concepte. Es pot admetre?

El Sr. PEDRÓS: Em sembla que fins i tot hi havia algun altre tema. Jo ho votaria tot plegat, potser. Però el que passa és que potser ho hem hagut de fer tot sota les directrius del debat, i a partir de les directrius es podria arribar a fer l'esquema. Però bé, no crec que sigui tampoc el tema, a aquestes hores, tan important com per a dedicar-hi massa temps. Aleshores, jo diria que «directrius» i «esquema» podríem conjuntar-ho en una redacció posterior.

El Sr. PRESIDENT: Aleshores, senyor Pedrós... Bé, el Ple no veuria cap inconvenient que la Junta de Portaveus sencera i la Mesa veiessin si es pot fer alguna redacció conjunta? *(Pausa.)* D'acord? Aleshores, acceptem que...

El Sr. PEDRÓS: La retirem...

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. *(Pausa.)* Bé, em sembla que potser tenen raó els meus companys de Mesa. Hauríem, en tot cas, més que retirar-lo, votar-lo, i després unificar els dos textos. Em sembla que seria una fórmula més correcta que no pas... Hi estan d'acord? *(Pausa.)* Jo crec que seria la fórmula més correcta. En tot cas, votar-lo i unificar els dos textos en el sentit que potser l'un pot precisar millor el sentit de l'altre. Jo crec que el sentit és el mateix, es tracta només de veure com quedarà més ben expressat.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord?

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

Queda aprovat per unanimitat dels presents, amb el benentès que aquest text serà refós amb el text anterior de la mateixa significació, però amb alguns matisos de redacció, que havia quedat ja aprovat anteriorment.

El segon punt.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «Crear una Comissió parlamentària de control dels mitjans públics de comunicació social.»

El Sr. PRESIDENT: Sobre això s'havia aprovat anteriorment, em sembla, alguna qüestió de control parlamentari de televisió. S'entén que aquest redactat és més general i no és incompatible, en el sentit que hi ha una part que està continguda en això que ha estat aprovat, però hi ha la resta que és molt més general. Com s'ha dit en la defensa, hi ha la ràdio i hi ha la premsa.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquest text?

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Poden seure. Els senyors Diputats que s'abstinguin?

Queda refusat per 56 vots a favor, 70 en contra i 1 abstenció.

El tercer punt entenem que és incompatible amb el que ha estat aprovat anteriorment, per tant, doncs, no podem votar-lo. El quart punt no té res a veure amb res del que ha estat votat; prego el senyor Secretari que vulgui donar-ne lectura.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «Que el Projecte de Llei de Pressupostos de la Generalitat per a 1981 inclogui, mitjançant la corresponent emissió de Deute Públic, un ampli programa d'inversions públiques per tal de combatre efectivament el greu nivell d'atur existent a Catalunya. La dita emissió hauria de tenir el màxim volum que permetés la capacitat financera de la Generalitat, d'acord amb els textos vigents i amb la importància del seu pressupost consolidat pel dit exercici.»

El Sr. PRESIDENT: Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord?

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

El text queda refusat per 15 vots a favor, 42 en contra i 70 abstencions.

El cinquè punt en certa manera ha estat ja, em sembla, en algun aspecte almenys, ha quedat ja aprovat en el setè punt del Grup Socialista, en el qual també parla del principi d'autonomia local. Què en pensa el Grup que presenta la resolució?

El Sr. PEDRÓS: Jo proposaria que ho votéssim i que el sentit nou s'incorporés en un text refós a les coses ja aprovades.

El Sr. PRESIDENT: El Grup Socialista no hi veuria inconvenient?

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, no veuríem cap inconvenient que si aquí hi ha matèries que es puguin incloure en el text ja aprovat, s'hi incloguin, perquè nosaltres votarem aquest text, si es posa a votació. Creiem, no obstant això, que tot està recollit. Ara bé, con que hi ha aquesta consideració posterior, si només s'entén que hi ha una paraula, un matis... Vull dir que si hi ha la redacció anterior que està aprovada, que és la matriu, llavors creiem que tot hi és recollit.

El Sr. PRESIDENT: Amb aquesta restricció passem a votació del text. Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord?

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

Queda aprovat per unanimitat dels presents, amb la restricció anterior que caldrà veure els punts que puguin

complementar el text aprovat anteriorment.

El sisè punt. Sobre el sisè punt voldria fer observar que n'hi ha una part que ha estat aprovada, que és la que fa referència a una llei per a la normalització de l'ús de la llengua catalana. Ara, aquest sisè punt és molt més ample, per tant pot ésser votat. El que hauríem d'interpretar és que en el cas que la votació fos perduda, això no invalida el que ja ha estat aprovat anteriorment. El senyor Secretari, vol donar-ne lectura?

El Sr. SECRETARI PRIMER: «Demanem a tots els Grups parlamentaris que, d'acord amb el que estableix l'article 108 del Reglament, es prengui la iniciativa legislativa conjunta per a la redacció dels projectes de lleis bàsiques previstes en l'Estatut de Catalunya.»

El Sr. PRESIDENT: Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord?

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

Aprovat per unanimitat dels presents.

I, finalment, queda el darrer punt que no interfereix gens el que ha estat votat anteriorment. El senyor Secretari en donarà lectura.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «Que el Consell Executiu impulsi enèrgicament la creació de l'Institut Català d'Investigació Aplicada per tal de coordinar les necessitats i els mitjans disponibles i per a integrar tots els esforços fins ara no suficientment conjugats.»

El Sr. PRESIDENT: Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord?

Poden seure. Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

Queda aprovat per unanimitat.

Senyors Diputats, hem de felicitar-nos que malgrat les divergències que s'havien manifestat en el curs del debat, finalment, l'essencial de la resolució aprovada ho haurà estat aprovat per unanimitat, i el que no ha estat aprovat per unanimitat, en general, amb una franca majoria. Crec que és un resultat molt satisfactori que prova la maduresa d'aquesta Cambra. S'aixeca la sessió.

(Són tres quarts i catorze minuts de dotze de la nit.)